

ת"פ 18878/01/16 - מדינת ישראל נגד יעקב קובי מאנשרוב

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 18878-01-16 מדינת ישראל נ' מאנשרוב

בפני כבוד השופט עמי קובי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יעקב קובי מאנשרוב

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד ליטל מהלל

ב"כ הנאשם: עו"ד עמית פרנטי

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירת **שוד בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 402(ב) בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), יחד עם סעיף 29 (ב) לחוק.
2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, ביום 31.12.15 בשעה 18:10, או בסמוך לכך, הגיע הנאשם ביחד עם שני אחרים שזהותם אינה ידועה (להלן: "**האחרים**") לחנות "יהלומי פירוב" ברחוב ויצמן 7 בנתניה (להלן: "**החנות**"). באותה עת שהו בחנות הבעלים בנימין פירוב (להלן: "**בנימין**") או ("**המתלונן**"), בחלק האחורי של החנות, והעובד צבי סיונוב (להלן: "**צבי**") מאחורי הדלפק בחנות (ביחד: "**המתלוננים**"). **הנאשם והאחרים נכנסו לחנות כשהם רעולי פנים ועוטים כפפות, הנאשם נישא אוחז באקדח אוויר, הנחזה להיות אקדח אמיתי, ואחד האחרים נושא תיק שחור. הנאשם ניגש לצבי וכיוון לעברו את האקדח. באותה עת חלפו האחרים על פניו של צבי בדרכם לכספת שהייתה בחנות, מאחורי הדלפק. אחד מהאחרים נטל מהכספת תכשיטים יקרי ערך לרבות זהב, שרשראות, שעונים, עגילים, תליונים, צמידים, זרקונים, טבעות יהלומים וכן 180 טבעות משובצות יהלומים, שהיו מונחות במגשים בחנות והכניס אותם לתיק שהביא עמו. כל אותה העת ניסו המתלוננים למנוע בגופם את גישתם של הנאשם והאחרים לכספת והשליכו לעברם חפצים. בתגובה, ועל מנת למנוע את ההתנגדות, הנאשם והאחרים תקפו ודחפו אותם, והדפו את בנימין חזרה לחלק האחורי של החנות. אחד מהשלושה הכה את צבי במכת אגרוף לפניו והפילו ארצה. כל אותה עת איים הנאשם על המתלוננים ונופף באקדח שהיה בידו. בסמוך לאחר מכן נמלטו השלושה מהחנות. שווי התכשיטים שניטלו מן החנות מוערך לכל הפחות ב- 500,000 ₪.**

3. הנאשם כפר בכתב האישום, טען כי לא היה מעורב בביצוע השוד וכי התכשיטים שנתפסו עליו אינם התכשיטים שנגנבו במהלך השוד אלא תכשיטים אותם רכש מאדם המוכר לו.

פרשת התביעה

4. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננים על אירוע השוד. המתלונן, העיד באשר לתכשיטים שנגנבו ממנו וכן העיד באשר לזיהוי התכשיטים שנתפסו ולאופן הזיהוי על ידו. כמו כן, נמסרו עדויות ומסמכים של חוקרי משטרה בנוגע להתנהלות הנאשם עובר לאירוע השוד, איכון מכשיר הטלפון שלו במועד השוד וכן תפיסתו עובר לאירוע השוד וכן הגרסאות שמסר במועד תפיסתו. בנוסף, הוגשו מסמכים המעידים על תפיסת חפצים בהם לטענת המאשימה השתמש הנאשם במהלך השוד. בנוסף, הוגשה חוות דעת מעבדת סימנים במז"פ באשר להתאמת מכנסי ג'ינס בין צילומי אחד השודדים, לבין מכנסיים אשר נתפסו בהמשך ברכבו של הנאשם.

ראיות באשר לאירוע השוד

5. אירוע השוד תועד במצלמות האבטחה אשר היו בחנות ולגבי אופן התרחשותו אין מחלוקת. בהקשר זה הוגשו תקליטורים המתעדים את אירוע השוד מכמה זוויות שונות (11/ת, 12/ת). מתוך תקליטור המתעד את אירוע השוד (11/ת) ניתן לראות מכמה זוויות שונות את אירוע השוד החל מהדקה 19:21. בהקשר זה יוער כי זמן המערכת במצלמות האבטחה בחנות שנשדדה אינו תואם את השעה הנכונה. המערכת מראה שעה 12:11 כאשר השעה הינה 11:03 (10/ת) מכאן כי שעת ביצוע השוד הינה השעה 18:13 לערך.

6. על פי **פליטי דוחות איכון של מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם (68/ת, 35/ת)** הנאשם מאוכן במועד ביצוע השוד בסמיכות לכתובת החנות שנשדדה. מתוך דוחות האיכון עולה כי ביום 31.12.15 בשעה **17:50** מאוכן הנאשם באתר מספר 64791, בשעה **18:06** מאוכן תחילה הנאשם באתר מספר 64792 ואחר כך באתר מספר 64791. וכן בשעה **18:22** מאוכן הנאשם באתר מספר 64792 ואחר כך באתר מספר 8011. על פי מפת האתרים (57/ת) אתר 6979 סקטורים 1 ו-2 וכן אתר 0801 סקטור 1 מספקים כיסוי גם בכתובת ויצמן 7 בנתניה.

7. **הגב' אורטל ברכה**, העידה על נוכחותה בחנות הסמוכה במהלך השוד. במסגרת עדותה הוגשה בהסכמה הודעתה במשטרה (62/ת), ממנה עולה כי במהלך אירוע השוד היא עבדה בחנות הסמוכה כאשר שמעה את צעקות המתלונן, בהמשך שמעה שמבקשים להזעיק משטרה. יצאה לכיוון החנות **"איך שאני פונה ימינה לכיוון החנות של בנימין יצאו 3 אנשים בצורה שכמעט העיפו אותי מהדף של הריצה. הבחור האמצעי היה איש מלא עם מכנס קצר כחול וקפוצ'ון אפור. היה לו משהו ביד והם רצו מאוד מהר. רצו אחריו עוד שניים שלא ראיתי את הפנים שלהם... גנבו גם מאיתנו בעבר. מקום המפלט של הגנבים זה רחוב גורדון, שם הם מחביאים בד"כ את הרכוש ויוצאים חזרה כאילו כלום לא קרה"** (ש' 17-10). מסרה כי השודדים פנו **"לכיוון רחוב שער העמק... אחר כך הם מגיעים משער העמק לגורדון"** (ש' 21-20).

במסגרת חקירתה הנגדית מסרה גב' אורטל ברכה כי שמעה על מקרים בהם בעבר אנשים גנבו וברחו לרחוב גורדון (פרו' 30.11.17, עמ' 142 ש' 23). העדה אמרה כי הדברים שנמסרו על ידה למשטרה בדבר מקרי שוד אחרים הם בגדר שמועות והיא אינה מכירה מקרים נוספים. עוד העידה כי המרחק בין רחוב ויצמן לרחוב גורדון

הוא 2-3 דקות הליכה והמרחק ביניהם הוא 100 או 200 מטר (עמ' 144-145).

8. **מר יגאל ברכה**, אשר על עדותו ויתר תחילה ב"כ הנאשם, ואולם נכח בבית המשפט כשליווה את רעייתו, אורטל, למתן עדות, העיד בהמשך לעדותה של אורטל כי "כל גורדון הוא רחוב חשוך. בדרך כלל לא ירוץ למקום מואר. הוא רץ למקום חשוך. היה גם שוד קודם לפני כמה שנים שרצו לשמה וגם מצאו על הדרך של כל רחוב גורדון, זה ויהלומים זרקים על הרצפה. אז מה שהיא התכוונה פה זה בסך הכל השערה שמה שקרה מהשוד הקודם. שאנשים רצים לרחוב החשוך ולא למרכז העיר, כי גורדון הוא רחוב סמוך לוויצמן וזה כנראה היה הכיוון של מי שעשה את זה" (פרו' 30.11.17 עמ' 143 ש' 14-19). הודעתו במשטרה הוגשה בהסכמה (ת/13), ממנה עלה כי לא ראה את האירוע משום שהיה במחסן החנות שלו.

עדות המתלוננים וזיהוי התכשיטים על ידי המתלונן בנימין פירוב

9. העיד **המתלונן מר בנימין פירוב**, מנהל חנות התכשיטים. אשר תיאר את השוד תוך צפייה בסרטון המתעד את אירוע השוד (ת/11). במסגרת חקירה ראשית הוגשו הודעותיו של המתלונן במשטרה (ת/47-49).

10. בהודעותיו במשטרה מסר את הדברים הבאים:

א. במסגרת ת/47 תיאר המתלונן את אירוע השוד, סיפר כי השודדים ברחו לכיוון צפון וכי נגנב לו רכוש יקר ערך מאוד.

ב. במסגרת ת/48 חזר המתלונן על תיאור אירוע השוד, וכן תיאר את הרכוש שנגנב מהכספת וכן את מגשי הטבעות שהיו מחוץ לכספת (ש' 16-21). בהמשך זיהה את התכשיטים שהוצגו לו ומסר כי שווי הרכוש שנגנב להערכתו הוא לפחות 500,000 ₪.

ג. במסגרת ת/49 מסר המתלונן כי נגנבו לו כ- 180 טבעות וכי מהכספת נגנבו "שקית טבעות יהלומים עגילים ותליונים וצמידים... וגם לקחו לי את עיגולי הזהב מהכספת מה שזיהיתי פה וגם את השעון גנבו מהכספת". מסר כי השווי של הרכוש הגנוב הינו בין 600 אלף ₪ ל- 800 אלף ₪ (ש' 28-33). כמו כן, תיאר כי "יש סימן מיוחד רק לתכשיטי היהלומים שאנחנו מביאים בייבוא אישי על פי מכון התקנים חייב חותמת יבוא... זה כמו האות R אבל הפוך ליד החותמת שלנו יש חותמת של מכון התקנים. לטבעות היהלומים שהיו בפקט בתוך הכספת היה את הסימן הזה וגם לחלק מהטבעות יהלומים שנגנבו לנו מהמגשים בחנות היה סימן הזה" (ש' 35-38). נשאל כיצד זיהה את התכשיטים שהוצגו לו כשלו ומשיב כי הוא מזהה את גולות הזהב, שהיו הרבה גולות קטנות, וגולה אחת גדולה. את השקית הזאת שם בכספת כמה ימים קודם לכן, ואת הגולה הגדולה מזהב הוא הכין בעצמו לפני כמה חודשים. כשקיבל את הגולות הקטנות הוסיף את הגולה הגדולה והכניסה לשקית שהציגו לו. זיהה המתלונן את השעונים לאור ניסיונו בתחום והכרתו את הסחורה השייכת לו (ש' 44-48).

ד. כמו כן, הוגש מסמך בו פירט המתלונן בכתב ידו את הסחורה אשר נגנבה במהלך השוד והוערכה על ידו בסכום של 1,584,600 ₪ (ת/46).

11. במסגרת העדות בחקירה הראשית, המתלונן העיד כי באותה עת הייתה הכספת בחנות פתוחה משום שהוציא דבר מה ללקוח (פרו' 16.10.17, עמ' 30 ש' 18). תיאר כי לאחר השוד הוזמן למשטרה

זיהה את התכשיטים שהוצגו לו (עמ' 31 ש' 5-6). מסר באשר לרכוש שנגנב "היה זהב ישן של אנשים ועוד שקית אחת שאנחנו לבד הבאנו אותה עם מכון התקנים...כמות של 180 טבעות... הגולות הצהובות היו שאני הכנתי לבד הכנתי אותם בשביל לעשות הלחמה מהם...זהב ישן בכוסות... ועוד שקית אחת שקיבלנו לא מזמן את הסחורות עם היהלומים...היו עגילים, טבעות, תליונים, עם הלוגו שלנו... שעונים" (עמ' 31 ש' 10-29). כמו כן, מסר כי הוא יכול לזהות את התכשיטים של דרך חותמת של מכון התקנים וכן חותמת של החנות שלו שנראית כמו האות האנגלית R הפוכה (עמ' 33 ש' 1-2). מסר כי הסימנים האלו מופיעים על יבוא אישי שלו ואולם לא יפיעו על זהב ישן משום שהוא שייך לאנשים שעמם הם עושים טרייד אין. כמו כן, לא יפיעו הסימנים על הגולות שאותם הוא מתוך בעצמו (עמ' 33 ש' 8-18).

במהלך עדותו הוצגו לו התכשיטים שנתפסו.

המתלון זיהה את השרשרת שהיתה בתוך שקית מס' 912 כסחורה שלו והעיד כי מדובר בשרשרת אשר נמכרה לו על ידי אדם פרטי והוא החזיק אותה במטרה למכור לבית החרושת תמורת תכשיטים חדשים. כמו כן, זיהה גושי זהב 24 קראט, מספר יחידות קטנות, ואחת גדולה, שעשה באופן אישי. העיד כי הוא מזהה שמדובר בסחורה שלו משום שהוא מכין את גושי הזהב כל הזמן לצורך הלחמות ולא קונה אותם משום שיקר יותר לקנות (עמ' 46 ש' 23 - עמ' 47 ש' 29). בהמשך, זיהה את תכולת שקית המסומנת מס' 840 והסביר כי הוא מוציא את האבנים מתוך התכשיטים כאשר הוא מביא את הזהב לבית החרושת, והבהיר כי הוא מזהה את התכולה לפי הימצאותה של פנינה שאותה הוא זוכר שהוציא עבור לקוחה (עמ' 48 ש' 1-14). בהמשך זיהה את תכולת שקית מס' 839 כיהלומים השייכים לו וכן הראה כיצד הוא מקפל את הנייר בו הוא שם את היהלומים כדי שלא ילכו לאיבוד (עמ' 49 ש' 9-28). טוען כי אילו היה לו ספק שלא מדובר ביהלומים שלו, היה אומר זאת (עמ' 50 ש' 1). בהמשך זיהה שעון מתוך שקית מס' 996 והעיד כי הוא יודע שזה רכוש שנגנב ממנו כי "אם זה מצאו אצל אותו בן אדם זה אצלי" (עמ' 51 ש' 8). בהמשך, הוצגה לו שקית 993 אז זיהה המתלון את כתב היד שלו על גבי פתקית שצמודה לאחד התכשיטים (תועד בת/69) באופן ספונטני ואמר "כן זה כתב יד שלי, הנה אפילו בתיק יש פה כתב יד שלי, תני לי עט תני לי דף אני ארשום, זה כתב יד שלי... כתוב פה אחד קראט 20 פה כתוב וי אס אחד זה יהלומים דרגת יהלומים וזה מחירון שלו" (עמ' 51 ש' 14-23). בהמשך התעקש המתלון לכתוב בכתב ידו את הדברים בכדי שניתן יהיה להשוות אותם לכתוב על גבי הפתקית (ת/50).

12. במסגרת חקירה נגדית, העיד המתלון כי הוא מסר פירוט לחברת הביטוח באשר לסחורה שנגנבה וכי הוא יודע מה לקחו ויודע לזהות איזה רכוש שייך לחנות שלו ואיזה לא (פרו' 16.10.17, עמ' 37 ש' 5-6). עוד תיאר המתלון כי כאשר הוא רוכש סחורה מספקים, אין רישום מפורט של כל אחד מהפריטים, אלא ישנו רישום של המשקל ושל המחיר (עמ' 41 ש' 1-10). עוד תיאר כי, בין היתר, הייתה בכספת סחורה שהגיעה מהונג קונג אשר כללה תליונים, עגילים וטבעות אשר הייתה בשקית, שאותה לא הראו לו במשטרה (עמ' 44 ש' 19-31). בנוסף טען כי בכספת היה שעון ישן, זהב ישן וכן גולות זהב של 24 קראט אותן הוא מכין לבד ואותן הוא זיהה במשטרה (עמ' 45 ש' 8-13). המתלון אישר כי בסחורה שנתפסה על ידי המשטרה לא נמצא הסימן הייחודי של החנות והסביר כי הסיבה לכך שזה אינו יבוא אישי שלהם (עמ' 55 ש' 18-19). בהמשך אישר כי הגולות הקטנות של הזהב הן חומרי גלם בהם משתמשים גם בחנויות נוספות ואין בהן סימן ייחודי (עמ' 55 ש' 27-31). עם זאת טען המתלון כי הגולה הגדולה יותר מזהב היא גולה שהוא הכין בעצמו (עמ' 56 ש' 3-9). בהמשך עומת המתלון עם העובדה שבמשטרה (ת/46) לא מסר שנגנבו גם שעונים, והמתלון השיב "כתוב פה תכשיטים שונים,

תכשיטים שונים אז זאת אומרת הכל... המילה תכשיטים תופסת גם שעונים גם תליונים גם עגילים, גם צמידים, גם שרשראות, הכל בפנים (עמ' 73 ש' 11-13). בהמשך מציין כי לא ראה את הפתקית עם כתב ידו במשטרה, אלא ראה אותה בפעם הראשונה בעת מסירת העדות בבית המשפט (עמ' 74 ש' 2). נשאל האם לא הוצאו התכשיטים מהשקיות במשטרה כשהוצגו לו ומשיב בשלילה (עמ' 74 ש' 21-22). בהמשך אישר כי אין על גבי הפתקית או על הנייר שעטף את היהלומים סימן ייחודי (עמ' 75 ש' 19-27). בהמשך המתלון עמד על כך שצורת קיפול הדף על היהלומים הוא ייחודי לו (עמ' 76 ש' 19-31).

13. בנוסף, העיד מר **צבי סיונוב**, אשר עובד בחנות יחד עם המתלון, והיה נוכח בעת ביצוע השוד בחנות. העד תיאר את השוד תוך צפייה בסרטון המתעד את אירוע השוד וכן הודעותיו במשטרה (ת/51 ו-52) הוגשו בהסכמה. בהודעותיו במשטרה מסר את תיאור אירוע השוד, מסר כי הכספת אינה נעולה כי תמיד מכנסיים ומוציאים ממנה סחורה וכי הוא אינו מתעסק עם היהלומים והסחורה אלא רק עוזר למתלון למכור סחורה או לסדר ולנקות את החנות. עוד מסר כי השודדים החזיקו באקדח בצבע שחור עם מחסנית (ת/52, ש' 20), ומטריה שהשודדים לקחו אותה עמם (ת/52, ש' 36).

14. במסגרת החקירה הראשית תאר את מהלך השוד תוך כדי צפייה בתקליטור ותיאר כי הראשון נכנס כאשר בידו מטריה, ואז שלף אקדח. תיאר כי הוכה בפניו על ידי השודדים ונפל על הרצפה (פרו' 16.11.17, עמ' 83 ש' 4-14).

במסגרת חקירתו הנגדית מסר כי יש בחנות שעונים למכירה, אך לא ידע למסור מספר מדויק שלהם (עמ' 84 ש' 9-16). אינו מכיר שעונים שמקבלים לצורך חומר גלם עבור תכשיטים (עמ' 84 ש' 19-28). אומר כי יש שעונים שנמצאים בתצוגה, אינו יודע מה יש בתוך הכספת, יש שם דברים שהמתלון מחזיק, אולי עבור אנשים אחרים (עמ' 85 ש' 1-4). אינו מתעסק בקניית חומרי גלם לחנות, אלא רק המתלון מתעסק בזה. התפקיד שלו הוא רק לעזור, לסדר את הסחורה ולקבל את האנשים. מכניס ומוציא דברים לכספת אבל לא יודע מה כמות התכשיטים שנמצאת שם (עמ' 85 ש' 11-18). יודע שנגנבו חמישה מגשים של טבעות כי רואים את זה בסרט, לא יודע מה נגנב מהכספת (עמ' 88 ש' 9-11).

15. בנוסף, העיד מר **אלכסנדר צ'ולאק**, אשר עובד עם המתלונים בחנות. במסגרת החקירה הראשית הוגשה הודעתו במשטרה בהסכמה (ת/53). העד זיהה את עצמו בסרטון המתעד את אירוע השוד ומסר כי שמע את המתלון צועק את שמו ואת המילה "משטרה" ורץ אליו (עמ' 91 ש' 4-7).

במסגרת חקירה נגדית מסר כי בחנות הוא מתעסק בתיקונים, נמצא רק בחלק העליון של החנות ולא נוגע בכספת.

תפיסת הנאשם לאחר השוד

16. **הגב' אתי מנדלר**, העידה באשר לפנייתה למוקד 100 בליל האירוע. במסגרת חקירה ראשית הוגש בהסכמה תמליל שיחה עם מוקד 100 של המשטרה מיום 1.1.16 סמוך לשעות הבוקר (ת/39 וכן תקליטור תיעוד השיחה ת/18). מהתמליל עולה כי העדה מתארת "יש פה בחורים גדולים אתמול בלילה והיו נמצאים פה בגורדון בחצר... גורדון 4", נשאלת האם רואה כיצד הם נראים ומשיבה "לא הם פה מאחורה", נשאלת האם יכולה לתאר מה הם לובשים ומשיבה "חושך".

במסגרת חקירה נגדית העידה העדה כי היא מתגוררת בקומת הקרקע וכי באותה עת נעשו שיפוצים בבניין והחצר הייתה פרוצה. באותו מועד היא שמעה רעשים והתקשרה למשטרה כי חששה מאוד. לא ראתה במי

מדובר.

17. **רס"מ גיל גלוסקא**, העיד באשר לתפיסת הנאשם. במסגרת החקירה הראשית הוגשו בהסכמה מסמכים שאותם ערך העד (ת/63-65).

מתוך דוח הפעולה (ת/63) עולה כי העד הגיע במסגרת תפקידו לרחוב גורדון 4 בעקבות דיווח על חשד לפורצים. בכניסה לחצר הבחין בשתי דמויות שיצאו מהחצר האחורית, שניים בעלי מבנה גוף בריא. **"השניים היו נראים מופתעים וכששאלתי אותם למעשיהם במקום התמהמהו לרגע ואז טענו שבאו למקום כדי להשתין... ביקשתי מקובי (הנאשם - ע.ק) להוציא את תכולת כיסיו וקובי הוציא... ארבע שקיות שקופות בתוכן שעון זהב, אבנים הנראות כיהלומים, כדוריות שנראות מזהב ושתי אבנים נוספות שנראות כיהלומים... קובי טען כי התכשיטים שייכים לו ושבה הוא עוסק".** החשוד השני, מיכאל אלישקו, הוציא מכיסיו כרטיס אשראי של אדם אחר, בשם תומר פינקו. **בחיפוש בכיס מכנסיו של מיכאל אלישקו, נתפסה מחסנית של אקדח מברזל בצבע שחור.** לשני החשודים לא היו תעודות זהות.

בחקירה נגדית הסביר העד כי כאשר כתב שהדמויות נראו לו לחוצות התכוון לשפת הגוף שלהם ולמבטים שלהם (פ' מיום 7.12.17 עמ' 104 ש' 32). העד אישר כי הנאשם הוציא את תכולת כיסיו בפעם הראשונה שנתבקש לעשות כן (פ' מיום 7.12.17 עמ' 108 ש' 31-30). העד אישר כי אין זה שגרתי שרכזי מודיעין מגיעים לזירה בעבירה כזו (פ' מיום 7.12.17 עמ' 111 ש' 4-3), ואולם הסתבר לו כי באותו יום היה אירוע שוד בחנות תכשיטים והחשודים עונים לתיאור של מבצעי השוד (פ' מיום 7.12.17 עמ' 111 ש' 32-30).

18. **רס"מ אהרון סטטיה** העיד אף הוא באשר לתפיסת הנאשם. במסגרת חקירה ראשית הוגשו בהסכמה מסמכים אותם ערך העד (ת/66-67).

מת/66 עולה כי כאשר הגיע לגורדון 4 במסגרת תפקידו ובעקבות דיווח על פורצים, נכנס לשביל ושמע לחישות, הבחין באור של פנס ובהמשך זיהה שני חשודים. בהמשך נערך חיפוש ברכו של הנאשם במסגרתו נתפס בין היתר **"שעון יד בצבע צהוב עם אבנים... עם תג מחיר כרטיס לבן...קובי... מסר שמצא אותו ברחוב".** בהמשך נתפסו ברכב בגדים והרכב הובא על ידו לתחנה. העד מסר בחקירה ראשית כי השעון היה במקום מוסתר, והיה צריך להרים משהו כדי למצוא אותו.

בחקירה נגדית העיד כי היה חשוד במקום וכי היתה להם רק תאורה של פנסים ולא הבחין במשהו חריג בהתנהגות החשודים (פ' מיום 7.12.17 עמ' 117 ש' 18-17). מסר כי תישאל את הנאשם רק לגבי השעון שנמצא ברכב ולא לגבי שאר התכשיטים שנמצאו עליו. מה שאמר לו הנאשם זה מה שנרשם. הדברים נרשמו בתחנה. הנאשם אמר שמצא את השעון שנתפס ברכבו.

תפיסת האקדח, המטריה ומכנסי הג'ינס

19. **רפ"ק יעקב סננס** מסר עדותו באשר לתפיסת האקדח. במסגרת עדותו הוגש דו"ח פעולה שערך (ת/43) וכן תמונות המתעדות את מיקום תפיסת האקדח ואת האקדח (ת/44). **מת/43** עולה כי **"החיפוש החל בבניין מספר 4 בחצר המזרחית שהיתה עם הרבה פיגומים בצד השמאלי (שם נתפסו שני החשודים) מצאתי דלת מעבר מעץ אשר מובילה לבניין מספר 6. נכנסתי לחצר ופניתי ימינה בצמוד לגדר תוך סריקה בין השיחים. בסמוך קיים מבנה בצורת ח' אשר מכיל מספר בלוני גז. כאשר התכופפתי מעבר לזוג בלוני קטנים הבחנתי באקדח מוסלק בין הבלונים לבין הבלוקים בין השיחים... מדובר באקדח שנראה אמיתי לגמרי בסגנון גלוק אולם הוא לא אמיתי".**

במסגרת עדותו בחקירה ראשית חזר על הדברים ומסר כי הגיע לזירה בבוקר לבצע חיפוש אחר משהו חשוב, ובמהלך החיפוש תפס את האקדח (עמ' 24 ש' 15-20).

בחקירה נגדית מסר כי קיבל תדריך באשר למיקום בו נתפסו החשודים טרם יצא לחיפוש (עמ' 26 ש' 9-6). לא ידע מה הוא ימצא, את הסרטון המתעד את השוד ראה רק בשלב מאוחר הרבה יותר.

20. **רס"מ חגי משה** העיד באשר לתפיסת מטריה בזירה בה נתפס הנאשם. במסגרת חקירה ראשית הוגשו בהסכמה מזכר בדבר העתקת סרטונים ממצלמות אבטחה (ת/58); מזכר מיום 4.1.16 בדבר סריקות שבוצעו ואיתור מטריה שעליה הלוגו "מכבי" אליו מצורפות תמונות (ת/59) ותקליטור תמונות (ת/60).

מתוך ת/59 עולה "היום 4.1.16 ניגשתי שוב לערוך סריקות לאיתור מצלמות... תוך כדי הבחנתי בחצר האחורית של בנין 4 רחוב גורדון נתניה במטריה בגוון כחול עליה כתוב "מכבי" התואמת במראה למטריה בה הבחנתי בצילומים מהעסק שנשדד איתה נכנס החשוד הראשן לעסק".

במסגרת חקירה נגדית העיד כי הוא פעל במקום במטרה לאתר מצלמות נוספות, הוא היה באותו אזור משום שזה היה אזור הבריחה שאליו נמלטו החשודים (פ' מיום 30.11.17 עמ' 118 ש' 14-23). מאשר כי מדובר היה בחצר של בנין אשר עבר שיפוצים באותה עת והיו בו פיגומים.

21. **רפ"ק אלן צ'יקובסקי**, העיד כעד מומחה באשר להתאמה בין מכנסי הג'ינס אשר נתפסו ברכבו של הנאשם לבין בגדי אחד השודדים אשר נראים במצלמות האבטחה. במסגרת החקירה הראשית הוגשה בהסכמה חוות דעת מומחה מהחטיבה לזיהוי פלילי שנערכה על ידי העד (ת/72) וכן מזכר הבהרה שנערך על ידו (ת/73).

מתוך ת/72 עולה כי העד ערך בדיקת השוואה בין פרטי הלבוש מתוך הסרטונים המתעדים את אירוע השוד לבין מכנסי הג'ינס וכן שני זוגות נעליים אשר נתפסו. באשר להשוואת הנעליים נקבע כי לא מדובר באותן נעליים. באשר להשוואת מכנסי הג'ינס נקבע שאפשרי שמדובר באותם מכנסיים. בת/73 הבהיר העד כי התמונות להשוואה נלקחו מתוך התקליטור שעליו מתועד אירוע השוד עצמו.

במסגרת החקירה הנגדית מסר העד כי לא עשה שימוש בתקליטור השחזור על אף שצפה בו, משום שלא היה לו בו צורך. לדבריו הוא לא ביקש את עריכת השחזור (פ' מיום 1.1.18 עמ' 108 ש' 7-16). העד התייחס לסולם רמת הוודאות של חוות הדעת, והעיד כי זהו הסולם המקובל במז"פ בישראל וכן בעולם (פ' מיום 1.1.18 עמ' 109 ש' 9-10). העד הפנה לסולמות דומים בהם משתמשים וטען תחילה כי מדובר בסולם זהה לסולם אליו התייחס בית המשפט העליון בפס"ד מצגורה (פ' מיום 1.1.18 עמ' 111 ש' 30), אולם בהמשך לאחר שעומת כי אין זהות בין מספר השלבים בסולמות אמר כי אין מדובר בדיוק באותו סולם (פ' מיום 1.1.18 עמ' 113 ש' 8-11). עוד הוסיף העד כי סולם רמת הוודאות נקבע על ידי ראש החטיבה ומאושר על ידי הפרקליטות (פ' מיום 1.1.18 עמ' 114 ש' 5-10). בהמשך הסביר העד כי שיטת ההשוואה במקרה דנן היא מורפולוגית, כלומר השוואת צורות, שהיא השיטה הנפוצה ביותר בתחום הסימנים וכי בשיטה זו לא ניתן להגיע לרמת התאמה גבוהה יותר מ"דומה". כלומר לא ניתן בדרך כלל להגיע בשיטה זו ל"זהה". עוד הסביר העד כי אין הערכה סטטיסטית בשיטה זו (פ' מיום 1.1.18 עמ' 115 ש' 7-28). העד אישר כי לגבי עמודת המאפיינים בטבלה לא מדובר ברשימה סגורה של מאפיינים. כמו כן, הסביר "הסולם האורדינאלי עובד כפירמידה. למטה יש לנו בעצם את כולם ולמעלה בקודקוד יש לנו אחד... בכל רמה אנחנו... עושים צמצום... אוכלוסייה... רמת האפשרי זאת רמה שתופסת את רוב הפירמידה... להבדיל מרמות של אפשרי בהחלט, סבירות גבוהה

שהם תופסים את השפיץ של הפירמידה... אם יש לי לגבי בגד צורה וצבע... זה יגיע לרמת האפשרי ואם יש לי עוד קרעים של ייצור אז זה... מחזק לי האפשרי. כלומר אני יודע שיש עשרות, מאות ג'ינסים כאלו... לכן הרמה היא אפשרי, זאת אומרת יש לי התאמה סוגית אני יודע שזה הג'ינס הזה הדגם הזה... האפשרי פה הוא חזק עקב הקרעים. כי בעצם לא כל ג'ינס הוא ... עם קרעים. זאת אומרת אנחנו פה בקבוצה של ג'ינסים שיש להם קרעים ולא קרעים סתם אלא קרעים מסוג מסוים" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 117 ש' 29 עד עמ' 119 ש' 4).

עדויות נוספות

22. **רס"מ אלעד יפת**, העיד באשר לתצפית משטרתית שביצע ביום 27.12.15 (ימים אחדים לפני השוד) ברחוב ויצמן 7 נתניה, סמוך למקום בו נמצאת החנות שנשדדה.

במסגרת חקירה ראשית הוגש דו"ח פעולה מיום 27.12.15 (ת/61) ממנו עולה כי **"במהלך הפעילות במקום נצפה... רכב מסוג קיה בצבע לבן מ.ר. 29-576-72 אשר בתוכה נראו שלוש דמויות מחשידות בכך שעצרו עם הרכב ליד החנות והסתכלו לעברה והמשיכו בנסיעה איטית"** עוד עולה מהדוח כי הרכב נבדק ונמצא כי הוא שייך לרעייתו של הנאשם (בהקשר זה יש להפנות גם לת/20 - ת/23).

במסגרת חקירה נגדית מסר העד כי הוא היה בתצפית במקום. עבר רכב שהיה חשוד בשל **"נסיעה איטית, מבטים של יושבי הרכב... לכיוון חנות... תכשיטים"** (פ' מיום 30.11.17 עמ' 127 ש' 11-17). העיד כי במועד התצפית האנשים ברכב לא היו מוכרים לו וכי לא יכול היה לזהות פנים או לרדת לעומקם של פרטי לבוש של האנשים ברכב (פ' מיום 30.11.17 עמ' 134 ש' 12-29). בהמשך מסר כי ראה את הרכב מצידו האחורי ועל כן לא ראה את פניהם של האנשים ברכב (פ' מיום 30.11.17 עמ' 135 ש' 15-21). העד אישר כי רחוב ויצמן הינו רחוב סואן בו נוסעים רכבים רבים ויש בו רמזורים, על כן הנסיעה בו אינה מהירה. בהמשך הסביר באשר לחשד שהתעורר בו, **"הרכב הזה נסע... המבטים לכיוון החנות זה דבר שלא, שוב פעם לא תואם את המציאות שכן אדם ננעל על המבטים לכיוון החנות בנסיעה מאוד, מאוד, מאוד איטית, זה דבר שלא טבעי, לא, לא תואם את המציאות... זה מה שהעלה את החשד ובשביל זה רשמתי את מספר הרכב"** (פ' מיום 30.11.17 עמ' 136 ש' 6-11). העד שלל כי הנסיעה האיטית הייתה בשל פקק. העד אישר כי הרכב לא עשה סיבובים במקום, אף אחד לא ירד ממנו והוא לא עצר (פ' מיום 30.11.17 עמ' 137 ש' 8-13). התצפית הייתה בין השעה שש לשעה שבע ועשרים בערב (עמ' 136-137).

23. **רס"ר ניר זרביב**, חוקר משטרה, העיד באשר לפעולותיו בתיק כחוקר אשר ניהל יחד עם קצין החקירות את החקירה בתיק דן. כמו כן, במסגרת החקירה הראשית הוגשו בהסכמה הודעות הנאשם אשר נגבו על ידו (ת/1-9), וכן מזכרים ומסמכים שונים מתיק החקירה שנערכו על ידו (ת/19-35) בהם מסמכים הקושרים את הרכב שנצפה ליד החנות לנאשם (ת/20-33).

במסגרת החקירה הנגדית התייחס העד באשר לדברים שנכתבו על ידו בת/29 לפיהם **"את כלל המוצגים הצגתי לקורבנות"** והעיד כי אינו זוכר כיצד בוצעו הדברים במדויק, ואולם בדרך כלל הצגת המוצגים לקורבנות עבירה נעשית באופן שבו הוא מציג את שקיות המוצגים, הם מסתכלים עליהם ואז הוא מחזיר אותם (פ' מיום 30.11.17 עמ' 148, ש' 29-32). בהמשך הסביר כי לא תמיד המוצג מוצא מתוך השקית משום שזה תלוי האם יש צורך בבדיקת טביעות אצבע או DNA וכי אם נעשה דבר כזה אז נרשם שהשקית נפתחה (פ' מיום 30.11.17 עמ' 149 ש' 11-15). בהמשך אישר כי בחקירת המתלונן ניסה למצוא קשר בין התכשיטים שנתפסו לבין אירוע השוד (פ' מיום 30.11.17 עמ' 152, ש' 26-28), וכן אישר כי הקשר בין התכשיטים שנתפסו לשוד אינו מובן

מאליו (עמ' 156 ש' 8-6). בהמשך העיד כי שאל את המתלונן האם הוא יודע להגיד מה בדיוק נגנב, והמתלונן פרט שנגנב זהב ישן ששייך לאנשים פרטיים, כוסות פלסטיק, שרשראות, שעון ישן וכן גולות של זהב טהור 24 קראט (עמ' 157 ש' 18-14). העד העיד כי אינו זוכר במדויק את אופן הצגת המוצגים למתלונן ואולם הוא סבור כי הדברים אירעו כפי שהם עולים מהעדויות, לפיהם במהלך החקירה, הלך לארון המוצגים הוציא ממנו את המוצגים והציג אותם למתלונן. העד דחה את הטענה לפיה המוצגים היו פרושים על השולחן כבר מראשית החקירה, שכן לדבריו הוא לא היה לוקח את הסיכון ומשאיר רכוש יקר ערך במשרדו ללא השגחה (עמ' 159 ש' 21-3). בהמשך אישר העד כי לא ראוי להציג את התכשיטים לפני מסירת העדות כאשר המקור שלהם עוד לא ברור (פ' מיום 30.11.17 עמ' 161 ש' 8-1). העד לא ידע להשיב האם הציג את המוצגים גם לקורבנות הנוספים ומדוע אין לדבר תיעוד (עמ' 166 ש' 7-3). בהמשך העיד כי העדות שנגבתה על ידו מאלכסנדר צ'ולק (ת/53) הינה עדות שנגבתה בעברית ללא מתורגמן. כאשר עומת עם כך שהעד אינו דובר עברית ונזקק למתורגמן למסירת העדות מסר, **"אני זוכר את אותו בחור, הוא לא ידע, הוא לא ידע כמו שאתה מציין הוא לא ידע לדבר עברית שוטפת. אבל מה שנאמר פה הוא הצליח לדבר איתי וזה מה שהצלחתי להבין ממנו"** (עמ' 171 ש' 13-11). בהמשך עומת כי צ'ולק מסר בבית המשפט שהוא רק חתם כאשר הורו לו לחתום ועל כך השיב העד, **"אז אני אומר לך בוודאות שזה לא נכון. אני לא המצאתי את העדות הזאת"** (ש' 20-19). נשאל לגבי בירורים שערך כאשר לכרטיס האשראי שנתפס ולגביו כתב מזכר (נ/1) והשיב כי הוא אינו זוכר וכי יש פעולות שאינן מניבות תוצאות ובלחץ הזמנים אשר בו עובדת היחידה הן נזנחות (פ' מיום 30.11.17 עמ' 174 ש' 25-3).

בהמשך התייחס לת/32 והסביר כי צילם את המכנסיים של הנאשם וכן נעליים נוספות שנמצאו, בשל הדמיון ביניהם לבגדים שלבשו השודדים כפי שנצפה בסרטון. עוד מסר העד כי בוצעה השוואה ביחס למכנסי הג'ינס אשר נתפסו ולהם סימנים ייחודיים אשר נשלחה לבדיקת מז"פ (עמ' 180 ש' 14-1 עמ' 181 ש' 17). העד אישר כי נמסרה לו תעודה לפיו הנאשם הינו גמולוג (נ/3) וכי הוא עוסק ביהלומים.

בהתייחס לחקירות הנאשם במשטרה, מסר העד כי הגרסה שמסר הנאשם לאחר שכבר מסר גרסה הייתה עמומה ולא ניתן היה לבדוק אותה. נבדק מה שניתן היה לבדוק, כמו עניין הפתק שטען הנאשם שנמצא ברכב, וכן העובדה שהוא גמולוג (עמ' 197 ש' 24-21). את החיפוש אחר הפתק ברכב ביצע ב-5.1.16, לאחר שחקר את הנאשם. בחיפוש לא נמצא דבר (ת/33) ויום למחרת ציין בפני הנאשם את הדבר (עמ' 202 ש' 4-1).

24. **מפקח עידו חשאי**, העיד כאשר לפעולות חקירה אשר בוצעו על ידו בתיק. במסגרת חקירה ראשית הוגשו בהסכמה מסמכים שנערכו על ידי העד, בה מזכרים שונים (ת/38-ת/42).

במסגרת חקירה נגדית הוגש מזכר מיום 3.1.16 (נ/4) המתעד שחזור של אירוע השוד עם בגדי החשודים. העד הסביר כי מטרת פעולת החקירה הזו הייתה לבצע השוואה בין סרטון השוד לבין השחזור בכדי לבדוק האם קיימים מאפיינים ייחודיים בבגדי המעורבים (פ' מיום 7.12.17 עמ' 121 ש' 29-21).

בהמשך תיאר כי את פעולת החקירה בת/42 שהינה בדיקת משקל אשר נתפס ברכבו של הנאשם ובדיקה של המשקל האלקטרוני בכדי לאתר פתק, ביצע בהתאם לדברים שמסר הנאשם בחקירתו (ת/7). מאשר כי גבה את הודעת המתלונן בזירת האירוע (ת/47) ורשם מה שהמתלונן מסר שנלקח ממנו (פ' מיום 7.12.17 עמ' 126 ש' 26-8). מאשר כי גבה הודעה נוספת מהמתלונן (ת/49) ושאל אותו במסגרתה לקיומם של סימנים ייחודיים לתכשיטים במטרה לקשור את התכשיטים שנתפסו לאלו שנגנבו ממנו (פ' מיום 7.12.17 עמ' 127 ש' 30-8).

25. כמו כן הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

- א. **ת/11** - תקליטור מצלמות אבטחה מחנות סמוכה לחנות שנשדדה.
- ב. **ת/14** - חוות דעת מעבדת נשק הקובעת כי האקדח שנתפס הינו אקדח אוויר שאין בכוחו להמית וכי המחסנית שנמצאה תואמת לו.
- ג. **ת/16** - דו"ח חדירה לחומר מחשב, בדיקת טלפון נייד.
- ד. **ת/17** - דו"ח פעולה באשר להגעה למקום האירוע בעקבות דיווח למוקד 100.
- ה. **ת/18** - תקליטור המתעד שיחה למוקד 100 של המשטרה.
- ו. **ת/37** - דו"ח צפייה.
- ז. **ת/54** - דו"ח צפייה.
- ח. **ת/55** - קבלת מוצג מטריה כחולה.
- ט. **ת/56** - בדיקת DVR.
- י. **ת/58** - העתקת סרטונים ממצלמת אבטחה.
- יא. **ת/70** - חוות דעת מז"פ לפיה מבדיקות DNA שנערכו לאקדח ולמחסנית לא נמצאו התאמות לנאשם.

פרשת ההגנה וגרסאות הנאשם

26. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם ומסר את גרסתו וכן העיד חברו, מיכאל אלישקוב, אשר נעצר עימו. בנוסף, העיד אביו של המתלונן שהינו הבעלים של חנות התכשיטים, באשר לשווי הרכוש שגנב, תביעת חברת הביטוח וכן העיד חוקר אשר נכח באחת מחקירותיו של הנאשם במשטרה לגבי העלה הנאשם טענות באשר להתנהלותו.
27. בחקירתו הראשונה (**ת/1-2**) שמר הנאשם על זכות השתיקה שכן ביקש לשוחח עם סנגור. יחד עם זאת, הכחיש כי קשור לאירוע השוד. הנאשם נשאל האם הוא מכיר את חנות התכשיטים "יהלומי פירוב" ברחוב ויצמן והשיב בשלילה. הנאשם נשאל האם הוא קונה משם תכשיטים, והשיב "**אני לא קונה תכשיטים בכלל**" (**ת/1**, ש' 106; **ת/2**, עמ' 7, ש' 25-27).
28. בהמשך, ולאחר שהתייעץ עם עו"ד נחקר הנאשם בשנית (**ת/4-5**). מסר כי אינו זוכר מה עשה ביום 31.12.15 משעות הצהריים ועד שנתפס על ידי השוטרים וביקש מהחוקר שישאל אותו לגבי התכשיטים. כשנשאל מה ההסבר שלו לתכשיטים שנתפסו עליו מסר לראשונה את גרסתו, לפיה הוא רכש את התכשיטים כמה שעות לפני שעוכב מאדם ממוצא ערבי בשם "סאמר" אשר ראה אותו בעיר והציע לו לקנות ממנו זהב, תכשיטים ויהלומים. הנאשם שקל ותמחר את הרכוש. לדבריו האירוע התרחש ליד הטיילת של נתניה, ליד אזור מלון כרמל. הנאשם לא ידע למסור כמה היהלומים שקלו ולא זכר כמה יהלומים לקח. כמו כן, מסר כי שילם לסאמר 3,500 ₪ וכן כי את היהלומים לא קנה ממנו אלא רק לקח אותם לבדיקה וכי הוא צריך לבדוק אותם וכן את השעון. עוד מסר הנאשם כי סאמר נתן לו את מספר הטלפון שלו ואולם הוא אינו זוכר אותו. כמו כן, מסר כי פגש את סאמר פעמיים או שלוש. הנאשם מסר כי אינו זוכר בדיוק מה כלל הרכוש שקנה מסאמר. עם זאת זכר כי קנה ממנו כדוריות של

זהב וטען כי הוא יודע מה לעשות איתן אך סרב לפרט או להסביר. עוד מסר הנאשם כי היה לבד בעת הרכישה, והגיע למקום עם רכב אשר אותו שכר בשבוע שעבר לכן למשך חודש (ת/5, עמ' 28, ש' 4). בנוסף טען כי סאמר נתן לו פתק ועליו מספר הטלפון שלו שאותו שם בתוך האוטו. לא זכר להגיד להיכן הלך לאחר מכן ולא זכר מה עוד עשה באותו יום. נשאל מה עשה במקום בו נתפס (רחוב גורדון) והשיב כי הלך "להשתין". לא זכר לומר מתי ומאיפה אסף את מיכאל שהיה עמו וטען כי הם היו בדרכם הביתה. הנאשם לא הכחיש כי היה בקרבת החנות כמה ימים לפני השוד ואמר "מה אסור לטייל בעיר". עוד אמר הנאשם כי לא מסר את הדברים בחקירה הראשונה על פי עצת עו"ד. כמו כן, סירב הנאשם למסור מה עיסוקו ומסר שיש לו תעודת גמולוג. מסר כי לפעמים הוא עושה שימוש ברכב הקיה שנמצא בבעלות אשתו, וכי שכר את הרכב כי הוא היה צריך לרכוש רכב, ועד אז שכר רכב לשימוש.

29. בהמשך נחקר הנאשם פעם נוספת (ת/7-8) וסירב לשתף פעולה גם כאשר נאמר לו כי הוא מאוכן בסמוך למקום השוד בזמן ביצועו.

עדות הנאשם בבית המשפט

30. בפתח פרשת ההגנה העיד הנאשם ומסר כי הוא בן 28, נשוי ללא ילדים, בעל תעודה גמולוגית ממכללת הבורסה ברמת גן, וכן עבד בחלוקת מזון לגני ילדים בין השעות 9:00 עד 12:30 ולאחר מכן היה עוסק קצת במסחר, בתיווך מכוניות, בתכשיטים ויהלומים. בהמשך סייע לאחיו ששהה באפריקה ושהיה בתהליך של הקמת חברה לייצוא יהלומים וזהב. משפחתו המורחבת עסקה ביהלומים. מכיר את מיכאל אלישקוב מזה 13 שנה, חברים ומכיר את משפחתו. תומר פינקו הוא חבר של מיכאל.

הנאשם תיאר כי ביום אירוע השוד, הוא התעורר בבוקר, יצא לעבודה וחזר בשעה 12:30, היה בבית לאחר העבודה ובסביבות השעה 16:00-17:00 לערך יצא לכיוון השוק בנתניה לעשות קניות לשבת. לאחר מכן הלך יחד עם אשתו למיכאל והתארחו שם. בהמשך יצאו הוא, מיכאל ורעייתיהם לטיול עם האוטו בשעה 21:00-23:00 לערך. במהלך הטיול עצר בסופרמרקט ליד מלון כרמל ליד הטיילת ונכנס לקנות שתיה, שם פגש במקרה את סאמר ביציאה מהסופר (פ' מיום 1.1.18 עמ' 125 ש' 24-10).

הנאשם העיד כי הכיר את סאמר לפני שנתיים ולא היה לו איתו קשר מיוחד חוץ משני מפגשים. זה היה המפגש השני שלו איתו (פ' מיום 1.1.18 עמ' 126, ש' 2-1). הנאשם תיאר כי סאמר הציע לו לרכוש ממנו זהב ויהלומים. הוא הציע לסמאר שיפגשו למחרת אבל סאמר התעקש שהם יכולים להיפגש רק באותו היום לפנות בוקר, בשעה 4:30, ברחוב גורדון 4. לדבריו, סאמר אמר כי למחרת הוא כבר לא יהיה ולכן קבעו להיפגש והנאשם אמר כי יביא עימו משקל כדי לשקול את כל מה שסאמר יביא (פ' מיום 1.1.18 עמ' 126 ש' 14-5). הנאשם העיד כי ביקש מסאמר מספר טלפון אך זה השיב לו "לא צריך טלפון לא צריך לדבר דיבורים מיוחדים, ב-4 וחצי תגיע אני אחכה לך שם בפנים" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 126 ש' 17-16). בהמשך הלך עם מיכאל לביתו של תומר וראו סרט עד אשר היה צריך לעזוב. כאשר הגיע הזמן לפגוש את סאמר, מיכאל הצטרף אליו לנסיעה כדי לקנות לתומר מספר דברים.

כאשר הגיע למקום עצר את הרכב סמוך לבניין ואמר למיכאל שימתין לו ברכב. נכנס לתוך חצר הבניין ופגש את סאמר. בחצר סאמר הוציא את כל השקיות עם זהב, שעונים ויהלומים והנאשם בחן אותן, שקל אותן וראה שמשקלן ביחד קרוב ל-80 גרם. הנאשם הבהיר לסאמר כי אינו יכול לתת לו הצעה לגבי היהלומים משום שאינו יכול לבדוק את היהלומים באותו מעמד (פ' מיום 1.1.18 עמ' 127 ש' 26-4), ועל כן אמר לסאמר שייתן לו מחיר על הזהב ולגבי היהלומים יפגשו במועד אחר. סאמר רצה 6,500 או 7,500 ש"ח ואילו הנאשם הסכים

לתת רק 3,500 ש"ח. הם התווכחו ולבסוף סאמר הסכים. בהמשך סאמר שאל אותו שוב לגבי היהלומים והוא חזר על תשובתו הקודמת. אז אמר לו סאמר כי הוא סומך עליו ועל כן מוסר לו את שתי השקיות של היהלומים לבדיקה והוא יתקשר אליו למחרת עד אחר הצהריים ושעד אז תהיה לו תשובה. הנאשם הסכים ואמר לסאמר שיספור את היהלומים כדי שידע כמה יהלומים נתן לו ובינתיים הלך להחזיר את המשקל ואת השעון לרכב משום שלא היה לו מקום בכיס. הנאשם נתן לסאמר את מספר הטלפון שלו וביקש את הטלפון של סמאר אשר אמר לו כי מדובר במספר טלפון חדש שאותו אינו זוכר ואז הוא הוציא פתקית שהיא אריזה של כרטיס סים חדש, ואמר שזה המספר שלו ושיתקשר אליו מחר (פ' מיום 1.1.18 עמ' 128 ש' 15-29). הנאשם העיד כי הוא זוכר ששם את הפתקית באריזה של המשקל או עם השעון והמשקל ביחד. לאחר מכן סאמר עזב את המקום ואז מיכאל נכנס לחצר וקרא לנאשם ואז בדיוק נכנסו השוטרים (פ' מיום 1.1.18 עמ' 129 ש' 20-21).

הנאשם התייחס לחקירותיו במשטרה ומסר כי ביקש להיוועץ בעורך דין ואולם השוטרים התעלמו מבקשותיו. כאשר הגיע לחדר החקירות הוא ביקש שוב לשוחח עם עו"ד ואז נשאל על ידי החוקר מדוע לא ביקש זאת קודם לכן (פ' מיום 1.1.18 עמ' 130 ש' 11-12). לדבריו על כן שמר על זכות השתיקה בחקירה. בהמשך שוחח טלפונית עם עו"ד ג'קי סגרון שאמר לו שהוא לא נמצא באזור ואח"כ שוחח עם עו"ד יעקב מלול שאמר לו שהוא יעלה את כל מה שהוא סיפר לו בדיון הארכת המעצר ושבחקירה הבאה הוא ימסור גרסה למשטרה. מיד לאחר מכן נלקח שוב לחדר החקירות ושם נשאל האם נפגש עם עו"ד והאם יש לו מה להוסיף. בחקירה זו מסר שעורך הדין אמר לו שיעלה הכול בדיון בבית משפט.

מספר ימים לאחר מכן ב-5 לחודש נחקר שוב והתכוון למסור גרסה אבל בדרך לחקירה דיבר איתו חוקר בשם אברג'יל אשר איים עליו (פ' מיום 1.1.18 עמ' 134 ש' 20-28), ומשום שחשש כי רוצים לתפור לו תיק בחר שוב לשמור על זכות השתיקה.

בתום עדותו מסר כי הוא מכחיש את ביצוע השוד המיוחס לו וכי באותו מועד בו התבצע השוד ערך קניות בשוק.

31. במסגרת **החקירה הנגדית** אישר הנאשם כי את הפירוט שמסר לגבי עסקיו של אחיו מסר לראשונה בבית המשפט (פ' מיום 1.1.18 עמ' 137 ש' 10). הנאשם טען כי את מה שמסר בעדות זכר גם במועד החקירה. לדבריו לא תיאר במשטרה שהיה בשוק כי לא מצא לנכון לשתף פעולה עם החוקרים אחרי מה שאברג'יל אמר לו, וזאת גם אחרי שנאמר לו שהוא מאוכן בסמוך לחנות שנשדדה. מאשר כי אברג'יל לא נכח בחקירה הראשונה והשלישית ועדיין לא מסר בהן אליבי (פ' מיום 1.1.18 עמ' 138 ש' 10-29). לדבריו בחקירה הראשונה רצה לדבר עם עו"ד ובחקירה השלישית לא ידע על מה לדבר כי האשימו אותו בדבר שלא עשה. הנאשם אישר כי עד למועד העדות בבית המשפט לא מסר כי היה בשוק במועד השוד (פ' מיום 1.1.18 עמ' 139 ש' 23-25). העיד כי היה בשוק לבד (עמ' 140 ש' 18). הנאשם אישר כי בחקירה הראשונה (ת/1), על אף שהחוקר אמר לו כי אפשר לחכות עד שיגיע עו"ד, הנאשם אמר לחוקר שאם הוא רוצה לחקור שיחקור אותו (פ' מיום 1.1.18 עמ' 141 ש' 4-5). הנאשם אישר כי הגרסה הראשונה שלו נמסרה לראשונה על ידי עורך דינו בדיון המעצר ולא על ידו במשטרה (פ' מיום 1.1.18 עמ' 142 ש' 27-29). הנאשם אישר כי נשאל שאלות בכל מיני נושאים והנושא היחיד שהסכים להתייחס אליו בחקירה הוא הטענה שרכש את התכשיטים מסאמר ולא לנושאים אחרים (פ' מיום 1.1.18 עמ' 143 ש' 8-14).

הנאשם העיד כי את הבגדים שנמצאו ברכבו לקח כי חשב שאולי יצאו ורצה בגדים ליציאה (פ' מיום 1.1.18 עמ' 145 ש' 1-2). את הבגדים הוא ארז באותו יום או יום לפני (פ' מיום 1.1.18 עמ' 145 ש' 8-12).

הנאשם העיד כי בחר לשמור על זכות השתיקה לגבי המוצגים שהציגו לו בחקירה משום שידע כי המשטרה רוצה "לתפור לו תיק", וכן כי פעל על פי עצת עורך דינו (פ' מיום 1.1.18 עמ' 147 ש' 9-1). נשאל מדוע לא מסר כי היה בשוק באותה שעה והשיב כי המשטרה צריכה הייתה לדעת זאת (פ' מיום 1.1.18 עמ' 147 ש' 14-16).

הנאשם אישר כי במועד הרלוונטי לאירוע היה בבעלות אשתו רכב מסוג קיה וכן מסר כי הוא אף שכר רכב מסוג פורד. הנאשם אישר כי מידי פעם נסע ברכב הקיה (פ' מיום 1.1.18 עמ' 149 ש' 18-19). הנאשם מסר כי ביום השוד נסע עם הפורד לקניות בשוק ואחר כך שב הביתה. הנאשם העיד כי הכיר את סאמר לפני כחמש שנים, אך לא זכר את נסיבות ההיכרות עמו (פ' מיום 1.1.18 עמ' 151 ש' 6-1). הנאשם אישר כי פגש את סאמר באופן אקראי בכניסה לסופרמרקט כאשר הפעם הקודמת שפגש אותו הייתה שלוש שנים קודם לכן (פ' מיום 1.1.18 עמ' 151 ש' 22-25). הנאשם אישר כי לא שאל את סאמר למקור התכשיטים וכי מעולם לא סחר בתכשיטים בחצר אחורית של בניין לפנות בוקר וכי מדובר באירוע חריג, אך עמד על כך שרכש את התכשיטים (פ' מיום 1.1.18 עמ' 152 ש' 19-28).

הנאשם העיד כי מידי פעם הוא נוסע עם משקל ברכב, וכן טען כי באותו יום המשקל כבר היה באוטו ואז אמר כי **"המשקל תמיד איתי"** (פ' מיום 1.1.18 עמ' 155 ש' 4).

נשאל האם הוא היה ברכב הקיה כאשר הוא נצפה על ידי השוטר אלעד יפת (ת/61) והשיב כי הדבר אפשרי משום שהוא גר בעיר וכן כי מדובר ברחוב עמוס, ואולם אינו זוכר את הדבר. עם זאת הכחיש כי עצר ליד החנות והסתכל לעברה. כמו כן, העיד כי את רכב הפורד שכר יום או יומיים לפני שנעצר (פ' 1.1.18, עמ' 160, ש' 1).

הנאשם העיד כי אינו זוכר שהתמהמה בתשובתו לשוטר שהגיע למקום ולטענתו אמר לו מיד שהתכשיטים שייכים לו. כמו כן, הכחיש כי אמר לחוקר שהוא הגיע למקום "כדי להשתין" וטען כי מיכאל אמר זאת (פ' מיום 1.1.18 עמ' 161 ש' 9-11). הנאשם העיד כי כאשר הגיעו השוטרים למקום מיכאל היה בכיוון פנימה לחצר והוא הלך לכיוונו של מיכאל (פ' מיום 1.1.18 עמ' 162 ש' 4). בהמשך אישר הנאשם כי לא מסר בחקירתו את המשקל של הזהב שלטענתו קנה, וזאת משום שלא היה מעוניין לשתף פעולה והיה בלחץ (עמ' 162 ש' 29-32). הנאשם אישר כי לא מסר במשטרה את מספר היהלומים שקיבל לידי, וכן לא מסר שאברג'יל איים עליו (פ' מיום 1.1.18 עמ' 163 ש' 6-13).

הנאשם העיד כי היה בכיסו 3,500 ₪ כי הוא אוהב שיש עליו כסף מזומן משום שהוא עוסק במסחר, אך לא זכר את נסיבות הימצאות הכסף עליו. אישר כי לא אמר את הדברים במשטרה (פ' מיום 1.1.18 עמ' 164 ש' 3). אישר כי במשטרה לא סיפר שנפגש עם סאמר פעמיים ולא סיפר שהעסקה לרכישת התכשיטים נעשתה ברחוב גורדון, ומסר כי כעת הוא נותן את גרסתו האמיתית (פ' מיום 1.1.18 עמ' 164 ש' 18-31). לא ידע להסביר מדוע טען כי העיסקה הייתה בטיילת (פ' מיום 1.1.18 עמ' 165 ש' 16). הנאשם לא ידע להסביר מדוע סאמר הסכים להשאיר אצל הנאשם את היהלומים.

הנאשם הכחיש כי מסר לחוקר שמצא ברחוב את השעון שנתפס ברכבו (פ' מיום 1.1.18 עמ' 172 ש' 3). לדבריו לא אמר שמצא דבר ברחוב והיה זה מיכאל שמסר כי מצא את המחסנית (פ' מיום 1.1.18 עמ' 172 ש' 20-28). נשאל מדוע טען במשטרה שהוא אינו קונה תכשיטים כלל (ת/1) והשיב כי התכוון שהוא מייצר ולא קונה מחנויות (עמ' 173 ש' 26-28), לדבריו רכש את התכשיטים למטרה אחרת ולא כדי למכור אותם כתכשיט (פ' מיום 1.1.18 עמ' 174 ש' 5).

הנאשם אישר כי בעדותו בבית המשפט תיאר כי נתפס כמה דקות לאחר שקנה את התכשיטים ואילו במשטרה סיפר כי נתפס כמה שעות לאחר שקנה את התכשיטים (פ' מיום 1.1.18 עמ' 175 ש' 14-21). בהמשך, הכחיש

כי אמר שהוא נכנס לחצר כדי להשתין וכן טען כי גם לא הלך לשם כדי להשתין (פ' מיום 1.1.18 עמ' 176 ש' 10-31) ואולם כאשר הופנה **לת/4** ש' 144 בה הוא מתועד בהקלטה אומר את הדברים, מסר כי אין לו הסבר לכך (פ' מיום 1.1.18 עמ' 177 ש' 9-22).

הנאשם אישר כי סירב לשתף פעולה עם המשטרה גם בכל הנוגע לאיכונים וזיהוי מכשירי הטלפון שלו. הנאשם העיד כי על השעונים והזהב כבר "סגר חשבון" עם סאמר וכי נותר לו לשלם לו רק עבור היהלומים, ואולם בהמשך עומת עם כך שבחקירתו מסר (**ת/4** שורה 47) שהוא עדיין צריך לשלם לו גם על היהלומים וגם על השעון, על כך השיב הנאשם כי ככל הנראה התבלבל (פ' מיום 1.1.18 עמ' 180 ש' 22). הנאשם העיד כי אין לו חשבוניות או מסמכים אשר יש בהם כדי להעיד על עיסוקו במסחר בתכשיטים ויהלומים (פ' מיום 1.1.18 עמ' 186 ש' 17). הנאשם הכחיש כי אמר למיכאל לשמור על זכות השתיקה בחקירה.

עדות עדי הגנה נוספים

32. **רס"ב שרון אברג'יל** - העיד כי לא כתב שום מסמך בתיק, וכל חלקו בתיק, למיטב זכרונו, היה נוכחות בחקירה אחת כעוזר של החוקר ניר זרביב. ב"כ הנאשם הטיח בעד כי במהלך החקירה אמר לנאשם דברים פסולים במטרה לגרום לו להודות תוך שהפנה **לת/5** עמ' 44 ש' 8 ואילך. העד דחה את הטענה ומסר "**זה לא שעכשיו המצאתי אתה תלך, אם תודה תלך בלי כלום. אומרים לו יכול להיות שאתה או סביר להניח גם בהיבט של כביכול הפחדה כי אנחנו בחקירה, לא חרגתי מאבות הפסול, לא הרבצתי לו, לא שכנעתי אותו, לא שיחדתי אותו, אמרתי לו**" (פ' יום 4.1.18 עמ' 203 ש' 23-26). בהמשך הטיח ב"כ הנאשם בעד כי לטענת הנאשם טרם חקירתו התקיימה ביניהם שיחה שאינה מתועדת, במהלכה הציע לנאשם להפיל את מיכאל כדי לקבל עונש מופחת. העד השיב שאינו זוכר את הסיטואציה (עמ' 207 ש' 29) ובהמשך מסר "**אני לא זוכר את הסיטואציה, אני מאמין שהיא גם לא קרתה כי זה מבחינתי לא משהו שאני אעשה... אני לא זוכר שדיברתי איתו... עם יד על הלב לא זכרתי שהייתי מעורב... זה לא זכור לי זה לא משהו שאני עושה... אני לא אומר דברים כאלה... לא זוכר. לא משהו שאני אגיד, לא זוכר אם כן היה לא זוכר, לא זוכר דבר כזה מתנצל**" (עמ' 208 ש' 5 עד עמ' 209 ש' 17).

33. **מר יעקב פירוב**, (פרו' מיום 4.1.18 עמ' 212 ואילך) אביו של המתלונן, העיד כי עשה ביטוח לחנות התכשיטים וכי הוגשה תביעה לחברת הביטוח לאחר השוד. מסר כי סוכן הביטוח היה בחנות לאחר השוד וראה מה נגנב. בהמשך הועברו לו מסמכים אותם הביא עמו (**נ/6**). העד מסר כי כל מה שנגנב מפורט בטבלה וכן מפורט שווי הרכוש שנגנב. העד מסר כי חברת הביטוח שילמה לו 350 אלף ₪ משום שהוא עשה ביטוח רק על 30% מהמלאי ולא על 100%. במסגרת חקירה נגדית מסר העד כי השמאי הוא זה שערך את הטבלה.

34. בנוסף העיד **מיכאל אלישקוב**, (להלן: "**אלישקוב**") חברו של הנאשם אשר נעצר עימו.

הוגשו הודעותיו של אלישקוב במשטרה (**ת/74, ת/75**):

א. במסגרת **ת/74** נחקר העד תחת אזהרה בחשד שהיה מעורב באירוע השוד. באותה חקירה התבקש למסור מה עשה ביום 31.12.15 משעות הצהרים ועד שנעצר, ומסר כי במהלך היום טייל ובערב יצא לסיבוב ברכב, עצרו בצד להתפנות ואז נעצרו (ש' 4-12). בהמשך נשאל מהיכן הנאשם אסף אותו ומתי נפגשו והשיב שאינו זוכר. בהמשך מסר כי אשתו של הנאשם הקפיצה את הנאשם אליו וכי ארבעתם יצאו לסיבוב ואז הגיעו אליו הביתה. נשאל מה עשו ברחוב גורדון ומשיב שהוא ירד "להשתין"

(ש' 42). טען שמצא את המחסנית של האקדח אשר נתפסה עליו, לאחר שדרך עליה והרים אותה (ש' 48-49). אח"כ הוסיף כי נתפס בדיוק כשנכנס פנימה, היה בעומק החצר כמעט עד הסוף. אינו יודע למסור מדוע הנאשם ירד מהרכב. היו רק הוא והנאשם. כאשר נשאל מדוע קודם לכן לא ידע של מי כרטיס האשראי שנתפס עליו, השיב שידע שהכרטיס שייך לתומר, אך לא ידע את שם משפחתו (ש' 149). אינו יודע למסור במה עוסק הנאשם (ש' 167).

ב. במסגרת ת/75 לא שינה העד מגרסתו וחזר על עיקרי הדברים.

במהלך עדותו בבית המשפט מסר בחקירה הראשית כי הוא והנאשם חברי ילדות ומכירים את המשפחות זה של זה. באשר ליום השוד מסר כי הנאשם הגיע אליו הביתה יחד עם אשתו והם יצאו לטייל בעיר עם הרכב, אח"כ החזירו את הנשים הביתה והלכו לחבר שלו, תומר. בשעת לילה מאוחרת הנאשם מסר כי יש לו מה לעשות והוא צריך לצאת. החליט להצטרף אליו כי רצה לאכול ולשתות ואז תומר ביקש ממנו שיקנה לו סיגריות ונתן לו את כרטיס האשראי שלו. כאשר הגיעו לרחוב גורדון 4 הנאשם עצר וירד מהאוטו, לאחר מכן חזר ואמר שעוד כמה דקות הוא מסיים ונוסעים. לאחר מספר דקות הרגיש שצריך להתפנות, ירד מהרכב יחד עם הטלפון שלו ועם טלפון נוסף שהיה ברכב וכשניכנס לחצר הבניין, כמה מטרים פנימה, הגיעו השוטרים. הוציא מהכיסים מה שהיה לו. כשנכנס דרך על מחסנית והרים אותה (פרו' 3.1.18 עמ' 222 ש' 18 עד עמ' 224 ש' 225 ש' 1). בהמשך מסר כי באותה סיטואציה הוא ראה את הנאשם במרחק של 7,8 מטרים ממנו (עמ' 225 ש' 18-22).

במסגרת חקירתו הנגדית אלישקוב העיד כי על פי עצת עורך דינו דאז מסר בחקירותיו במשטרה רק את הדברים שקשורים אליו ולא פירט לגבי דברים שאינם רלוונטיים לגביו (עמ' 227 ש' 10-6). העד הכחיש כי שיקר במשטרה ומסר שאמר במשטרה את האמת וכי גם במסגרת עדותו זו מסר את הדברים כפי שקרו (עמ' 227 ש' 31-31). העד העיד כי הוא יודע שהנאשם מתעסק בתכשיטים וברכבים (עמ' 229 ש' 9), והעיד כי במשטרה לא אמר את הדברים מפני שהם לא היו רלוונטיים לגביו. מסר כי לא סיפר על ארוחת הערב בבית הוריו משום שככל הנראה לא נשאל לגבי אותן שעות (עמ' 231 ש' 32). מסביר כי לא תיאר במשטרה שעצרו ליד הסופרמרקט כי ככל הנראה לא נשאל על כך (עמ' 232 ש' 28). בהמשך הוסיף כי בעדות בבית המשפט נזכר בכך ועל כן תיאר זאת ואינו יודע מה החשיבות של הפרט הזה (עמ' 233 ש' 11-9). העיד כי ראה את הנאשם כנכנס ויוצא מהסופרמרקט וכי הרכב חנה במקום שממנו ראו את הדלת של הסופר (עמ' 234 ש' 3-1). העיד כי לא ראה את הנאשם בכניסה מתעכב לדבר עם מישהו (עמ' 234 ש' 5). העד מאשר כי לא מסר במשטרה שהציע ללכת לתומר וחזר על הטענה לפיה פעל על פי ייעוץ שניתן לו ע"י עו"ד, ואולם כאשר הוטח בו כי מדובר בפרט שרלוונטי עבורו השיב **"זה לא משהו שנשאלתי עליו כנראה, כל מה שנשאלתי עניתי"** (עמ' 234 ש' 31). כמו כן, נשאל מדוע לא הסביר במשטרה כאשר נשאל לגבי כרטיס האשראי של תומר שהיה אצלו והשיב כי ניסה להסביר למשטרה כי הכרטיס אינו גנוב משום שבכך האשימו אותו ועל כן לא סיפר מעבר לכך. כאשר נשאל מדוע אמר במשטרה שאינו זוכר מתי הנאשם אסף אותו השיב, **"הוא לא אסף אותי. הוא הגיע אליי הביתה... יצאנו מהבית שלי הוא לא אסף אותי"** (עמ' 237 ש' 24-23). נשאל מדוע על אף שבעדות בבית המשפט הוא מתאר את השתלשלות האירועים לא עשה כן במשטרה, והשיב כי ביקשו ממנו שעה מדויקת והוא לא ידע להגיד (עמ' 238 ש' 22-21). נשאל מדוע לא תיאר את הסיבוב ברכב עם הנאשם ואת העצירה ברחוב גורדון והשיב **"הוא שאל אותי מה אני עשיתי או שירדתי להתפנות"** (עמ' 239 ש' 32). העד העיד כי אינו יודע לאיזה צורך חזר הנאשם לרכב (עמ' 240 ש' 22-21). לדבריו לא הסתכל מה הוא עשה. כמו כן העיד כי לא ידע מדוע הגיעו לאותה כתובת ולא שאל את הנאשם על כך, לא חשב שמדובר במשהו חריג. העד אישר כי מהמקום בו חנה הרכב יכול היה לראות את הכניסה והיציאה מהבניין אבל לא עקב אחרי הנאשם. העיד כי היו

במקום עוברי אורח. לא שם לב אם מישהו נכנס לבניין מפני שהיה עסוק עם הפלאפון. העיד כי הוא התכוון לגבי עצמו שרצה להתפנות. מתאר כי כאשר השוטרים תפסו אותו, הוא היה מספר מטרים בתוך החצר. לדבריו דרך על מחסנית התכופף והרים אותה (עמ' 244 ש' 17-24). העד תיאר כי כאשר יצא מהרכב לקח עמו טלפון נוסף אשר היה ברכב בין שני הכיסאות הקדמיים כדי להאיר את הדרך כי היה חשוך (עמ' 246 ש' 11). העיד כי לא הספיק להסתובב בחצר.

סיכומי ב"כ הצדדים

35. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד ליטל מהלל, מארג הראיות הנסיבותיות שהוצג בפני בית המשפט ביחד עם החזקה התכופה מסבכים את הנאשם בביצוע השוד ומובילים למסקנה היחידה האפשרית לפיה הנאשם הוא שביצע את השוד, באופן המעביר את הנטל להציע הסבר חלופי סביר לשכמו של הנאשם.

באשר לטענת האליבי, נטען כי בכפירתו המפורטת של הנאשם מיום 20.3.17 טען כי "אין טענת אליבי", ואולם בדין מיום 6.7.17 (לאחר חילופי ייצוג) נמסר כי יש טענת אליבי. בפועל לא נמסרה בהמשך כפירה מפורטת אחרת וההגנה לא ביקשה לתקן את הכפירה מיום 20.3.17 ועל כן לא רשאי הנאשם להביאה.

מתוך הראיות עולה כי הנאשם ביצע במקום השוד **סיוור מוקדם**, יחד עם שניים אחרים, ימים ספורים לפני אירוע השוד מיום 31.12.15, ב"כ המאשימה הפנתה לדוח פעולה **ת/61** של אלעד יפת ולעדו, במסגרתה הבהיר כי יושבי הרכב נסעו בנסיעה איטית והביטו לכיוון חנות התכשיטים. העד הסביר כי התנהגותם אינה עולה בקנה אחד עם תרחיש של נסיעה רגילה גם ברחוב עם תנועה סואנת. אין מחלוקת כי רכב הקיה הנ"ל הינו בבעלות אשתו של הנאשם ומשמש את הנאשם ואשתו באופן בלעדי, וכן הובהר כי החנות לעברה בוצעה התצפית היא חנות התכשיטים.

ב"כ המאשימה הפנתה לכך שהנאשם **מאוכן** בסמוך לשעת השוד בסמוך לחנות התכשיטים. בעת החקירה לא מסר הנאשם טענת אליבי, ובגרסתו הכבושה בעת עדותו בבית המשפט מסר גרסה המתאימה לראיות התביעה בדבר איכנו בסמוך למקום האירוע בשעת האירוע. המאשימה ביקשה לדחות גרסה כבושה זו, "שנתפרה" בהתאם לראיות.

באשר ל**זיהוי התכשיטים** על ידי המתלונן, הפנתה ב"כ המאשימה לעדות המתלונן בנימין פירוב ולהודעותיו במשטרה **ת/47- ת/49**. במהלך חקירותיו במשטרה ועדותו בבית המשפט התייחס המתלונן לפרטים שנגבנו מהחנות בכלל ולפרטים שאותרו בחזקת הנאשם בפרט. העד פירט כיצד הוא זיהה את הפרטים שנגבנו מהחנות. העד הסביר כי סימן היבוא האישי הייחודי של העסק לא צפוי להיות על כל הרכוש בחנות, שכן ישנם פרטים שהוא הכין בעצמו או שרכש מאנשים פרטיים או מספקים מקומיים. כמו כן, הצביע העד בסרטון 04 דקה 19:22 על גולות צהובות שנראות בסרט הדומות לגולות שנתפסו בידי הנאשם (עמ' 29). במהלך העדות בבית המשפט הבחין המתלונן כי לשעון שנמצא בשקית המסתיימת בספרות 993 מוצמדת תווית בכתב ידו והתייחס לכיתוב על אותה תווית. המתלונן ציין בעדותו כי בעת שהשעון הוצג לו במשטרה הוא לא ראה את התווית, וכי ראה אותה לראשונה בבית המשפט, משום שכנראה התווית הייתה תחובה מתחת לשעון שהיה בשקית. בעת שהשוטר הציג לו את התכשיטים שנתפסו, הוא לא הוציא אותם מהשקית. הדבר עולה גם מעדות השוטר ניר זרביב, לפיה הוא נוהג להציג את התכשיטים בשקית אטומה שקופה שניתן לראות מה יש בתוכה. אם לא צוין שהשקית נפתחה אז המוצג לא הוצא מהשקית. ב"כ המאשימה הוסיפה כי כל טענה בדבר הליך הזיהוי של התכשיטים דינה להידחות נוכח הפעולות שבוצעו בתיק זה כאמור, וכן כי נוהל עריכת מסדר זיהוי חפצים לא הוצג לחוקר בעדותו ולא הוטחה בו טענה כי הזיהוי בוצע שלא בהתאם לנהלים.

שווי הרכוש שנגנב יוחס לנאשם בכתב האישום בהתאם להודעות שנמסרו על ידי המתלונן במשטרה. כפי שהובהר במהלך הדיונים, מסמך **ת/46** הועבר לידי המאשימה לאחר הגשת כתב האישום. המתלונן התייחס בעדותו לתביעת הביטוח שהוגשה על ידי אביו. כמו כן, הסביר העד את ההערכות השונות לסכום הגניבה בין ההודעה השנייה והשלישית, כאשר בהודעותיו במשטרה ציין כי מדובר בסכומים מינימליים.

מחוות דעת מעבדת סימנים וחומרים באשר **למכנסי ג'ינס** שנתפסו ברכבו של הנאשם עולה כי על סמך השוואת תמונות מהזירה לתמונות של מכנסי הג'ינס (שהמומחה צילם) הרי שאפשרי שמדובר באותם מכנסיים. המומחה הסביר בעדותו כי לא עשה שימוש ב"שחזור" שערכו החוקרים במקום השוד, מאחר ש"השחזור" לא התבקש על ידו. כמו כן, הסביר באיזו שיטת השוואה הוא השתמש וכי בשיטה זו אי אפשר להגיע בד"כ לאפשרות של "זהה", קרי לרמת התאמה יותר מ"דומה". התייחס לכך שבמקרה דנן "האפשרי פה הוא מאוד חזק עקב הקרעים", כי לא לכל ג'ינס יש קרעים סוגיים כאלה. כמו כן, ניתן להתרשם באמצעות מראה עיניים מהדמיון בין הג'ינס שלבש השודד הראשון באירוע ובין מכנסי הג'ינס של הנאשם.

באשר **לעיכוב החשודים בחצר רחוב גורדון 4**, הפנתה ב"כ המאשימה לדוח פעולה של השוטר גיל גלוסקא, **ת/63**, ולעדו, שם תיאר את התנהלותם של הנאשם והחשוד הנוסף. כמו כן, הפנתה לדוח הפעולה של השוטר אהרון סטטיה, **ת/66**, באשר לחיפוש ברכבו של הנאשם שבמהלכו אותר משקל דיגיטלי בתוך קופסה, וכן שעון יד בצבע צהוב עם אבנים שקופות משובצות מסביב לשעון, עם תג מחיר לבן וכיתוב ולגרסתו של הנאשם לפיה מצא את השעון כמו גם בדוח עיכוב **ת/67**. אין מחלוקת כי הרכב עמו הגיעו הנאשם והחשוד הנוסף לגורדון 4, ובו נתפסו חלק מהמוצגים הינו רכב שכור בשימוש של הנאשם (**ת/22**, **ת/23**).

כפי שעלה מהעדויות שהובאו בפני בית המשפט, השודדים נמלטו מהחנות לכיוון רחוב שער העמק (עדות עת/7 אורטל ברכה וכן עת/6 יגאל ברכה). הנאשם נתפס עם התכשיטים במקום שהינו בכיוון ההימלטות של השודדים מן החנות.

לעניין **איתור אקדח האוויר** הנחזה להראות כאקדח אמיתי, שהינו דומה לאקדח בו נעשה שימוש בעת השוד, הפנתה לדוח פעולה **ת/43**, תמונות **ת/44**, מזכר **ת/45**, ועדות השוטר יעקב סננס. בדוח ובעדות מבהיר העד כי בבוקר נערך חיפוש נוסף על מנת לנסות לאתר ממצאים שלא ניתן היה לאתר קודם לכן בחשכה. מדוח פעולה **ת/63** עולה כי בכיסו של החשוד אלישקוב אותרה בעת העיכוב בחצר גורדון 4 **מחסנית התואמת את האקדח הנ"ל**. בעת העיכוב טען אלישקוב כי מצא אותה זה עתה בחצר.

לעניין **איתור המטריה** הנחזית להראות כמטריה ששימשה בעת השוד, הפנתה לדוח פעולה של השוטר חגי משה מיום 4.1.16 סומן **ת/59** וכן לעדותו מהם עולה כי הוא הגיע למקום כדי לערוך סריקות לאיתור מצלמות ואז הבחין בחצר האחורית בגורדון 4 במטריה בגוון כחול עליה כיתוב "מכבי" התואמת במראה למטריה בה הוא הבחין בצילומים של העסק שנשדד, עמה נכנס השודד הראשון לעסק. בהקשר זה ציין השוטר יעקב סננס בעדותו כי הוא לא הבחין במהלך חיפושיו במטריה ואולם הוא צפה בסרט האירוע במועד מאוחר לחיפוש. לטענת ב"כ המאשימה בניגוד לאקדח, מטריה היא פריט "תמים" על פניו שלא דווקא היה מעלה חשד, בהקשר של שוד, אצל השוטר אף אם הבחין בה בזמן החיפוש.

המתלוננים העידו כי השודדים היו בעלי **מבנה גוף גדול**. המאשימה הפנתה לתיעוד האירוע **ת/11**, לשודד הראשון שנכנס לחנות. שודד זה הינו בעל מבנה גוף גדול, בדומה למבנה הגוף של הנאשם, כפי שניתן לראות בתמונות שצולמו בעת החקירה.

בהתייחסה לפרשת ההגנה ועדות הנאשם, טענה ב"כ המאשימה כי זכויותיו של הנאשם בנושא **זכות ההיוועצות**

לא נפגעו כלל. ניתן לראות בחקירותיו של הנאשם, וכן במזכר **ת/19** כי לנאשם ניתנו כל האפשרויות להתייעץ והוא אכן עשה זאת במהלך החקירה. כמו כן, השוטר ניר זרביב לא נשאל בחקירתו ביחס לטענות הנאשם המאוחרות בחקירתו הראשית לפיהן זרביב "התעלם" מבקשותיו החוזרות והנשנות לעורך דין, וההלכה בדבר הימנעות מהצגת שאלה - ידועה. הנאשם בחר לשמור על זכות השתיקה באופן כמעט גורף למעט לעניין רכישת התכשיטים הנטענת. הסבריו לשמירה על **זכות השתיקה** היו תחילה משום ש"סרבו" לבקשתו לראות עו"ד ובהמשך בהתאם ליעוץ משפטי שקיבל וכן נוכח החשש שלו כי המשטרה "תתפור לו תיק", על כן לדבריו נתן גרסה רק לגבי מה שנתפס.

הנאשם אישר כי יתכן שהיה במקום השוד מספר ימים קודם, אישר כי יש בבעלות אשתו רכב מסוג קיה, שרק הוא ואשתו משתמשים בו, וכן אישר בחקירתו כי בזמן הרלבנטי היו בחזקתו שני כלי רכב: רכב הפורד עמו הוא נתפס ברחוב גורדון 4 ורכב נוסף מסוג "קיה" (עמ' 149). מדי פעם הוא נסע ברכב ה"קיה".

הנאשם לא מסר את האליבי בעת החקירה במשטרה אלא שמר על זכות השתיקה בנוגע למעשיו במועד השוד, והסבריו לכך היו כי עורך הדין אמר לו להתייחס למקור התכשיטים בלבד ולא מעבר, וגם לאור איומי השוטר כי יתפור לו תיק, הוא לא ראה טעם לשתף פעולה. לטענתו התמוהה, אם היה אומר שהיה בשוק "היו מפרקים את זה". לדבריו הוא היה בשוק לבד ואין אף אחד שיכול לתמוך בגרסתו ו"באורח פלא" היא מתיישבת עם האיכון שלו במרכז העיר בסמוך לאירוע, איכון שהוא לא היה מוכן לתת לו הסבר בעת חקירתו במשטרה. גרסתו של הנאשם בעדותו ביחס למעשיו ביום השוד, מקור התכשיטים ומקום ביצוע העסקה עומדת בסתירה לדברים שמסר בהודעותיו במשטרה. מדובר **בגרסה כבושה** שאין לתת בה אמון, שניתנה לאחר שהנאשם שמר על זכות השתיקה בנושא זה בחקירה מבלי לתת כל הסבר סביר, גרסה ש"נתפרה" על פי חומר הראיות בתיק, לאחר שהנאשם נחשף לחומר ויש לדחותה. כמו כן, יש לדחות את גרסתו בהעדר רשות בית המשפט לפרטה לאור טענתו בכפירה שאין לו טענת אליבי.

גרסתו של הנאשם בדבר עיסוקו בתכשיטים ויהלומים, עזרה לאחיו בהקמה של עסק בתחום התכשיטים ולימודיו במטרה להשתלב בהמשך בעסק המשפחתי מהווה גרסה כבושה שלא הובאה לה כל ראיה (מלבד תעודה שמלמדת על הכשרה ולא על עיסוק). לא הובאה כל עדות לגבי עיסוק משפחתי בתחום, וגם אם הייתה מובאת לא היה בה כדי להשליך על עיסוק הנאשם, שהוא בחר לשמור על זכות השתיקה לגביו. לא הובא כל מסמך או לקוח להעיד כי הנאשם באמת עסק בכך טרם מעצרו. כאשר התבקש להביא תימוכין לטענתו השיב **"אין לי משהו כזה... אין לי מסמכים כאלה"**.

בנוסף, טענתו של הנאשם כי נמצא ברכבו פתק עם מספר הטלפון של סאמר נבדקה בשלוש הזדמנויות. בכל הבדיקות לא אותר הפתק המדובר.

באשר לעדי הגנה טענה ב"כ המאשימה כי שרון אברג'יל, שהינו שוטר בתחנת נתניה, זומן להעיד לאור טענת הנאשם בדבר התנהלות מאיימת כלפיו בעת החקירה מיום 5.1.16. העד העיד כי אינו זוכר את השיחה שהתקיימה לכאורה כשנתיים טרם העדות או שאמר את הדברים המיוחסים לו. הוא לא אומר דברים כאלה וכן הבהיר כי לא איים כי "יתפור לנאשם תיק".

מר יעקב פירוב, אביו של המתלונן, בעל חנות התכשיטים. תאר כי הוגשה תביעה לביטוח, התביעה התקבלה ושולם סכום יחסי לסכום הביטוח הכולל שנעשה לרכוש בחנות. כמו כן, העיד כי את הטבלה ערך השמאי בהשתתפותם.

מיכאל אלישקוב, נעצר יחד עם הנאשם בחצר גורדון 4, ונחקר במשטרה באזהרה ביחס לאירוע השוד. מרבית

עדותיו בבית המשפט היוותה עדות כבושה, שנמסרה לראשונה בבית המשפט ומשקלה נמוך. זאת ועוד, עדותו נמסרה בישיבה נפרדת ומאוחרת לזו של עדות הנאשם, באופן שיכול גם הוא להסביר את הגרסאות התואמות שמסרו הנאשם והעד לראשונה שנתיים לאחר האירוע. פרטים רבים נולדו לראשונה בעדותו בבית המשפט, באופן שתאם את גרסת הנאשם. הסברו לגבי הפערים בין הדברים שנמסרו על ידו במשטרה לדברים שנמסרו על ידו בבית המשפט, בדומה לנאשם, הוא עצה משפטית שקיבל לכאורה, מבלי שיש לכך תימוכין. הסבר זה אינו נותן מענה מדוע הוא מסר את פעולותיו באותו יום - מבלי להתייחס לנתונים שמסר בבית המשפט, שאין ספק כי מדובר בנתונים שקשורים אליו, וגם לפי העצה המשפטית שקיבל לטענתו הוא היה אמור להתייחס אליהם במלואם במשטרה. העד טען כי יש דברים שלא מסר כי "לא נשאל" למרות שכן נשאל. תומר, או רעיותיהם של הנאשם ושל העד אלישקוב, לא הובאו לעדות במטרה לתמוך בגרסתם- וההלכה בנושא זה ידועה.

ב"כ המאשימה התייחסה עוד בסיכומיה לטענות בדבר העדר ממצאים פורנזיים על המוצגים שנתפסו ואכיפה בררנית ועתרה לדחות. כמו כן, התייחסה להיות הראיות בתיק נסיבתיות, העדר הסבר חלופי סביר, גרסה כבושה, שקרי נאשם וחזקה תכופה.

36. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד עמית פרנטי, המאשימה נאחזת בקיומה של **"החזקה התכופה"** ובראיות נסיבתיות בלבד על בסיסן היא מבקשת להרשיע את הנאשם. "החזקה התכופה" מניחה מאליה, כי הרכוש שנתפס באמתחתו של הנאשם בעת שעוכב הינו הרכוש שבפועל נשדד מהחנות. אחרת, "החזקה התכופה" אינה רלוונטית ואין בה כדי לקשור בין הנאשם לבין המיוחס לו בכתב האישום. לטענת ב"כ הנאשם לא הובאו בפני בית המשפט הנכבד די ראיות אשר בכוחן להוכיח כי המיטלטלין שנתפסו אצל הנאשם עת שעוכב, הם המיטלטלין שנשדדו מהחנות. סמיכות הזמנים היחסית בין מועד ביצוע השוד למועד עיכובו של הנאשם והקרבה הגיאוגרפית היחסית שבין מיקומה של החנות לבין המיקום שבו עוכב הנאשם, אין בה די כדי להוכיח חזקה תכופה. אין מחלוקת כי אין כל ראיה ישירה הקושרת את הנאשם למעשה. ממכלול הראיות עלה תרחיש עובדתי חלופי שיש בו כדי לזכות את הנאשם מהאישום אשר יוחס לו, ולו מחמת הספק.

באשר לפריטים אשר נתפסו בחזקת הנאשם בעת עיכובו, בכל הנוגע לפן הטכני ובכל הנוגע לאופן תפיסתם של המוצגים וסימונם - באמצעות גלוסקא וסטטיה - לא נפל פגם. הם הקפידו לבצע רישום בדבר המיקום שבו נתפסו הפריטים ואף הקפידו להפריד בין כל הפריטים באופן שלפיו כל פריט ופריט או מספר פריטים בעלי אופי דומה הוכנסו לשקית מוצגים נפרדת. עוד עולה מהדוחות ומהעדויות שלהם כי במקום נכחו רכזי מודיעין, עניין החריג כשלעצמו, אשר מלמד כי כבר בשלב מוקדם זה של החקירה עמדו רכזי המודיעין על זיקה בין הנאשם ומיכאל לבין השוד שהתרחש בחנות. כבר בשלב זה היתה הנחת עבודה מקדימה כי הרכוש שנתפס הוא בוודאי רכוש שנשדד במהלך השוד. הנחת העבודה ממנה יצאו גורמי החקירה חלחלה גם לעברם של נחקרים אשר גרסתם, מטבע הדברים, הייתה מהותית וחשובה.

ניתוח שלל **גרסאותיו של המתלונן** ביחס למיטלטלין שנגנבו בכלל - וכן, ביחס למיטלטלין שהיו בכספת בפרט מעלה בלבול רב, חוסר-וודאות וערפול עד כדי קושי אובייקטיבי להגיע לקביעות החלטיות ביחס לכל אלה. בחקירתו הראשית, ציין כי עוד בטרם הגיע לתחנת המשטרה כדי למסור עדות ידע מהשוטרים, כי תפסו את השודדים. על כן, היתה נטועה במודעותו ההנחה כי בקרוב יזכה להביט בתכשיתי שניטלו מהחנות בעת השוד. בהודעתו הראשונה אשר נגבתה עוד בחנות, מתייחס לרכוש שנגנב בלשון מעורפלת שאיננה חד-משמעית "רכוש יהלומים". כבר בשלב ראשוני זה היה על החוקר לדלות כמה שיותר פרטים ביחס לסממנים החיצוניים של הרכוש. הודעתו השניה (48/ת) נגבתה לאחר שהנאשם נעצר, הודעה זו לא תועדה באמצעים חזותיים או קוליים

כלשהם. יש בהודעה זו פירוט רב יותר מזה אשר הובא בהודעתו הקודמת, ולכאורה, יש בהודעה זו זהות, ול חלקית, בין המיטלטלין שנשדדו לבין המיטלטלין אשר נתפסו באמתחתו של הנאשם עת שעוכב. עם זאת - וגם אם נתעלם ולו לרגע מהעובדה שאין זהות מוחלטת בין תיאור זה של המתלונן לבין המוצגים שנתפסו בפועל - לנוכח נסיבות גביית ההודעה והעובדה, כי בעת שמוסר המתלונן את גרסתו פרושים לפניו מלוא המוצגים התפוסים בידי המשטרה, זה לצד זה - הרי שגרסתו זו נטולת ערך ראייתי כלשהו. לא יכולה להיות מחלוקת כי הדברים היו פרושים בפני המתלונן שכן הדברים נאמרו ברחל בתך הקטנה על ידי המתלונן בעדותו ולאור תשובותיו המבולבלות של השוטר ניר זרביב בהקשר זה שהינן רחוקות מלהניח את הדעת.

אמנם בהודעתו (ת/49) נשאל המתלונן כיצד זיהה את הרכוש בהודעתו הקודמת ואולם בשלב זה הפרטים שהוא מוסר נמסרים לאחר שכבר הוצגו לו התכשיטים, ועל כן שהמשקל שיש ליתן לגרסה זו - זעום, אם בכלל קיים. בהמשך, נשאל לגבי סימנים ייחודיים בתכשיטים, המתלונן אמנם מפרט על אודות סימנים ייחודיים שיש לתכשיטיו. דא עקא, שסימנים ייחודיים אלה אינם מופיעים כלל בפריטים שנתפסו באמתחתו של הנאשם ולא נמצא אף לא תכשיט אחד שבו מוטבע הסימן של מכון התקנים. כך גם לא נתפסו באמתחתו של הנאשם עגילים או תליונים עם לוגו כלשהו. בעדותו ציין בנימין, כי הזהב שהיה בכספת לא נשא סימן ייחודי, וכן כי פעולות שבוצעו ברכוש לא תועדו. כמו כן, הסתבר כי הגם שקיימת חובה לקיים ספירת מלאי עד יום 31 לחודש דצמבר, בפועל לא נערכה ספירת מלאי. לכל אורכה ורוחבה של עדותו ניכרים מאמציו של בנימין לשכנע, כי המדובר במיטלטלין שבבעלותו. בעדותו טען כי את הכדורית הגדולה הכין באופן אישי, ואולם, אין בכדורית הזאת סממן ייחודי כלשהו וכן עניין זה לא צוין על ידו עת הוצגו בפניו המוצגים במשטרה ומדובר בגרסה כבושה. עוד טען כי ביכולתו לזהות את אחת מהשקיות אליה הוכנס המוצג, אלא שאין המדובר בשקית בעלת מאפיינים ייחודיים, על כן, גם זיהוי זה הינו תמוה למדי. גם ביחס לשאר המוצגים אין בדבריו כדי להסביר מדוע הוא משוכנע כי מדובר ברכושו. ביחס לתכולתה של שקית מוצג שמספרה 0016993T - יאמר, כי מדובר בשעון יד בעל סממנים ייחודיים. המתלונן זיהה אותו כשלו בשל כתב היד אשר נרשם בתווית אשר הוצמדה אליו, ולא בשל סממני הייחודיים ואף ביקש להעתיק את הכתוב לשם השוואה (ת/50). בהקשר זה יש לומר כי השוואה בין התווית לבין ת/50 מעלה, כי אין המדובר בכתב יד דומה כלל ועיקר. התביעה אף לא פעלה להוכיח בחוות דעת מקצועית כי כתב היד על התווית הוא כתב ידו. שנית, הגם שהמוצגים הוצגו לו במהלך החקירה, הוא לא זיהה את כתב ידו על התווית. על כן המדובר **בגרסה כבושה** אותה אומר עד כאשר מוטל ספק בבעלותו על המוצגים, ועל כן טבעי כי הוא יעשה כל שעל ידו על מנת לשכנע בצדקתו. אין במידת השכנוע העצמי של העד כדי להשלים את שהחסירה החקירה. בנוסף, המתלונן אישר כי התכשיטים שנתפסו בבחינת חומר גלם איתם עובדים בענף התכשיטנות ואין בהם סממן ייחודי כלשהו, ומשכך, סביר, כי לא נותנים את הדעת עליהם, ועל כן הם יכולים להיות בכל חנות תכשיטים אחרת. בנוסף, ניסה המתלונן לטעון, כי יש באופן השמת היהלומים בפתקיות ואופן קיפולן של הפתקיות כדי להוכיח, כי המדובר במיטלטלין השייכים לו, ואולם לא נראה, כי קיפולן של הניירות נעשה בדרך ייחודית כלשהי וטענתו הערטילאית בהקשר זה אין מאחוריה דבר וחצי דבר. גם ביחס לשוויו הכולל של הרכוש שנשדד הועלו על-ידי בנימין מספר רב של גרסאות עובדתיות ואין האחת דומה לרעותה. הדבר משליך, כמובן, לעניין שאלת מסוגלותו של המתלונן לדייק בדבר פרטים על אודות השוד בכלל ובדבר הפריטים אשר היו בכספת בעת השוד, בפרט. אופן הצגתם של התכשיטים בצירוף העובדה, כי נמסר לבנימין מראש, כי נתפסו השודדים ושלל השוד - אלה הביאו את בנימין להניח בדרגה קרובה לוודאי, כי המדובר בתכשיטים שלו. גם אדם אחר בנעליו - תהא מידת מהימנותו ככל שתהא - היה יוצא מתוך נקודת הנחה דומה.

באשר לגרסאות של צבי ואלכסנדר, המדובר בשני עובדים אשר עבדו בחנות פרק זמן ממושך. לכאורה, היה מקום לחקור אותם על אודות המיטלטלין שהיו בכספת בעת השוד, לערוך עמם הליכי זיהוי חפצים, ולכל הפחות

היה מקום לגבות מהם גרסה מפורטת יותר על אודות המיטלטלין שניטלו מהחנות, ובדגש על המיטלטלין שהיו בכספת.

בכל הנוגע לסוגיית זיהוי חפצים נראה כי חשיבות הסוגיה לא עמדה כלל לנגד עיניה של הרשות החוקרת. **ת/29** אשר מתייחס לפעולות חקירה שביצע **ניר זרביב** עם כלל המוצגים אשר היו תפוסים בידי המשטרה, ממנו עולה כי הוא הציג את כלל המוצגים לעיני "הקורבנות". עם זאת, אין בראיות ולו שמץ של אינדיקציה, שלפיה הוצגו המיטלטלין בפני צבי ואלכסנדר. כמו כן אין ולא יכולה להיות כל מחלוקת בדבר הטענה, שלפיה ביום 1.1.16, בעת שנחקר המתלונן על-ידי השוטף ניר זרביב היו מונחים כל המיטלטלין, זה לצד זה, על השולחן בפניו. די בעיון חטוף בהודעה (**ת/48**) בכדי להבין. למעלה מכך, הרי שהמתלונן אישר זאת בחקירתו הנגדית. בחקירתו הנגדית, סיפר ניר זרביב על אודות הליך זיהוי חפצים בקווים כלליים, תוך שהתמקד בסממנים הטכניים של הליך הזיהוי, ולא עמד על העקרונות והכללים המהותיים אשר נועדו להבטיח את תקינות ההליך. בחקירתו הנגדית לא סיפק הסברים משכנעים או תשובות מספקות ביחס להתנהלותו.

בנסיבותיו של תיק זה, לנוכח התנהלות החקירה, אין בסיס ראייתי לקביעת ממצא, שלפיו **המטריה או האקדח** שנתפסו בזירת העיכוב הינם האקדח והמטריה שבהם עשו השודדים שימוש בעת ביצוע השוד. **באשר לאקדח** שנתפס, ניתן לומר, כי אקדח כלשהו נתפס במתחם בו עוכב הנאשם, האקדח לא נתפס בחזקתו של הנאשם, אלא נמצא במהלך סריקה שבוצעה באמצעות השוטף סננס, ביום 1.1.16, בשעת בוקר. סריקה זו בוצעה, לאחר שקיבל סננס מידע מהשוטף גלוסקא בדבר הנקודה שבה עוכבו שני החשודים. בחקירתו הנגדית, אמר כי בין הנקודה שבה נתפסו שני החשודים לבין הנקודה שבה אותר האקדח מפרידים 10-15 מטרים ובין שתי החצרות מפרידה דלת. על מנת לקשור את אותו האקדח ממש לאקדח שבו נעשה שימוש בשוד - התעוררה החובה לקיים הליך זיהוי תקיני. לא בוצע כל הליך זיהוי תקיני באשר לאקדח ולא ניתן לייחס להליך זיהוי של המתלונן **בת/48** משקל כלשהו. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לנוהל זיהוי חפצים. **באשר למטריה** - צפייה בסרטון אשר מתעד את האירוע מעלה, כי אחד השודדים מחזיק בידו מטריה. מטריה אותרה על ידי השוטף חגי משה ביום 4.1.16, היינו מספר ימים לאחר התרחשות אירוע השוד, במהלך סריקה שביצע בחצר אחורית של בניין הממוקם ברחוב גורדון 4 בנתניה. אין חולק כי המטריה לא הוסלקה והיתה גלויה לעין ולמרות זאת נמצאה רק כמה ימים מאוחר יותר. נסיבות אלו מעלות את האפשרות כי יכול והמטריה הושלכה למקום בו נמצאה לאחר יום ה- 1.1.16, היינו לאחר מועד ביצוע הסריקה על ידי השוטף סננס. במועד זה הנאשם כבר היה נתון במעצר, וברי כי אין לו כל נגיעה לכך. בנוסף, מטריה זו לא נתפסה באמתחתו של הנאשם. כמו כן המדובר במטריה שדווקא הסממן "הייחודי" שלה הינו לוגו פרסומי וברור כי פעולה שיווקית זו אינה נחלתן הבלעדית של מספר מצומצם של מטריות. על כן, נראה, כי משקלה של ראיה זו אפסית.

מסמכי הביטוח אשר הוגשו לבית המשפט (**נ/6**) אינם תומכים בטענה, שלפיה מיטלטלין מסוגם של המיטלטלין אשר נתפסו באמתחתו של הנאשם, עת שעוכב, היו בכספת החנות. למעשה, העדרם של מיטלטלין אלה ממסמכי הביטוח מטיל צו כבד על הטענה, שלפיה מיטלטלין מסוג המיטלטלין שנתפסו באמתחתו של הנאשם - נגנבו מהחנות. זאת בניגוד לדברים אשר מסר המתלונן בעדותו לפיו נעשה רישום מפורט של הפריטים שנגנבו. במסגרת חקירתו של יעקב פירוב, טען כי כל הרכוש שנשדד מופיע בטבלה ואין רכוש שנשדד ושלא מפורט בטבלה.

ב"כ הנאשם הציע **הסבר חלופי** לתזה של המאשימה וטען כי הנאשם לא שיתף פעולה בחקירתו הראשונית משום שביקש ייעוץ משפטי, ובחקירתו השניה בשל התנהגותו של החוקר שרון אברג'יל אשר אף כשהגיע להעיד לא הכחיש את הדברים, אלא טען כי הוא איננו זוכר שכך היה. יש בכך כדי להסביר את התנהלות הנאשם שלא

נתן אמון בחוקריו, שכן הוא חש שהחקירה מגמתית וכל מטרתה להביא להרשעתו. לכן העדיף לעתים לשתוק, ולעתים להשיב תשובות לאקוניות אשר יכולות להתפרש כחוסר נכונות לשתף פעולה. בנוסף, מזכר **ת/61** וכן עדות השוטר אלעד יפת מלמדים שלא ניתן לומר מי היה בתוך רכבו של הנאשם עת נצפה. בנוסף, במסגרת עדותו, ציין אלעד יפת, כי הרכב נסע נסיעה מאוד מאוד איטית ולא עצר, דבר שלא מן הנמנע ארע בשל תנאי הדרך והתנועה במקום. בנוסף, **חוות הדעת לגבי המכנסים** אשר נערכה על ידי אלן צ'יקובסקי שאף העיד בבית משפט, קובעת ש"אפשרי", שמדובר באותם המכנסים. הדרגה "אפשרי" מוגדרת כהתאמה בין המוצגים במאפיינים שנבדקו, אך המאפיינים היו מאפיינים סוגיים בלבד, או שהיו מאפיינים אחרים בעלי מידת ייחודיות נמוכה. ניכר, כי בית המשפט אינו יכול ליתן משקל לראייה זו, ולו משקל מינימאלי.

לא נפלו פגמים בגרסת הנאשם, וגם אם נפלו פגמים הרי שקיומם של פגמים בגרסתו של נאשם אינם יכולים לבוא כשלעצמם במקום ראיות פוזיטביות על מעורבותו בדבר העבירה המיוחסת לו. שקרי נאשם - בכוחם להוות סיוע או חיזוק. ואולם, בכוחם לסייע או לחזק את ה- "יש" ולא את ה- "אין". משהמדינה לא צלחה במקרה זה להביא לקריסה של התרחיש העובדתי החלופי שהציע הנאשם - יש כדי להביאנו למסקנה שלפיה אין באי-דיוקים כאלה ואחרים, ככל שנמצאו כאלה באמירותיו של הנאשם, כדי להביא להרשעתו.

ביחס לנושא **האיכונים**, המאשימה לא צירפה חוות דעת מומחה ואין לבית המשפט אלא את מה שענינו ראות. בפועל מונחים בפני בית המשפט הנכבד תרשימי מפות, מהם לא ניתן ללמוד דבר וחצי דבר מלבד ההנחה שבמועדים הרלוונטיים היה הנאשם בשטח גיאוגרפי כלשהו, שאת גודלו אין לשער, במרכז העיר נתניה. אין באיכונים כדי לבסס את ההנחה, כי בשעת השוד היה הנאשם בחנות ואין באיכונים כדי לבסס דינמיקה ושינויי מיקום כאלה ואחרים העומדים בקנה אחד עם הימלטות מהחנות. המדובר בראייה שאין להקנות לה משקל ראייתי כלשהו.

דין והכרעה

37. ביום 31.12.15 בשעה 18:10 לערך נכנסו שלושה גברים רעולי פנים לחנות "יהלומי פירוב" ברחוב ויצמן 7 בנתניה, כשבאותה עת שהו בה המתלונן, בנימין, שהינו מנהל החנות וצבי אשר עבד מאחורי הדלפק בחנות. השלושה נכנסו כשהם רעולי פנים ועוטים כפפות, ואחד מהם אחז במטריה כחולה ועליה הכיתוב "בירה מכבי" וכן באקדח הנחזה להיות אקדח אמיתי, ואחד האחרים נושא תיק שחור. אחד מהם ניגש לצבי וכיוון לעברו את האקדח בעוד ששני האחרים חלפו על פניו של צבי בדרכם לכספת שהיתה בחנות, מאחורי הדלפק. אחד מהשודדים נטל מהכספת תכשיטים יקרי ערך לרבות זהב, שרשראות, שעונים, עגילים, תליונים, צמידים, זרקונים וטבעות יהלומים וכן - 180 טבעות משובצות יהלומים, שהיו מונחות במגשים בחנות, והכניס אותם לתיק שהביא עימו. בעוד ששני האחרים מנעו מבנימין וצבי להתנגד ומלעצור בעדם בביצוע זממם. השנים הדפו את בנימין חזרה לחלק האחורי של החנות, אחד מהם הכה את צבי במכת אגרוף בפניו והפילו ארצה ואחד מהם איים על המתלוננים ונזף באקדח שהיה בידו. בסמוך לאחר מכן נמלטו השלושה מהחנות.

38. אירוע השוד תועד כולו באמצעות מצלמות אבטחה אשר היו בחנות התכשיטים (**ת/11**). החל מהדקה 19:21, האירוע נראה בזווית שונות בכל הסרטונים. סרטוני מצלמת האבטחה של חנות ממתקים סמוכה, בה נראים השודדים נמלטים מהמקום סומנו **ת/12**. דוח צפייה מצלמות אבטחה (**ת/37**).

39. בפתח הדברים יש לומר כי מכלול הראיות אשר הובאו בתיק זה הינן נסיבתיות ואין ראייה ישירה

אשר קושרת את הנאשם באופן ישיר לביצוע העבירה.

לטענת המאשימה מכלול הראיות הנסיבתיות שבתיק מוביל למסקנה אפשרית אחת והיא אשמתו של הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו. לטענת ההגנה, המאשימה לא הצליחה להוכיח קשר בין התכשיטים שנתפסו בחזקת הנאשם לתכשיטים שנגנבו במהלך השוד, ואין בראיות המאשימה כדי לעמוד בנטל ולהוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר ויש לזכותו, לכל הפחות, מחמת הספק.

הכרעת דין המבוססת על ראיות נסיבתיות - דין

40. הראייה הנסיבתית, בשונה מן הראייה הישירה, מעצם טבעה, אינה מוכיחה במישרין את העובדות הטעונות הוכחה, אלא מבססת עובדות אחרות שממן ניתן להסיק, בדרך של היסק לוגי ותוך שימוש בניסיון החיים ובשכל הישר, את העובדות הטעונות הוכחה. עם זאת, לענין הרשעה בדין הפלילי כוחן של הראיות הנסיבתיות אינו נופל מכוחן של הראיות הישירות, וניתן לבסס הרשעה כזו על מארג ראיות נסיבתי בלבד, וזאת כאשר המסקנה המרשיעה העולה ממנו "גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית כך שלא נותרת מסקנה סבירה אחרת" (ע"פ 8279/11 מור נ' מדינת ישראל (1.7.13)).

41. בניתוחן של ראיות נסיבתיות הפסיקה אימצה מבחן תלת שלבי, לפיו ראשית, נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. שנית, נבחנת מסכת הראיות כולה, לצורך קביעה אם משקלן המצטבר של הראיות יכול לבסס הרשעה של הנאשם. השלב האחרון, העברת הנטל "הטקטי" אל הנאשם להציע הסבר חלופי שיכול להתיישב עם חפות ובכך ליצור ספק סביר. אבל גם אם הוא לא עשה כן נדרש בית המשפט עצמו לבדוק חלופה. בהקשר זה יפים דברי השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן בע"פ 2697/14 חדאד נ' מדינת ישראל (6.9.2016):

"בשיטת משפטנו, הדרך המקובלת ליישום העקרונות המתוארים לעיל בעת בחינתם של תיקים פליליים המבוססים על ראיות נסיבתיות בלבד היא באמצעות "המבחן התלת-שלבי"... בשלב הראשון של המבחן נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. שלב זה זהה במהותו לבחינתה של ראיה ישירה על ידי בית המשפט, ובמסגרתו נבחנת עוצמתו, מהימנותו ודיוקו של הראיות, כדי להבטיח שהראיה היא ראית אמיתית... בשלב השני נבחנת המסכת הראייתית כולה, כדי לקבוע האם היא מובילה למסקנה לכאורית לפיה הנאשם אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו, בהסתמך על ניסיון החיים והשכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת מהן כשלעצמה אינה מספיקה לצורך הפלילה, אולם משקלן המצטבר בהשתלבותן יחדיו הוא משקל ראיתי מפליל... בפסיקת בית משפט זה הוטעם כי הראיות הנסיבתיות אינן חייבות להוכיח את כל פרטי העובדות של מעשה העבירה, אלא רק להרכיב מסכת עובדתית המוכיחה את חלקיה המהותיים של העבירה... לבסוף, בשלב השלישי נבחנים הסברים חלופיים למערכת הראיות הנסיבתיות, אשר עשויים לשלול את המסקנה המפלילה שקמה בשלב השני של הבחינה. על פי רוב, בית המשפט יבחן בשלב זה את התזה המפלילה של התביעה אל מול גרסתו העובדתית החלופית של הנאשם - ויקבע האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל את גרסתו והסבריו של הנאשם, או שיש בהם להקים ספק סביר באשמתו. ודוק, אין די בהסבר תמים לכל ראיה נסיבתית בפני עצמה, שכן בחינת המסקנה המרשיעה נעשית כמכלול, ועל כן נדרש הנאשם להציע גרסה חלופית שלמה המתייחסת למכלול הראיות נגדו... עם זאת, בית המשפט אינו מוגבל לבחינת גרסתו של הנאשם בלבד, אלא עליו להעלות בעצמו הסברים חלופיים בעלי פוטנציאל

מזכה. על ההסבר החלופי... להיות מתקבל על הדעת ומבוסס במידה כלשהי על המסכת הראייתית הקיימת, ואין די בהסבר מאולץ, תיאורטי או כזה שאינו מתיישב עם השכל הישר וניסיון החיים... ככל שלא קיים הסבר חלופי המתקבל על הדעת, והמסקנה המפלילה נותרת בגדר המסקנה ההגיונית היחידה, ניתן להרשיע את הנאשם בהסתמך על הראיות הנסיבתיות."

42. לאחר ששמעתי את העדויות בתיק זה, ובחנתי את הראיות והמוצגים שהוגשו, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה מעבר לכל ספק סביר וכי הגם שהראיות בתיק זה נסיבתיות וכל אחת מהן לבדה אינה מספיקה כדי להרשיע את הנאשם, הרי שמכלול הראיות יחד יוצר מארג ראיתי שלם שמוביל למסקנה אחת ויחידה בדבר אשמתו של הנאשם במיוחס לו כפי שיפורט להלן. עם זאת, בכל הנוגע לשווי הרכוש שנגנב סבורני כי לא עמדה המאשימה בנטל הנדרש להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי שווי הרכוש הינו כמתואר בכתב האישום.

שלב ראשון - בחינת כל אחת מראיות התביעה

1. זיהוי התכשיטים אשר נתפסו על ידי המתלון

43. במהלך השוד נגנבו תכשיטים מתוך הכספת, שלגביהם לא קיים רישום מסודר ואף לא ניתן להבחין בהם בסרטון המתעד את השוד. כמו כן חלק מהתכשיטים אשר היו בכספת ונגנבו היו תכשיטים "ישנים" אשר לטענת המתלון לא נרכשו על ידי החנות מספק כלשהו, אלא נרכשו מאנשים פרטיים ועל כן גם לא היו מסומנים על ידי סימון ייחודי של החנות. אין מחלוקת כי התכשיטים שנתפסו עת עוכב הנאשם הינם תכשיטים נעדרי סימן ייחודי של החנות.

א. משקל זיהוי התכשיטים על ידי המתלון

44. בכל הנוגע לזיהוי התכשיטים שנתפסו בחזקת הנאשם וברכבו, על ידי המתלון, כאותם תכשיטים שנגנבו מהמתלון, סבורני שיש לבחון הן את האמונה **הסובייקטיבית** של המתלון לפיה מדובר בתכשיטים שלו, והן את היכולת לקבוע באופן **אובייקטיבי** כי אכן מדובר בתכשיטים שנגנבו במהלך השוד.

45. **באשר לפן הסובייקטיבי**, סבורני כי המתלון הינו מהימן ומסר את הדברים על פי מיטב הבנתו ואמנותו לפיה התכשיטים שהוצגו לו אכן נגנבו במהלך השוד מתוך החנות. כך למשל במסגרת **ת/49** כאשר נשאל כיצד הוא ידע לזהות את הסחורה שהוצגה לו כשלו, השיב **"לגבי הגולות מזהב היו הרבה גולות קטנות וגולה אחת גדולה ואת השקית הזאת שמתי בכספת זה היה אצלי כמה ימים בחנות ולגבי הגולה הגדולה מזהה זו גולה שאני הכנתי בעצמי לפני כמה חודשים. כשקיבלתי את הגולות הקטנות אז הוספתי את הגולה הגדולה והכנסתי... לשקית הקטנה הסגורה שהציגו לי. לגבי השעונים אני מכיר את זה סחורה שלי אני עובד בענף הזה הרבה זמן אני יודע מה הסחורה שלי"** (ש' 44-48).

בהמשך, במהלך עדותו בבית המשפט שב המתלון והסביר כיצד הוא זיהה את התכשיטים, תוך שאלו הוצגו לו במהלך הדיון:

א. באשר למוצג שסומן T0047912 אמר **"זה הקטנות האלה... זה 24 קראט, fine ששעו רצונציה (צ"ל רפינציה - ע.ק.) זהב ישן 24 קראט, עכשיו הגדולה הזאתי אני עשיתי באופן אישי**

לבד... בשביל הלחמות... זה אני עשיתי לבד... כוסות שאני עושה אותן כמעט כל שבוע בשביל הלחמה בשביל לעשות הלחמות... זה אנחנו עושים רק מה- fine וזהו זה אני מחזיק לפעמים או שספק בא אני עושה איתו את ה- trade אין או שאני מחזיק אותו גם להלחמות מתי שאין לי זמן לעשות לבד אז אני לוקח אחרי רפיניציה אני לוקח זה ואני עושה לבד... זה הג'ולה הזאתי גדולה אני אישית לבד הכנתי אותה" (פרו' 16.10.17, עמ' 46 ש' 22 עד עמ' 47 ש' 15). בהמשך נשאל כיצד יודע שזה דווקא שלו ולא של חנות אחרת ומשיב "כי אני מכין כל הזמן אני עושה הלחמות, אני עושה הלחמות, אני לא קונה אף פעם כי אם אני קונה זה פי 3 יוצא לי" (עמ' 47 ש' 20-21).

ב. באשר לתכולת שקית המסומנת T0047840 הסביר "זה הפרינים כאילו זה זרקונים זה מתי שאנחנו לוקחים זהב ישן אז מפרקים אותם בשביל לעשות, מפרקים כי בית חרושת שעושה רפיניציה... הם אומרים שאל תביאו לנו עם האבנים" (עמ' 58 ש' 1-3). כאשר נשאל כיצד הוא יודע לזהות אותם דווקא כשלו והוא משיב "אבנים אי אפשר לא לחרוט ולא לרשום... הפנינה גם כן היה לי איזשהו תיקון שגברת אחת ביקשה ממני להוציא את הפנינה ולהכניס שמה את הזירקון בתוכו. אז בגלל זה מחזיק אותו בדיוק הוצאתי והכנסתי אותו שם" (עמ' 48 ש' 10-6) נשאל האם מזהה את זה כשלו ומשיב "בטח" (ש' 13).

ג. באשר לשקית המסומנת T0047839 אמר "כנראה זה יהלום אם זה ככה זה כן יהלום... זה אני עוטף אותם יש יהלום אז אני עוטף אותם... כן יהלומים מאה אחוז... כי אני תמיד שם אותם בתוך הניירת הזאת" (עמ' 49 ש' 4-12). בהמשך נשאל האם מזהה את היהלומים בוודאות ומשיב "כן... אני כבר 20 שנה בענף היהלומים אני שם ככה. בשביל לזהות אותם אם זה יהלום או שזה זרקון" (ש' 14-19) ואכן הדגים כיצד הוא מקפל את הנייר בו הוא שם את היהלומים כדי שלא ילכו לאיבוד (עמ' 49 ש' 23). בהמשך הוסיף "בטוח שזה שלי... אם זה לא היה שלי הייתי אומר שבספק" (עמ' 49 ש' 30 - עמ' 50 ש' 1).

ד. באשר לשקית המסומנת T0016996 ובה שעון, העד מסר "זה כנראה קיבלתי אותו מאיזשהו אישה עוד משהו שנותנים את זה להחלפה זהב. אין פה לא חותמת שלנו ולא כלום כי זה לא ייבוא אישי שלנו... זה היה בטוח בכספת, זה לא היה בוויטרינה ולא היה בחוץ... זהב ישן זה היה כנראה בכוסות שהם לקחו שמה, זהב ישן מחזיקים שמה בכוסות" (עמ' 50 ש' 8-18). בהמשך שלל שטיפל בשעון ואמר "רק לוקחים את זה ושמים את זה בשקית" (ש' 20). נשאל כיצד הוא יודע שזה רכוש שנגנב ממנו והשיב כי "אם זה מצאו אצל אותו בן אדם זה אצלי" (עמ' 51 ש' 8) ובהמשך הוסיף "קשה, קשה לדעת. אם זה אצל אותו בן אדם זה אצלי" (עמ' 51 ש' 8).

ה. באשר לשקית המסומנת T0016993 זיהה המתלון באופן ספונטני ומיידי את כתב היד שלו על גבי פתקית מחיר שצמודה לשעון (תועד בת/69) ואמר "כן זה כתב יד שלי, הנה אפילו בתיק יש פה כתב יד שלי, תני לי עט תני לי דף אני ארשום, זה כתב יד שלי... כתוב פה אחד קראט 20 פה כתוב וי אס אחד (VS-1 - ע.ק.). זה יהלומים, דרגת יהלומים וזה מחירון שלו" (עמ' 51 ש' 14-23). בהמשך התעקש המתלון לכתוב בכתב ידו את הדברים בכדי שניתן יהיה להשוות אותם לכתוב על גבי הפתקית (ת/50).

46. לאחר ששמעתי את המתלון, התרשמתי כי עדותו הייתה מהימנה, קוהרנטית ועקבית. הדברים שמסר בעדותו עולים בקנה עם הדברים שמסר במשטרה. התרשמתי כי הוא משוכנע לחלוטין באשר

לזהות התכשיטים כשלו, ונדמה כי אין על כך מחלוקת. לא התרשמתי כי יש למתלון מניע לזהות את התכשיטים, אם אין המדובר בתכשיטים של החנות, שכן ממילא החלק הארי של התכשיטים לא נתפס. כמו כן, לא התרשמתי כי יש למתלון מניע להעליל על הנאשם דווקא, את גניבת התכשיטים. לאורך העדות הפגין המתלון בטחון רב באשר ליכולתו לזהות את התכשיטים השייכים לו, שב וחזר כי אינו מעוניין בדבר מלבד השבת התכשיטים שנגנבו ממנו וכן הוסיף והבהיר כי אם היה לו ספק כלשהו באשר להיות הרכוש שלו, הוא היה אומר זאת.

כמו כן, לא מצאתי פגם בכך שהמתלון לא ידע לתת סימנים מזהים ספציפיים באשר לפריטים שנגנבו, ובאופן ספציפי יותר לגבי השעון שהוצג מתוך שקית מסומנת T0016996 שכן אין המדובר בתכשיטים שנועדו לשימוש האישי, אלא בסחורה אשר נמצאת בחנות, אשר לא נועדה למכירה בשלמותה כתכשיט, אלא לשימוש בחומר הגלם ממנו הוא עשוי, הזהב, לצורך תיקון תכשיטים אחרים או מכירה לספק. בהקשר זה יש לציין כי יש היגיון רב בכך שבתוך הכספת יהיו חומרי גלם, אשר מעצם טיבם אין מקום להציגם לראווה בחנות. עם זאת, יש לציין כי באשר לשעון שהוצג מתוך שקית מסומנת T0016996 אמר המתלון בגילוי לב כי קשה לו לזהות אותו באופן וודאי כשלו והוא מניח שאם השעון נתפס יחד עם שאר הזהב שזיהה, הרי שמדובר ברכוש השייך לו. סבורני כי יש לראות בכך אות אמת באשר לדברים שמסר ויש בהם לחזק את הטענה לפיה המתלון זיהה רק את הדברים לגביהם היה בטוח, אם כי לגבי פריט זה, כשהוא נבחן כשלעצמו, אין לייחס משקל רב לזיהוי.

47. **באשר לפן האובייקטיבי** וליכולת לקבוע עובדתית כי מדובר באותם תכשיטים, במנותק ממידת השכנוע הפנימית של המתלון, הרי שלא ניתן להתעלם מכך שההסברים שמסר המתלון לגבי זיהוי התכשיטים לא נסמכים ברובם על סמך סממנים ייחודיים אשר אינם בנמצא, אלא על ניסיונו האישי, הכרתו את הסחורה שהוא מחזיק בחנות שאותה הוא מנהל או הסקת המסקנה לפיה גם פריט שהתקשה לזהות, שייך לו מכוח הימצאותו אצל מי שהואשם בעבירה. המתלון הבהיר כי הסיבה להעדר סממנים ייחודיים נעוצה בהיות התכשיטים שנתפסו תכשיטים ישנים השייכים לאנשים פרטיים אשר מכרו לו אותם בתמורה לתכשיטים חדשים שרכשו ממנו (trade in) או תמורת כסף מזומן. המתלון אישר בחקירה נגדית כי מלבד השעונים, שאר המוצגים הם למעשה חומרי גלם שאיתם עובדות חנויות רבות בארץ ואין בהם סימן ייחודי (עמ' 55 ש' 27-31) ואף לא ניתן לסמן אותם. עוד אישר בחקירה נגדית כי קשה לו לדעת מה היה בכספת משום שלא קיים רישום (עמ' 60 ש' 20) וכי הוא לא נוהג לציין בקבלה בדיוק מה הוא קיבל מאנשים, אלא את משקל חומר הגלם בלבד, כדבריו: **"לא רשמים בקבלות ששעון זה צמיד זה או זה אכפת לנו רק ממשקל"** (עמ' 66 ש' 1-2) והסביר כי חשיבות התכשיט הינו כחומר גלם ולא כתכשיט (עמ' 66 ש' 32-30).

בהקשר זה נתתי דעתי אף לטענת ב"כ הנאשם לפיה אין במסמכים הקשורים בביטוח פירוט מלא אשר תואם למוצגים שנתפסו. הרישום לביטוח נעשה באופן כללי בלבד, ובנוגע לתכשיטים שהיו בכספת נרשם "תכשיטים בתפזורת", תוך פירוט מינימלי של "טבעות, עגילים תליונים" באפיון של זהב ויהלומים (נ/6).

בנסיבות אלה, המשקל האובייקטיבי שיש לייחס לזיהוי של חלק מהפריטים שזיהה המתלון אינו רב, וזאת במובחן משני פריטים שזיהה המתלון, אשר יש לייחס לזיהוי משקל רב אף במישור האובייקטיבי, כמפורט להלן.

48. **באשר לכדורית הזהב הגדולה** משקית מוצג שסומן T0047912 העיד המתלון כי הוא יודע שמדובר ברכוש שנגנב ממנו **"כי הגדולה ג'ולה הזאתי אני לבד הכנתי אותה, הקטנה לא, הקטנים זה מבית חרושת שעושה רפיניציה... הגדולה הזאת אני עשיתי באופן אישי"** (עמ' 56 ש' 3-8) הגם שאישר המתלון כי היא נעדרת כל סממן ייחודי (ש' 12), יצוין כי כבר בהודעתו במסמך מסר המתלון

את ההסבר לפיו הוא מזהה את הגולה הגדולה משום שהוא הכין אותה בעצמו ושם אותה בכספת, ביחד עם הגולות הקטנות (ת/49, ש' 47-44). **סבורני כי יש משקל משמעותי לזיהוי של פריט זה כפריט שהינו יציר כפיו של המתלונן**, פריט שאינו גנרי, אשר לגביו נתן המתלונן הסבר מפורט ומלא.

כמו כן, כאשר הוצג לו מוצג משקית מסומנת T0016993 (השעון אשר נתפס ברכב אשר שימש את הנאשם) המתלונן זיהה באופן ספונטני ומיידי את כתב ידו על גבי פתקית שצמודה אליו (ת/69), ואף חזר וביקש להעתיק באותו רגע את הכיתוב בכדי שניתן יהיה לשלוח את כתבי היד לבדיקת השוואה. המתלונן אף הסביר מה משמעות האותיות והמספרים שכתובים על גבי הפתק המוצמד למוצג ואמר "כן זה כתב יד שלי, הנה אפילו בתיק יש פה כתב יד שלי, תני לי עט תני לי דף אני ארשום, זה כתב יד שלי... כתוב פה אחד קראט 20 פה כתוב וי אס אחד זה יהלומים דרגת יהלומים וזה מחירון שלו" (עמ' 51 ש' 23-14). המתלונן העתיק את הכתוב על גבי דף אשר הוגש לתיק המוצגים (ת/50). כתבי היד אמנם לא נשלחו לבדיקת השוואה מקצועית, ואין בידי התביעה חוות דעת אשר מאשרת כי אכן מדובר באותו כתב יד. עם זאת, סבורני כי ניתן לראות בעין בלתי מקצועית כי קיים דמיון רב בין כתבי היד, וכי יש לתת משקל משמעותי לכך שהמתלונן זיהה באופן וודאי את כתב היד של עצמו.

בהקשר זה יש לציין כי המתלונן מסר את הדברים לראשונה במהלך עדותו בבית המשפט ולא התייחס אליהם במהלך זיהוי המוצגים בתחנת המשטרה. עם זאת, מתוך עדותו של המתלונן וכן עדותו של החוקר ניר זרביב עולה כי בעת שהוצגו המוצגים למתלונן בתחנת המשטרה לא הוצאו המוצגים מתוך השקיות, במובחן מהאופן שבו הוצגו למתלונן המוצגים במהלך עדותו בבית המשפט. סבורני כי יש בכך כדי להסביר את הוספת הדברים רק בשעה שהתכשיטים הוצאו בפועל מהשקית וניתן היה לבחון אותם לעומק.

סבורני כי עדותו של המתלונן בכל הנוגע לגולה הגדולה, שאינה דומה לגולות דומות אשר עשויות להימצא גם בחנויות תכשיטים נוספות, אותה זיהה "כיציר כפיו" וכן הזיהוי הספונטני של כתב ידו על גבי הפתקית שהוצמדה לאחד השעונים, יש בה כדי להוביל למסקנה שיש לתת משקל אובייקטיבי רב לזיהוי שזיהה המתלונן את הרכוש שנתפס. כך גם לזיהוי מכלול הפריטים על ידי המתלונן, במובחן מהזיהוי של כל פריט ופריט, יש לייחס משקל משמעותי.

ב. המועד בו הוצגו התכשיטים שנתפסו למתלונן

49. לטענת ב"כ הנאשם, התכשיטים הוצגו למתלונן במשטרה לפני שהוא מסר פירוט לגבי הרכוש שנגנב ממנו ולפיכך נפל פגם בזיהויים על ידי המתלונן. סבורני כי דינה להידחות, כפי שיפורט להלן:

א. בגרסתו הראשונה במשטרה ת/47, עת הגיעה המשטרה לחנות זמן קצר לאחר השוד, מסר המתלונן כי מתוך הכספת נגנב "רכוש יהלומים" ללא פירוט (ש' 9). באשר לגרסה זאת הסביר המתלונן בחקירה הנגדית "בן אדם יכול לדעת מה בדיוק... אחרי שוד שבאים אלייך בן אדם יכול להיות בדעתו?" (עמ' 57 ש' 24-23).

ב. בגרסתו השנייה במשטרה ת/48, הודעה אשר נגבית ביום 1.1.16 בתחנת המשטרה, תיאר המתלונן את הרכוש שנגנב מהכספת באופן הבא "בכספת היה קרטון מרובע והיה שם הכול זהב ישן שאני לקחתי מאנשים עשיתי טרייד אין עם אנשים מזהב ישן לחדש, היה עוד כוסות פלסטיק והיו שרשראות כמו חבלים עבודת יד... שעון ישן, שעונים ישנים, היה במגש היה שקית עם זהב טהור של 24 קראט גולות כאלה שעושים מהם זיקוק... צהובות, היה שקית שבתוכה היו תכשיטים חדשים עם תיקים של הספק שאפילו עוד לא היה במכירה, היו שם

עגילים, טבעות... הוא הצליח לפתוח את המגש שהיה על ידו ולקח טבעות עם יהלומים".
(ש' 21-16). לאחר מכן שואל אותו החוקר "אם אני אציג לך את הרכוש אתה תדע לזהות אותו?"
(ש' 22) ורק לאחר שהמתלונן משיב בחיוב מתחיל המתלונן להתייחס למוצגים ולזהות אותם כשלו
ואומר "הינה אני מזהה את הגולות הצהובות הזהב טהור מה שאמרתי לך... הינה גם זרקונים
אני מזהה זה לא יהלומים זה זרקונים... שעון ללא רצועה זה שלי... שעון עם יהלומים אני
מזהה זה שלי" (ש' 24-26).

על פניו, מהאופן שמתוארת החקירה ניתן ללמוד כי המוצגים הוצגו למתלונן רק לאחר שהוא מסר את
התיאור שלהם. וזאת הגם שהחקירה אינה מתועדת באופן חזותי או קולי (בהעדר חובה לעשות כן).

ג. אולם בעת עדות המתלונן בחקירה נגדית מסר כי "יכול להיות" שהרכוש היה לנגד עיניו מהתחלת
החקירה (עמ' 72 ש' 11-12) ובהמשך אישר ואמר שהרכוש "היה" בתחילת החקירה (ש' 16).
במסגרת חקירה חוזרת נשאל על ידי ב"כ המאשימה שוב באיזה שלב במהלך החקירה היו השקיות
לפניו והוא משיב "בחקירה עצמה... מהתחלה כשישבת... ישבתי שמה אחר כך הוא הוציא...
ושם את זה על השולחן" (עמ' 81 ש' 9-17).

ד. כאשר העיד על כך החוקר ניר זרביב בחקירה נגדית מסר כי המתלונן לא ראה את המוצגים עד
השלב שבו הוא הציג לו אותם כפי שעולה מתוך החקירה, ואישר כי במהלך החקירה הוא הפסיק את
החקירה והוציא את המוצגים מתוך הארון הנעול (פ' מיום 30.11.17 עמ' 159 ש' 2-9). בהמשך,
אמר כי הוא אינו זוכר שעשה זאת, אך מאמין כי כך הדברים נעשו כי לא היה לוקח סיכון ומשאיר רכוש
יקר ערך ללא השגחה אצלו במשרד. בהמשך שלל גם את האפשרות לפיה הכניס את המתלונן לחדרו
ואז הלך, בתחילת החקירה, להביא את המוצגים ולכך השיב זרביב כי "לא נראה לי הגיוני... אני גם
חושב שלא עשיתי את זה כי זה בטח בעייתי" (פ' מיום 30.11.17 עמ' 161 ש' 4-9). לאחר מכן
הוסיף "אני לא זוכר, אני לא יודע איך, באיזה מצב הוא (המתלונן - ע.ק) היה. בסופו של דבר
בן אדם עבר טראומה ש-3 חשודים שדדו אותם עם אקדח... בעדות שלי לא מופיע שהצגתי
לו את המוצגים לפני, אלא קודם כל שאלתי אותו שאלות על הרכוש ואז, ואז הצגתי לו את
התכשיטים" (פ' מיום 30.11.17 עמ' 163 ש' 3-10).

50. סבורני כי נוכח חלופי הזמן המשמעותי בין גביית ההודעות למסירת העדות בבית המשפט, באשר
לנקודה זו, יש מקום להעדיף דווקא את ההודעה הכתובה על זיכרונם של העדים. בנוסף, עדותו של
החוקר ניר זרביב באשר להתנהלות עם מוצגים בדרך כלל וכן העובדה שקיים פער מסוים בין המוצגים
אותם מתאר המתלונן בחלק הראשון של החקירה (בה הוא מתאר שרשראות כמו חבלים עבודת
יד... שעון ישרן, שעונים ישנים, היה במגש היה שקית עם זהב טהור של 24 קראט גולות כאלה
שעושים מהם זיקוק... צהובות... תכשיטים חדשים... שאפילו עוד לא היה במכירה... עגילים,
טבעות") לבין המוצגים אשר הוצגו לו בפועל, בסוף החקירה, ואותם הוא מזהה, יש בה כדי לחזק את
המסקנה לפיה המוצגים הוצגו למתלונן רק לאחר שהמתלונן מסר את התיאור של התכשיטים.

51. עם זאת, אף אם היה מסתבר כי המוצגים היו מונחים על שולחנו של החוקר בטרם החלה
חקירתו של המתלונן, סבורני כי אין המדובר בפגם אשר יש בו כדי לקעקע את עדות המתלונן בנוגע
לזיהוי התכשיטים.

ג. קיום מסדר זיהוי תקין לתכשיטים

52. ב"כ הנאשם טען למחדל חקירה בכך שלא נערך מסדר זיהוי חפצים גנובים על פי נוהל אח"מ 300.04.044. סבורני כי דינה של הטענה להידחות.

53. מטרת מסדר זיהוי חפצים גנובים היא לשייך כל תפוס לבעליו האמיתי, וכתוצאה מכך לזהות את הנכסים הגנובים שבידי החשוד ולקשור את החשוד, או להפריך את הקשר, לעבירת הגניבה. במהלך מסדר הזיהוי, מוצג החפץ בפני אדם הטוען לבעלות על החפץ והוא מתבקש לזהותו. על פי סעיף 3 לנוהל, מסדר זיהוי לחפצים גנובים יערך במקרים בהם אדם טוען לבעלות על חפץ או על מספר חפצים (להלן: "העד") אשר נתפסו במהלך חיפוש אצל חשוד בהחזקת חפצים גנובים וכאשר העד נותן סימנים מיוחדים המעידים על היכרותו את החפץ, לרבות מקרים בהם המשטרה סבורה כי אדם מסוים הוא הבעלים של החפץ שנתפס. **"ככלל אין לערוך מסדר זיהוי חפצים גנובים אם האדם הטוען לבעלות אינו יכול לתת סימנים מיוחדים לחפצים, עליהם הוא טוען לבעלות"**. היינו, כאשר העד אינו יכול לתת סימנים מיוחדים לחפצים, לא יערך מסדר זיהוי.

בתיק דנן, אין מחלוקת כי רוב הדברים שנתפסו (מלבד השעונים) נעדרי סימני זיהוי ייחודיים. אשר על כן, קיים ספק האם היה מקום לפעול על פי ההנחיה ולערוך מסדר זיהוי אם לאו. נוכח העובדה כי החוקר זרביב לא נחקר במסגרת חקירתו הנגדית באשר לשאלה מדוע לא יישם את הנוהל האמור, הרי שלא ניתן לדעת מה היו השיקולים באי עריכתו.

ד. סיכום ביניים - הקשר בין התכשיטים שנתפסו לשוד

54. נוכח כל האמור לעיל, סבורני כי עלה בידי המאשימה להוכיח ברמה נדרשת שלכל הפחות חלק מהתכשיטים אשר נתפסו בחזקת המתלון או ברכבו, נשדדו מהחנות. יש לתת לעדות המתלון בכל הנוגע לזיהוי התכשיטים משקל רב במישור הסובייקטיבי, במובן זה שהמתלון מאמין בכנות בזיהוי התכשיטים כולם.

כמו כן, במישור האובייקטיבי, יש לייחס משקל גבוה לזיהוי של שני פריטים מתוך הפריטים שזיהה המתלון: א. הגולה הגדולה שהמתלון זיהה כגולה שהוא עצמו ייצר (בשקית 912); ב. השעון המשובץ באבנים, אשר צמוד לו הפתק בכתב היד שזיהה המתלון בוודאות ככתב ידו (בשקית 993). לעומת זאת, יש לייחס משקל אובייקטיבי נמוך יותר לזיהוי של פריטים נוספים שנראה כי אין בהם ייחוד כלשהו: א. הגולות הקטנות שהן גנריות ויש להניח שקיימות כאלה אף בחנויות תכשיטים אחרות (בשקית 912); ב. הזירקונים שנתפסו שהינם ללא סממן מזהה כלשהו (בשקיות 840); ג. קיפולי הנייר שזיהה המתלון כקיפולים שלו, ובהם יהלומים, אך לא שוכנעתי שיש באופן הקיפול ייחוד כלשהו (בשקית 839), ד. השעון מזהב שאין בו סממן ייחודי (בשקית 996).

אכן, כפי שעולה מטיעוני ב"כ הנאשם, היה ביכולתה של המשטרה לנהל את הליך הזיהוי של הפריטים שנתפסו בדרך מיטבית יותר, לקבל מהמתלון גרסה מלאה יותר על אודות הרכוש שנגנב מהכספת עוד טרם הצגת המוצגים למתלון, ולבצע רישום מדויק ומלא של מועד הצגת הפריטים למתלון. עם זאת, אין המדובר בפגמים היורדים לשורשו של עניין אשר פוגמים באופן ממשי במשקל הזיהוי. בנסיבות אלה, סבורני כי המאשימה הוכיחה כי הרכוש שנתפס ברשות המתלון וברכבו, או לכל הפחות חלקו, נגנב בשוד.

ד. שווי התכשיטים שנגנבו

55. ביחס לשווי הכולל של הרכוש שנשדד נמסרו על ידי המתלון מספר גרסאות. במסגרת הודעתו הראשונה (ת/47), לא נדרש המתלון להתייחס לשווי הכולל של הרכוש שניטל מהחנות, אלא מסר כי נגנב ממנו **"רכוש יקר ערך מאוד"** (ש' 26). במסגרת הודעתו השנייה (ת/48), נשאל מה שווי של

הרכוש שנגנב, והשיב "לפחות 500 אלף שקל, לפחות!", כי השקית הזו עם היהלומים שהוא לקח מהכספת והשרשראות הכבדות והמגשים זה בקל (כך במקור - ע.ק.) 500-600 אלף שקל" (ש' 34-35). במסגרת הודעתו השלישית (ת/49) נשאל המתלונן, פעם נוספת, בנוגע לשווי הכולל של הרכוש שניטל, והשיב: "בין 600 אלף ל- 800 אלף שקל ואולי יותר" (ש' 33).

56. בנוסף, לאחר הגשת כתב האישום, הועבר לידי המאשימה מסמך נוסף שהינו רשימה שאותה ערך המתלונן, בכתב ידו, בו הוא מפרט את השווי המוערך של הרכוש שניטל בשוד (ת/46). במסגרת רשימה זו עורך המתלונן אבחנה בין הרכוש שניטל מהכספת לבין הרכוש שניטל ממגשי התצוגה בחנות. ברשימה מציין המתלונן כי טבעות היהלומים אשר היו מונחות במגשי התצוגה הינן בשווי של 810,000 ₪, וביחס לשווי הרכוש שניטל מהכספת מציין כי מדובר בתכשיטים בשווי של 600,000 ₪. סה"כ שווי הרכוש שנגנב על פי רשימה זו הינו 1,585,600 ₪. בנוסף, מתוך 6/ נ/ עולה כי במסמכים שהוגשו במסגרת טיפולה של חברת הביטוח ישנה הערכה כי הסכום הכולל של התכשיטים שנגנבו הינו 1,374,000 ₪.

57. כאשר נחקר המתלונן בחקירה נגדית אישר כי ישנו קושי אמיתי לדעת מה בדיוק היה בתוך הכספת, שכן כאמור לעיל, תכולת הכספת לא תועדה בשום מקום. כמו כן, הגם שמדובר ביום האחרון בשנה הקלנדרית, לא נערכה ספירת מלאי. הגם שסבורני כי יש לקבל את הטענה של המתלונן כי הוא יודע לזהות את הרכוש השייך לו בעת שהוצג לו, הרי שבכל הנוגע ליכולתו של המתלונן לדעת את כמות של הזהב והתכשיטים שהיו בכספת בדיוק ומה היה משקלם המדויק באופן שמאפשר לו להעריך את שוויים, קיים ספק רב. סבורני כי המדובר בהשערות בלבד של המתלונן, אשר אין בכוחן להוות בסיס לקביעת ממצאים בהליך פלילי.

58. זאת ועוד, הסכום ששולם לבעלי החנות על-ידי חברת הביטוח, בפשרה, הינו של 350,000 ₪ (נ/6). מר יעקב פירוב, אביו של המתלונן, העיד כי חברת הביטוח שילמה לו 350 אלף ₪ משום שהוא עשה ביטוח רק על 30% מהמלאי ולא על 100% (פרו' מיום 4.1.18 עמ' 212 ואילך), ואולם לא נמצאו לכך תימוכין במסמכים שהביא עמו.

59. לפיכך אני קובע כי אין בראיות אשר הובאו על ידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי סכום הרכוש שנגנב היה לפחות 500,000 ₪. ניכר כי נשדדו תכשיטים בשווי רב, אשר רק חלק קטן מהם נתפס, אך לא ניתן לקבוע את שווי הרכוש שנשדד.

2. "סיור מקדים" סמוך למועד השוד ברכב הנאשם

60. אין מחלוקת כי בבעלותם של הנאשם ורעייתו רכב מסוג קיה בצבע לבן מ.ר. 29-576-72 (ת/20 - ת/23). הרכב רשום על שמה של רעייתו ונמצא אף בשימוש.

61. ביום 27.12.15 נערכה פעילות משטרתית ברחוב ויצמן 7 נתניה, סמוך למקום בו נמצאת החנות שנשדדה. במסגרת אותה תצפית נערך דו"ח פעולה על ידי רס"מ אלעד יפת (ת/61) ממנו עולה כי "במהלך הפעילות במקום נצפה... רכב מסוג קיה בצבע לבן מ.ר. 29-576-72 אשר בתוכה נראו שלוש דמויות מחשידות בכך שעצרו עם הרכב ליד החנות והסתכלו לעברה והמשיכו בנסיעה איטית". במסגרת חקירה נגדית מסר רס"מ יפת כי היה בכתובת ויצמן 7 בנתניה במרחק שבו יכול היה לזהות את מספר הרכב (עמ' 127 ש' 7-8). מסר כי הבחין בשלושה אנשים. מסר כי לא הבחין בפנים או בלבוש "שעת ערב, קושי בלזהות ממש בתוך הרכב, פרטי לבוש לרדת לעומקם" (פ' מיום 30.11.17 עמ' 134 ש' 23-24), האנשים בתוך הרכב לא היו מוכרים לו. תיאר כי הבחין בשלוש

דמויות מהצד האחורי של הרכב ולא ראה את פניהן (עמ' 135 ש' 22-8). העד אישר כי רחוב ויצמן הינו רחוב סואן בו נוסעים רכבים רבים ויש בו רמזורים, ועל כן הנסיעה בו אינה מהירה ועל אף זאת חזר על כך שהנסיעה של הרכב הנצפה לא הייתה במסגרת פקק או עומס תנועה, אלא הייתה חריגה עד כדי כך שהוא רשם את מספר הרכב "הרכב הזה נסע, שוב פעם זה מניסיון שלי, החשדה שלי כאיש משטרה, אני לא יום יומיים במערכת, המבטים לכיוון החנות זה דבר שלא... תואם את המציאות שכן אדם ננעל על המבטים לכיוון החנות בנסיעה מאוד מאוד מאוד איטית, זה דבר שלא טבעי, לא, לא, לא תואם את המציאות, שכן אדם בסדר אוקי אז יש פקק יש אז נוסעים בצורה איטית... פה לא היה וזה מה שהעלה את החשד ובשביל זה רשמתי את מספר הרכב" (עמ' 136 ש' 11-6). העד אישר כי הרכב לא עשה סיבובים במקום, אף אחד לא ירד ממנו והוא לא עצר (פ' מיום 30.11.17 עמ' 137 ש' 13-8).

62. עדותו של רס"מ יפת עשתה רושם מהימן. העד אמנם הבהיר בעדותו כי הרכב נסע לאט מאוד, וזאת בעוד שבמזכר שרשם ציין שהרכב עצר, ואולם אין בכך כדי לגרוע ממהימנות דבריו. סבורני כי הואיל ומדובר באיש משטרה מנוסה, הרי שיש מקום לתת משקל משמעותי ליכולתו להבחין בין רכב אשר נוסע באיטיות עקב זרימת התנועה, פקק או רמזור, לבין רכב שנסיעתו מעוררת חשד, כאשר הנסיעה בו איטית מאוד, ויושביו מביטים לעברה של חנות התכשיטים. נראה כי לא בכדי רשם השוטר מזכר על כך בזמן אמת, מספר ימים לפני השוד. בהקשר זה יצוין, כי לא היה בידי המשטרה מידע מקדים לגבי השוד, וסיבת התצפית אינה קשורה לשוד שהתרחש מספר ימים לאחר מכן.

63. הגם שאין מחלוקת כי הרכב אשר נצפה הינו בבעלות הנאשם ורעייתו ומשמש רק אותם, הרי שבפועל לא יכול היה העד לזהות את מי מיושבי הרכב שאותם הוא ראה מחלקו האחורי של האוטו ועל כן לא ניתן לקבוע בוודאות מי היו ברכב, והאם ביניהם היה נוכח גם הנאשם. עם זאת, המועד בו נצפה הרכב, ימים אחדים לפני השוד, בשעת ערב סמוכה לשעה בה בוצע השוד בפועל, כאשר ברכב יושבים שלושה אנשים כמספרם של השודדים, וכן העובדה כי הרכב נצפה נוסע במהירות איטית, עד כדי עצירה כמעט, באופן אשר עורר את חשדו של רס"מ אלעד יפת שרשם ובדק את לוחית הרישוי, מצביעה על כך כי הרכב היה במקום בנסיבות חשודות. נוסף על כך, בעדותו של הנאשם בבית המשפט מסר הנאשם כי ככל הנראה הוא היה ברכב, הגם ששלל התנהגות או כוונה מפלילה בעצם היותו במקום, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך.

64. לאור האמור לעיל, סבורני כי "הסיור המקדים" שנערך באמצעות הרכב אשר משמש את הנאשם, ימים אחדים לפני השוד, מהווה ראיה נסיבתית לחובת הנאשם.

3. איכון הנאשם במועד השוד באזור זירת השוד

65. על פי פלטי דוחות איכון של מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם (ת/68, ת/35) מאוכן הנאשם במועד ביצוע השוד באזור החנות שנשדדה. השוד עצמו אירע בשעה 18:10 או בסמוך לכך. אין מחלוקת על כך שהנאשם החזיק במועד הרלוונטי בטלפון הנייד אשר רשום על שם רעייתו (מסתיים בספרות 1111).

66. מתוך דוחות האיכון עולה כי ביום 31.12.15 בשעה 17:50 מאוכן הנאשם באתר מספר 64791 (מכונה גם ויצמן 20 נתניה). בשעה 18:06 מאוכן הנאשם תחילה באתר מספר 64792 ואחר כך באתר מספר 64791. בשעה 18:22 מאוכן הנאשם תחילה באתר מספר 64792 ואחר כך באתר

מספר 8011. במאמר מוסגר יצוין כי השיחה בשעה 18:22 ערכה 0 שניות, והייתה מול מספר 055-9735277, כאשר על פי הודעותיו של מיכאל אלישקוב (ת/74-75) זהו מספר הטלפון שלו.

67. על פי מפת האתרים (ת/57) אתר 6479 סקטורים 1 ו-2 (קרי: 64791, 64792) וכן אתר 0801 סקטור 1 (קרי: 8011) מספקים כיסוי גם בכתובת ויצמן 7 בנתניה. אין מחלוקת כי האתרים אינם מכסים את כתובת ביתו של הנאשם.

68. אמנם מתוך ת/68 ות/35 לא ניתן לקבוע בוודאות היכן בדיוק היה הנאשם במועד ביצוע השוד שכן מתוך הפלטים עולה כי הסקטור בו נמצא הנאשם במועד הרלוונטי מכסה גם אזורים נוספים בסמוך לזירת השוד. ואולם, ניתן ללמוד כי בעת ביצוע השוד היה הנאשם באזור חנות התכשיטים.

69. איכון הטלפון הנייד של הנאשם, אשר היה בשימוש בעת השוד, באזור חנות התכשיטים, מהווה ראייה נסיבתית לחובת הנאשם.

4. עיכוב הנאשם בסמוך למקום ביצוע השוד שעות אחדות לאחר השוד

70. מתוך הסרטונים המתעדים את השוד ניתן לראות בבירור כי בתום אירוע השוד נמלטו השודדים מהחנות תוך שהם פונים לכיוון שמאל.

71. ביום 1.1.16, בשעה 04:00 לערך, כ-10 שעות לאחר ביצוע השוד, התקבלה פנייה למוקד 100 של המשטרה מהגב' אתי מנדלר, אשר התלוננה על רעשים ואנשים אשר מסתובבים בחצר ביתה, ברחוב גורדון 4 בנתניה. בהמשך לאותה שיחה הגיעו שוטרים למקום, והבחינו בנאשם ובחברו מיכאל יוצאים מחצר הבניין.

72. מתוך השיחה עם המוקד (ת/39 וכן ת/18), עולה כי גב' מנדלר תיארה בפני המוקדן "יש פה בחורים גדולים אתמול בלילה והיו נמצאים פה בגורדון בחצר... גורדון 4 בנתניה... בחצר הפרטית בבניין... הם פה מאחורה לא יודעת מה הם רוצים לעשות גם אתמול הם היו... רואה אותם בחצר... חושך... הם מסתובבים מסביב לבניין נראה לי רוצים לגנוב משהו".

73. בעקבות אותה פניה הגיעו השוטרים רס"מ גיל גלוסקה ורס"מ אהרון סטטיה לרחוב גורדון 4, אשר מתוך המפה שהוגשה (ת/34) עולה כי הוא נמצא מרחק הליכה קצר ממקום חנות התכשיטים. ניתן לראות בת/34 כי רחוב גורדון 4 נמצא מעבר לפינה ממקום ביצוע השוד וכי כדי להגיע אליו יש לפנות מהחנות שמאלה ואז לפנות בפינה שמאלה ולהמשיך ישר.

מתוך דוח הפעולה של רס"מ גיל גלוסקה (ת/63) עולה "נכנסתי דרך הכניסה הראשית לבניין. חיכיתי מספר שניות... בזמן שהמתנתי פתאום הבחנתי בשתי דמויות שיצאו מהחצר האחורית של הבניין והגיעו לכיוון המעבר המוביל לכניסה הראשית. הדלקתי את הפנס והתקרבתי אל שני החשודים שהגיעו מהצד השמאלי (צפוני) של המעבר והיו מולי תוך כדי שהזדהיתי כשוטר... השניים היו בעלי מבנה גוף בריא. לציין כי השניים היו נראים מופתעים וכששאלתי אותם למעשיהם במקום התמהמהו לרגע ואז טענו שבאו למקום כדי להשתין. מאחר שהשניים נראו לחוצים... מיכאל... הוציא מכיס הקפוצ'ון מספר פריטים... שוב ביקשתי ממיכאל שיוציא את תכולת כיסו ולאחר שאמר לי שהוציא הכל ביצעתי חיפוש בבגדיו ע"י טפיחות. בכיס מכנסיו הימני הרגשתי בחפץ קשיח וכשהוצאתי את החפץ מכיסו הבחנתי שמדובר במחסנית של אקדח מברזל בצבע שחור... מיכאל טען שעכשיו מצא אותה בחצר הבניין... ביקשתי מקובי (הנאשם - ע.ק.) להוציא את תכולת כיסיו וקובי הוציא... ארבע שקיות שקופות בתוכן

שעון זהב, אבנים הנראות כיהלומים, כדוריות שנראות מזהב ושתי אבנים נוספות שנראות כיהלומים... קובי טען כי התכשיטים שייכים לו ושבה הוא עוסק.

במהלך עדותו בחקירה נגדית העיד רס"מ גלוסקה כי החשודים היו בדרך החוצה "לכיוון הרחוב ליציאה מהבניין" (פ' מיום 7.12.17 עמ' 104 ש' 25) וכי הבין שהם לחוצים לפי שפת הגוף שלהם "המבטים שלהם... תנועות הגוף... לא כמו בן אדם תמים לכאורה שאני ניגש אליו ברחוב ואומר לו שלום משטרה אני מבקש תעודת זהות והוא ישר משתף פעולה ונראה על פניו די רגוע" (פ' מיום 7.12.17 עמ' 104 ש' 32, עד עמ' 105 ש' 4). העד אישר כי הנאשם שיתף פעולה והוציא מכיסו את תכולתם בפעם הראשונה שנתבקש לעשות כן (פ' מיום 7.12.17 עמ' 108 ש' 30-31).

מתוך דו"ח הפעולה של רס"מ אהרון סטטיה (ת/66) עולה "הבחנתי בשתי כניסות לבניין, גיל נכנס מהכניסה המרכזית ואני מהכניסה השמאלית... נכנסתי לשביל ושמעתי לחישות ולאחר שראיתי פנס מופעל כנראה של אחד השוטרים הדלקתי גם אני פנס וזיהיתי שני חשודים... לאחר מכן תושאל קובי איך הגיע למקום... ומסר שהגיע עם רכב, ניגשנו לרכב מסוג פורד... ונעשה חיפוש ברכב... במהלך החיפוש ברכב אותר בפאנל מחזיק כוסות ליד ידית בלם יד במשקל דיגיטלי בתוך קופסה... הרמתי מאפרה שחורה אשר הייתה מונחת בפאנל... ואיתרתי שעון יד בצבע צהוב עם אבנים שקופות משובצות מסביב לשעון של חברת OMEGA עם תג מחיר כרטיס לבן וכיתוב... שאלתי את קובי האם השעון שלו ומסר שמצא אותו ברחוב". עוד עולה כי נתפסו ברכב בגדים והרכב הובא על ידו לתחנה.

העד הבהיר בעדותו כי השעון לא היה במקום גלוי לעין, אלא במקום נסתר.

בחקירה נגדית העיד רס"מ סטטיה כי הקיף את הבניין ונכנס מהכניסה השמאלית (עמ' 116 ש' 28-29). מסר כי היה חשוך במקום וכי הייתה להם רק תאורה של פנסים ולא הבחין במשהו חריג בהתנהגות החשודים (פ' מיום 7.12.17 עמ' 117 ש' 17-18). מסר כי תישאל את הנאשם רק לגבי השעון שנמצא ברכב ולא לגבי שאר התכשיטים שנמצאו עליו.

74. הימצאותו של הנאשם בשעת לילה מאוחרת, פחות מ-12 שעות לאחר השוד, במרחק קצר של כמה מאות מטרים בלבד ממקום השוד, בנסיבות מחשדות, כשבכיסו וברכבו תכשיטים אשר בהמשך זוהו על ידי המתלונן, כמו גם ההתנהגות המחשידה שלו ושל חברו, מהוות ראיות נסיבתיות לחובתו.

75. **חזקה תכופה** - סבורני כי העובדה שהרכוש אשר זוהה על ידי המתלונן כרכוש שנשדד, נתפס בחזקת הנאשם (עליו או ברכבו) כ-10 שעות לאחר השוד מקימה **חזקה תכופה** אשר יש בה כדי לבסס את המסקנה כי הנאשם ביצע את השוד. השוד בוצע ביום 31.12.15 בשעה 18:10 לערך ברחוב ויצמן 7 בנתניה, והנאשם עוכב בנסיבות מחשדות ביום 1.1.16 שעה 04:49 לערך, בקרבת מקום ברחוב גורדון 4 בנתניה (כעשר וחצי שעות לאחר השוד), כשהוא מחזיק ברכבו שעון, אשר מחובר אליו פתק בכתב יד, אשר זוהה על ידי המתלונן בוודאות ככתב ידו וזאת ללא הסבר קוהרנטי או עקבי אשר מניח את הדעת. כמו-כן, החזיק הנאשם, בין היתר, בגולה הגדולה מזהב, אשר אף היא זוהתה בוודאות על ידי המתלונן כגולה אשר הוא עצמו יצר, ונשדדה מהכספת בזמן השוד. בנסיבות אלו, ניסיון החיים והיגיון הישר מצביעים על מעורבותו באירוע השוד.

5. תפיסת אקדח, מטריה ומכנסי הג'ינס

א. תפיסת האקדח

76. בנוסף, מספר שעות לאחר שעוכב הנאשם, בשעה 7:20 בבוקר נערך במקום ובקרבתו חיפוש על ידי רפ"ק סננס, במהלכו נמצא אקדח אוויר מוסלק. מתוך חוו"ד מעבדת הנשק (ת/14) עולה, בין היתר, כי המחסנית אשר נתפסה בכיס מכנסיו של חברו של הנאשם, אלישקוב, תואמת את האקדח אשר נמצא בחיפוש.

מתוך דו"ח הפעולה של רפ"ק סננס (ת/43) עולה "ניגשתי... לרחוב גורדון 4 בנתניה... לנסות... לאתר משהו במקום שלא נמצא בלילה. דיברתי עם השוטר גיל גולסקה אשר מסר לי היכן בדיוק נתפסו החשודים ומסר לי שנתפסה מחסנית של נשק לא אמיתי אצלם... החיפוש החל בבניין מספר 4 בחצר המזרחית שהייתה עם הרבה פיגומים בצד השמאלי (שם נתפסו שני החשודים) מצאתי דלת מעבר מעץ אשר מובילה לבניין מספר 6. נכנסתי לחצר ופניתי ימינה בצמוד לגדר תוך סריקה בין השיחים. בסמוך קיים מבנה בצורת ח' אשר מכיל מספר בלונים גז. כאשר התכופתי מעבר לזוג בלונים קטנים הבחנתי באקדח מוסלק בין הבלונים לבין הבלוקים בין השיחים... מדובר באקדח שנראה אמיתי לגמרי בסגנון גלוק, אולם הוא לא אמיתי". מיקום תפיסת אקדח והאקדח תועדו (ת/44).

בחקירה נגדית העיד רפ"ק סננס כי תודרך במדויק לגבי המקום בו נתפסו החשודים, וכי מדובר היה בזירה די ייחודית (עמ' 26 ש' 9-1). מסר כי המרחק בין המקום שבו נתפסו החשודים למקום בו נמצא האקדח הינו להערכתו בין 10 ל-15 מטרים, כאשר מפרידה ביניהם חומה "עם פשפש באמצע שהוא פתוח" (ש' 25-23). העיד כי לא ידע מה הוא ימצא. נשאל האם ראה במקום מטריה והשיב "כנראה שלא. אם לא רשמתי אם לא לקחתי אז כנראה שלא" (ש' 31) ואולם ציין כי לא ראה קודם לכן את סרטון השוד, אלא רק בשלב מאוחר הרבה יותר (עמ' 27 ש' 4).

אמנם, לא ניתן לקשור את האקדח שנמצא באופן ישיר לאירוע השוד ואף לא לנאשם עצמו וזאת בהעדר כל ממצא פורנזי או אחר הקושר את האקדח לשוד או לנאשם ישירות. עם זאת, הימצאותו של אקדח אוויר מוסלק, שעות ספורות לאחר עיכובו של הנאשם, בסמיכות כה גבוהה למקום בו הוא עוכב, כשבכיסו של חברו של הנאשם, אלישקוב, אשר נתפס עמו, נמצאה מחסנית תואמת, הינה ראיה נסיבתית חזקה לחובתו של הנאשם.

ב. תפיסת המטריה

77. ביום 4.1.16, ערך רס"מ חגי משה סריקות לאיתור מצלמות אשר במהלכן נמצאה בחצר בניין גורדון 4 מטריה בגוון כחול ועליה הכיתוב בצבע לבן "בירה מכבי" אשר נראית תואמת את המטריה עימה נראים השודדים נכנסים לחנות.

78. בצפייה בסרטונים ממצלמות האבטחה (ת/11) ניתן לראות כי בעת שנכנס השודד הראשון אל החנות הוא אוזח בידו מטריה כחולה פתוחה, אותה הוא סוגר בתוך החנות עם תחילת השוד. בהמשך הוא מניח אותה על הדלפק ובסיום השוד הוא נוטל אותה עמו ונמלט. בצפייה בסרטון 01 ניתן לראות בבירור כי מדובר במטריה כחולה ועליה הכיתוב "בירה מכבי" בצבע לבן.

79. מתוך הדוח שערך רס"מ חגי משה (ת/59) עולה כי "היום 4.1.16 ניגשתי שוב לערוך סריקות לאיתור מצלמות נוספות לכיוון הימלטותם. תוך כדי הבחנתי בחצר האחורית של בניין 4 רחוב גורדון נתניה במטריה בגוון כחול עליה כתוב "...מכבי" התואמת במראה למטריה בה הבחנתי בצילומים מהעסק שנשדד איתה נכנס החשוד הראשון לעסק". לכך צירף העד תמונות ותקליטור (ת/60).

במסגרת חקירה נגדית העיד כי הוא פעל במקום במטרה לאתר מצלמות נוספות, הוא הגיע לאותו אזור משום שזה היה אזור הבריחה שאליו נמלטו החשודים (פ' מיום 30.11.17 עמ' 118 ש' 14-23). העד אישר כי מדובר היה בחצר של בניין אשר עבר שיפוצים באותה עת והיו בו פיגומים. העד אישר כי לא ערך תשאול של השכנים כדי לברר האם המטריה שייכת למי מהם ואמר כי התייחס למטריה דווקא מאחר שראה אותה קודם לכן בצילומים ולו היה מבחין במשהו אחר, נעדר סממן מזוהה, היה שוקל את מידת הרלוונטיות ואולי אף היה עורך בירור עם השכנים (עמ' 123 ש' 17-28).

80. אין ספק כי המדובר במטריה שאינה ייחודית במובן זה שהיא אינה יחידה מסוגה. מדובר במטריה אשר יש על גביה כיתוב ספציפי, אשר מייחד אותה ממטריות כחולות אחרות. העובדה שמדובר במטריה שעליה יש לוגו פרסומי של המותג "בירה מכבי" מעידה על כך שיוצרו כמותה מספר לא מבוטל של מטריות נוספות. גם העובדה שהמטריה נמצאה זרוקה באזור פתוח אליו יש גישה קלה מספר ימים לאחר השוד מלמדת כי מספר לא מבוטל של אנשים עשויה היה לעבור במקום ולזרוק את המטריה שם. על כן לא ניתן לקבוע באופן וודאי כי המטריה אשר נמצאה היא אותה מטריה בהם השתמשו השודדים במסגרת השוד.

עם זאת, הימצאותה של מטריה הנחזית להיות זהה למטריה עמה נראו השודדים בעת השוד, בסמיכות זמנים גבוהה למועד השוד, ובמקום בו עוכב הנאשם, יחד עם הימצאות האקדח מהווה ראיה נסיבתית לחובת הנאשם.

ג. תפיסת מכנסי הג'ינס וחווה הדעת בדבר התאמת המכנסיים

81. כמתואר לעיל, במסגרת עיכובו של הנאשם ברחוב גורדון 4 נערך חיפוש ברכב עמו הגיע למקום, בו נתפסו בין היתר שקיות ובהן בגדים, לרבות מכנסי ג'ינס (ת/66). בהמשך הועברו הבגדים הדומים לבגדים שאותם לבשו השודדים, כפי שהם נראים בסרטוני מצלמת האבטחה, לבדיקת מעבדת סימנים וחומרים במטא"ר.

82. לאחר שנערכה בדיקת התאמה, בין צילומי השוד בהם נראה השודד הראשון לבוש במכנסי ג'ינס כחולים, לבין מכנסי הג'ינס אשר נתפסו ברכבו של הנאשם, הוגשה חוות דעת מומחה מאת רפ"ק אלן צ'יקובסקי, מהחטיבה לזיהוי פלילי במטה הארצי (ת/72) ממנה עולה כי **"על סמך השוואת תמונות מהזירה לתמונות של מכנסי ג'ינס של החשוד, הרי שלדעתי אפשרי שמדובר באותם מכנסיים"**. כמו כן, הבהיר העד כי התמונות להשוואה נלקחו מתוך התקליטור שעליו מתועד אירוע השוד עצמו (ת/73).

83. במהלך חקירתו הנגדית הסביר רפ"ק צ'יקובסקי כי שיטת ההשוואה במקרה דנן היא מורפולוגית, היינו השוואת צורות, שהיא השיטה הנפוצה ביותר בתחום הסימנים. עוד הסביר כי לא ניתן באמצעות שיטה זו להגיע לרמת התאמה גבוהה יותר מ"דומה". כלומר, לא ניתן בדרך כלל להגיע בהשוואה זו לדרגת "זהה". עוד הסביר העד כי אין הערכה סטטיסטית בשיטה זו (פ' מיום 1.1.18 עמ' 115 ש' 7-28). העד אישר כי לגבי עמודת המאפיינים בטבלה לא מדובר ברשימה סגורה של מאפיינים. כמו כן, הסביר **"הסולם האורדינאלי עובד כפירמידה. למטה יש לנו בעצם את כולם ולמעלה בקודקוד יש לנו אחד... בכל רמה אנחנו... עושים צמצום... אוכלוסייה... רמת האפשרי זאת רמה שתופסת את רוב הפירמידה... להבדיל מרמות של אפשרי בהחלט, סבירות גבוהה שהם תופסים את השפיץ של הפירמידה... אם יש לי לגבי בגד צורה וצבע... זה יגיע לרמת האפשרי ואם יש לי עוד קרעים של ייצור אז זה... מחזק לי האפשרי. כלומר אני יודע שיש עשרות מאות ג'ינסים**

כאלו... לכן הרמה היא אפשרי, זאת אומרת יש לי התאמה סוגית אני יודע שזה הג'ינס הזה הדגם הזה... האפשרי פה הוא חזק עקב הקרעים. כי בעצם לא כל ג'ינס הוא ... עם קרעים. זאת אומרת אנחנו פה בקבוצה של ג'ינסים שיש להם קרעים ולא קרעים סתם אלא קרעים מסוג מסוים (פ' מיום 1.1.18 עמ' 117 ש' 29 עד עמ' 119 ש' 4).

מתוך עדותו של רפ"ק צ'יקובסקי עולה כי קיים דמיון באשר לצורה הכללית של המכנסיים, בצבע הכחול וכן בקיומם של שני קרעים, שהינם קרעים סוגיים, אשר נוצרו בהליך הייצור, באשר למיקומם, לצורת הקרע ולגודל שלהם על גבי המכנסיים. נוכח אופייה של הבדיקה, אשר עורכת מבחן צורני בלבד, לא ניתן יהיה לעולם לקבוע זהות מלאה. העובדה שהמבחן מתבסס על מאפיינים סוגיים שמקורם במפעל הייצור אשר מייצר מספר רב של אותם זוגות מכנסי ג'ינס אינה מאפשרת לקבוע כי מדובר באותם מכנסיים בהם נראה השודד בסרטון האבטחה, אלא באותו סוג של מכנסיים בלבד. לפיכך, לא ניתן לקבוע כי המכנסיים אשר נמצאו ברכב אשר שימש את הנאשם הם בדיוק אותם המכנסיים שאותם לבש השודד הנראה בסרטון מצלמות האבטחה.

עם זאת המסקנה אשר מתבקשת מעדות המומחה היא כי מדובר באותו סוג של מכנסיים, זאת נוכח הדמיון בצבע, במיקום הקרעים ובצורתם. לאור העובדה כי המכנסיים נמצאו ברכב אשר שימש את הנאשם פחות מ-12 שעות לאחר ביצוע השוד, הרי שמדובר בראיה נסיבתית בעלת משקל לחובתו של הנאשם.

5. הרכב השכור

84. הנאשם אישר כי במועד הרלוונטי לאירוע היה בבעלות אשתו רכב מסוג קיה אשר אף הוא נהג בו מידי פעם (פ' מיום 1.1.18 עמ' 149 ש' 18-19). כמו כן, אישר הנאשם כי הוא שכר רכב מסוג פורד לשימוש וזו ביום השוד נסע עם רכב הפורד השכור לקניות בשוק ואחר כך שב הביתה.

85. אין מחלוקת כי הרכב עמו הגיע הנאשם למקום בו עוכב הינו הרכב השכור, אשר היה בשימוש של הנאשם (ראה ת/22, ת/23). לגרסתו של הנאשם הוא שכר את הרכב יומיים קודם לכן (פ' 1.1.18, עמ' 160, ש' 1) או שבוע קודם (ת/5, עמ' 28, ש' 4). הנאשם שכר את הרכב למשך חודש (ת/5, עמ' 50, ש' 28).

86. העובדה שהיה בבעלות הנאשם ורעייתו רכב ועל אף זאת שכר הנאשם רכב אחר, ימים אחדים לפני מועד ביצוע השוד, ולפרק זמן קצר של חודש ימים בלבד, ועשה ברכב השכור שימוש בסמוך למועד השוד, בבחינת "רכב ייעודי" למועדים אלה, יש בה כדי לתמוך בראיות הנסיבתיות.

6. דמיון במבנה הגוף

87. קיים דמיון בין מבנה הגוף של השודד הראשון, לבין מבנה הגוף של הנאשם. כפי שטענה ב"כ המאשימה, המתלוננים העידו כי השודדים היו בעלי מבנה גוף גדול (הודעת המתלונן בנימין פירוב, ת/47, ש' 2-3; הודעת צבי סיונוב ת/52, ש' 17-18). תיעוד האירוע (ת/11) מעלה כי השודד הראשון שנכנס לחנות הינו בעל מבנה גוף גדול, בדומה למבנה הגוף של הנאשם, כפי שניתן לראות בתמונות שצולמו בעת החקירה. מדוח פעולה שרשם רס"מ גיל גולסקא באשר לתפיסת הנאשם עולה כי בעת שנכנס לחצר הבחין בנאשם ובאלישיקוב, ותיאר אותם כבעלי "גוף בריא". דברים אלה עולים בקנה אחד אף עם הדמיון לגבי גודל מכנסי הג'ינס, בין המכנסיים שצולמו בשוד, לבין המכנסיים שנתפסו ברשות הנאשם. עוד יצוין, כי אף השכנה אשר הודיעה למשטרה על רעשים ששמעה באזור החצר בשעות הלילה המאוחרות, דיווחה למשטרה בשיחה למוקד 100 כדלקמן: "יש פה בחורים גדולים, אתמול בלילה והיום נמצאים פה בגורדון בחצר" (ת/39).

הדמיון בין מבנה הגוף הגדול של השודד הראשון לבין מבנה הגוף של הנאשם מהווה אף הוא ראיה נסיבתית נוספת.

סיכום הפרק הראשון

88. בחינת כל אחת מהראיות מובילה למסקנה כי עלה בידי המאשימה להציג מספר משמעותי של ראיות נסיבתיות נגד הנאשם. זיהוי התכשיטים על ידי המתלונן, הסיור המקדים סמוך למועד השוד ברכב הנאשם, איכון הנאשם במועד השוד באזור זירת השוד, עיכוב הנאשם בסמוך למקום ביצוע השוד שעות אחדות לאחר השוד, תפיסת אקדח, מטריה ומכנסי ג'ינס הדומים לאלה שנצפו בשוד, השימוש ברכב השכור והדמיון במבנה הגוף. גם אם כל ראיה נסיבתית בנפרד, אין די בה כדי להוכיח את ביצוע העבירה על ידי הנאשם, הרי שיש לעבור ולבחון האם מכלול הראיות הנסיבתיות, יש בו כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם.

שלב שני - בחינת מסכת הראיות כמכלול, לצורך קביעה אם משקלן המצטבר של הראיות יכול לבסס הרשעה של הנאשם

89. כאמור לעיל, אף אם כל אחת מהראיות שתוארו בהרחבה לעיל, כשלעצמה, אין די בה כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם בביצוע השוד, הרי שיש לבחון האם התשתית הראייתית כולה כמכלול מובילה למסקנה לפיה עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמתו של הנאשם בביצוע השוד מעבר לספק סביר. סבורני כי התשובה לבחינה זו הינה חיובית, כפי שיפורט להלן.

90. ימים אחדים לפני השוד, נצפה רכבו של הנאשם, בסביבות השעה 18:15-19:00 לערך, שהינה בקירוב השעה שבה בוצע השוד, נוסע ברחוב ויצמן בנתניה, כשברכב יושבים שלושה אנשים. הרכב נסע באיטיות רבה, עד כדי כמעט עצירה, בסמוך לחנות התכשיטים, וזאת לא בשל תנאי הרחוב או עומס התנועה, באופן אשר עורר את חשדו של השוטר אלעד יפת, אשר נכח באותה עת במקום לצורכי תצפית בנסיבות שאינן קשורות לשוד, וגרם לו לתעד את מספר הרכב. מספר ימים לאחר מכן, ביום 31.12.15 בשעה 18:15 לערך נכנסו שלושה שודדים לחנות התכשיטים. מצילומי השוד ניתן ללמוד כי השודד הראשון נכנס לחנות כשהוא לובש מכנסי ג'ינס כחולים עם קרעים וכן אוזן בידו מטריה כחולה ועליה הכיתוב "בירה מכבי" בצבע לבן. בסיום השוד נמלטו השודדים לכיוון רחוב גורדון. במועד השוד מאוכן מכשיר הטלפון של הנאשם באזור חנות התכשיטים. ביום 1.1.16 בשעה 04:00 לערך, היינו כ-10 שעות לאחר מועד השוד, התקבל דיווח על אנשים חשודים המסתובבים ומרעישים בחצר בניין גורדון 4. כשהגיעו השוטרים גיל גלוסקא ואהרון סטטיה למקום, הבחין גולסקא בנאשם וובאלישקוב יוצאים מתוך חצר הבניין של רחוב גורדון 4. כאשר הזדהה בפניהם כשוטר ושאל למעשיהם נראו לו השניים מופתעים ותחילה התמהמהו ואז הסבירו כי הגיעו למקום "כדי להשתין". משהורה להם לרוקן את כיסיהם, נמצאו בכיסיו של הנאשם תכשיטים, אשר זוהו בהמשך על ידי המתלונן כתכשיטים שנגנבו מחנותו, וכן נמצאה בכיסו של מיכאל מחסנית של אקדח אוויר, אותה טען כי מצא כמה רגעים קודם לכן. בחיפוש ברכב עימו הגיע הנאשם למקום, שהינו רכב שכור, אשר נשכר על ידו לשימוש ימים אחדים קודם לכן, נמצא שעון יד מזהב עם יהלומים, אשר מחובר אליו תג לבן ועליו כתוב בכתב יד שורה של מספרים ואותיות אשר זוהה בהמשך על ידי המתלונן בוודאות ככתב ידו. עוד נמצא ברכב זוג מכנסי ג'ינס אשר הינו בעל דמיון רב למכנסיים שאותם נראה לובש השודד הראשון שנכנס לחנות. מספר שעות לאחר מכן, במהלך סריקה שבוצעה בחצר על ידי השוטר יעקב סנס, נמצא בחצר הסמוכה (גורדון 6)

אשר מחוברת לגורדון 4 באמצעות דלת מעבר, אקדח אוויר מוסלק בין בלוני גז. מחוות דעת מעבדת נשק עולה כי המחסנית הריקה שנמצאה אצל אלישקוב תואמת את האקדח שנתפס. בנוסף, ביום 4.1.18 בסריקה נוספת שנערכה במקום, הפעם על ידי החוקר חגי משה, בחצר האחורית של רחוב גורדון 4, נמצאה מטריה כחולה ועליה הכיתוב "בירה מכבי" בצבע לבן הנחזית להיות דומה למטריה שבה עשה שימוש אחד השודדים.

91. סבורני כי משקלה המצטבר של התשתית הראייתית המתוארת לעיל מבסס את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

92. נוכח העובדה כי מדובר בתשתית ראייתית נסיבתית הרי שבשלב זה עובר הנטל "הטקטי" אל הנאשם להציג הסבר חלופי שיכול להתיישב עם טענת חפותו. על כן להלן תיבחן גרסתו של הנאשם, תוך התייחסות לשאלה האם קיים הסבר חלופי כלשהו אשר יש בו כדי ליצור ספק סביר באשמת הנאשם.

שלב שלישי - בחינת הסבר חלופי שיכול להתיישב עם חפות הנאשם

93. בשלב זה, יש לבחון אם הנאשם הצליח להראות שקיים הסבר המתקבל על הדעת שעולה בקנה אחד עם מארג הראיות הנסיבתיות ויש בו כדי לעורר ספק סביר באשמתו, ובמסגרת זו תיבחן אף מהימנות גרסתו.

1. גרסת הנאשם במשטרה

94. במסגרת פרשת התביעה הוגשו חקירותיו של הנאשם במשטרה (1/ת - 9/ת):

א. בחקירה מיום 1.1.16 (1/ת) שמר הנאשם על זכות השתיקה כמעט לאורך כל החקירה וסרב לענות על שאלות החוקר. הנאשם השיב בשלילה לשאלה האם ביצע שוד בחנות תכשיטים. מתוך 2/ת (תמליל החקירה) עולה כי החוקר הבהיר לנאשם את זכויותיו ובהמשך ביקש הנאשם להיוועץ בעו"ד ואז אמר החוקר לנאשם כי הוא מפסיק את החקירה עד להגעת עו"ד. בתגובה אמר הנאשם "אתה יכול לשאול שאלות...אני פשוט אומר לך שומר על זכות השתיקה. אין בעיה" (עמ' 3 ש' 31-34). החוקר הסביר לו את זכויותיו וחזר על האפשרויות העומדות בפניו ואז אמר הנאשם "תחקור אותי", החוקר שואל שוב האם לחקור אותו ללא נוכחות עו"ד והנאשם משיב "כן, מה יכול להיות... דבר שלא עשיתי אין לי מה" (עמ' 4 ש' 6-9).

ב. בחקירה מיום 5.1.16 (4/ת-5/ת) - מסר הנאשם כי אינו זוכר מה עשה בתאריך 31.12.15 בבוקר או בצהריים ועד שנתפס וביקש שהחוקר ישאל אותו לגבי הרכוש (4/ת, ש' 17-22). באשר לרכוש שנתפס עליו מסר הנאשם: "רכשתי אותו. מבן אדם שבא והציע לי לקנות" (5/ת, עמ' 19 ש' 39) "לפני שנתפסתי... כמה שעות לפני" (5/ת, עמ' 20 ש' 7-9), ובהמשך "בא בן אדם בשם סאמר, ערבי... ראה אותי בעיר הציע לי לקנות. אמר לי שיש לו זהב למכור לי תכשיטים, אני יודע, יהלומים. הסתכלתי, שקלתי לו אותם ולפי זה תמחרתי לו... ליד הטיילת משהו כזה... של נתניה... ליד אזור מלון כרמל" (5/ת, עמ' 20 ש' 23-37). בהמשך מסר "את היהלומים לא קניתי ממנו כאילו לקחתי ממנו ואמרתי אני אבדוק אותם ולפי זה אני אגיד לך... נתתי לו על החשבון" (5/ת, עמ' 21 ש' 11-14). נשאל האם צריך לתת לו עוד כסף והשיב "אני צריך לבדוק את השעון לבדוק את השעון, לבדוק את היהלומים לבדוק את זה" (תמלול עמ' 21 ש' 17-18). נשאל איך הוא יוצר קשר עם סאמר והנאשם עונה "הוא תמיד שם עובד בטיילת שם" (ש' 23). מסר לחוקר כי אינו יודע כמה יהלומים לקח ממנו. עוד מסר כי אינו זוכר מה בדיוק היה בזהב שקנה. מסר

כי סאמר נתן לו את מספר הטלפון שלו על פתק והוא שם את הפתק באוטו. מסר כי "הוא רשם לי את הפתק של הטלפון וזהו. איזה פתק הוא רשם וזהו" (ת/5, עמ' 28 ש' 27). אינו יודע מה שם משפחתו של סאמר. נשאל כיצד תחילה טען כי לא יודע למסור דבר על מעשיו ביום השוד ועכשיו יודע למסור והוא משיב "וואלה מעניין" (ת/5, עמ' 29 ש' 27). בהמשך נשאל מדוע הוא זוכר רק את הסיפור עם סאמר ולא דברים אחרים מאותו יום והוא השיב "למה אני זוכר רק את זה? ... למה אני צריך לזכור משהו אחר? למה עשיתי משהו שאני צריך לזכור משהו אחר?" (ת/5, עמ' 29 ש' 32-34). נשאל מה עשה במקום בו נתפס ברחוב גורדון ומשיב "נכנסתי להשתין" (ת/5, עמ' 30 ש' 16). אינו זוכר מהיכן אסף את אלישקוב שהיה עמו.

ג. בחקירה מיום 6.1.16 (ת/7) אישר הנאשם כי ביצע יחד עם חוקר חיפוש ברכבו ולא נמצא בו הפתק עם מספר הטלפון של סאמר, וכן כי התייעץ עם עו"ד. בהמשך טען כי מסר גרסה על מה שנתפס אצלו ומכאן ולהבא אין לו מה להוסיף, והחל מאותו רגע סרב לשתף פעולה ולענות לשאלות החוקר.

2. גרסת הנאשם בבית המשפט

95. ביום 20.3.17 כפר הנאשם באמצעות ב"כ דאז, בעובדות כתב האישום. באותו מעמד נאמר מפי בא כוחו: "במענה לכתב האישום הנאשם כופר למעשה בעובדות כתב האישום המפורטות בסעיפים 1-12. אין טענת אליבי. הוא לא היה באירוע השוד". ביום 6.7.17 מסר הנאשם באמצעות ב"כ הנוכחי כי "יש לנאשם טענת אליבי ואמסור כפירה מפורטת בכתב". חרף זאת לא נמסרה כפירה מפורטת.

96. במסגרת עדותו בבית המשפט מסר הנאשם את גרסתו כדלקמן:

הנאשם הכחיש את ביצוע השוד המיוחס לו וטען כי באותו מועד בו התבצע השוד ערך קניות בשוק בנתניה. בניגוד לטענתו במשטרה לפיה אינו זוכר מה עשה במהלך יום 31.12.15, תיאר הנאשם בפירוט כי ביום השוד הוא התעורר בבוקר, יצא לעבודה וחזר הביתה בשעה 12:30. לדבריו הוא שהה בבית עד השעה 16:00-17:00 לערך ואז יצא לכיוון השוק בנתניה לשם קניות לשבת. בהמשך, הלך יחד עם אשתו למיכאל והתארחו שם. בהמשך, בין השעות 21:00-23:00 לערך יצאו הארבעה לטיול עם האוטו, שבמהלכו עצרו בסופרמרקט ליד מלון כרמל בטיילת והוא נכנס לקנות שתיה. "שאני מסיים אני יוצא מהסופר אז פוגש אותי סאמר... הוא שואל אותי אם אני עדיין מתעסק בתכשיטים ביהלומים ואם אני מעוניין לקנות זהב... נפגשנו ממש במקרה באותו יום, כאילו יצאתי מהסופר הוא בדיוק יצא גם... בא לכיוון הסופר" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 125 ש' 10-24).

לגבי סאמר העיד הנאשם כי הכיר אותו לפני מספר שנים ולא היה ביניהם קשר מיוחד למעט מפגש קודם וכי זה היה המפגש השני שלו איתו (פ' מיום 1.1.18 עמ' 126, ש' 1-2). הנאשם העיד כי סאמר אמר לו "יש לי קצת זהב וקצת יהלומים אם אני יכול לראות לתמחר לו אותם ולעשות עסקה איתו. אמרתי לו אם אפשר להיפגש מחר לקראת הצהריים וניפגש נראה נסתכל, אם כן מעניין נעשה עסקה... הוא אומר לי אנחנו יכולים רק להיפגש היום לפנות בוקר... בשעה 4 וחצי, ואם אתה יכול להגיע זה יהיה בגורדון 4... ששמה אני אחכה לך. אמרתי לו למה כל כך מאוחר? אי אפשר לדחות את זה למחר אז הוא אומר לא, מחר אני כבר לא אהיה כאן... אמרתי לו אוקי בסדר אני אגיע ואני אביא איתי גם משקל ונשקול את כל מה שתביא" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 126 ש' 14-5). הנאשם העיד כי ביקש מסאמר מספר טלפון אך הוא

השיב לו "לא צריך טלפון לא צריך לדבר דיבורים מיוחדים, ב- 4 וחצי תגיע אני אחכה לך שם בפנים" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 126 ש' 16-17).

בהמשך הלך עם מיכאל לביתו של תומר וראו סרט עד אשר היה צריך לעזוב. כאשר הגיע הזמן לפגוש את סאמר, הוא עמד ללכת ואז תומר ביקש מאלישקוב שיקנה עבורו כמה דברים ונתן לו את כרטיס האשראי ואז הנאשם ואלישקוב עזבו את ביתו של תומר ואלישקוב הצטרף אליו לנסיעה, במהלכה אמר לאלישקוב "אוקי אנחנו נעצור בעיר רגע, אני אראה מישהו ונמשיך לקנייה ונחזור" (עמ' 126 ש' 29-30).

כאשר הגיע למקום עצר את הרכב סמוך לבניין ואמר לאלישקוב שימתין לו ברכב. נכנס לתוך חצר הבניין ושם פגש את סאמר "הוא קרא לי להיכנס פנימה לתוך החצר... הוא פתח את כל מה שיש לו, הוא הוציא את כל השקיות זהב ושעונים היהלומים אני מסתכל עליהם ואני כבר מתחיל להפריד אותם... לקחתי את המשקל התחלתי לשקול... הכל ביחד קרוב ל- 80 גרם... לפני שפתחתי את היהלומים שאלתי אותו כמה הוא רוצה על הזהב. אז הוא אמר לי ... תגיד לי מחיר על הכל תיתן לי הצעה וככה נתקדם. אמרתי לו... אני לא יכול לבדוק את היהלומים כי גם חשון וגם אין לי לופה... משקפת שבודקת יהלומים" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 127 ש' 4-26).

הנאשם העיד כי אמר לסאמר שיציע לו מחיר עבור הזהב ולגבי היהלומים יפגשו במועד אחר. סאמר אמר כי הוא רוצה 6,500 או 7,000 ש"ח בערך ואילו הנאשם אמר לו כי הוא מוכן לתת לו רק 3,500 ש"ח. הם התווכחו על המחיר ולבסוף סאמר הסכים. לאחר מכן שאל אותו סאמר שוב לגבי היהלומים והנאשם ענה לו שוב כי אינו יכול לבדוק אותם כעת, על כך השיב לו סאמר "אני מאוד לחוץ... תשמע אני סומך עליך, קח את שתי השקיות של היהלומים אני נותן לך אותם לבדיקה ומחר עד הצהריים אחר הצהריים שאני אתקשר אליך שתהיה לך תשובה. אמרתי לו אוקי... בוא רק תוציא את היהלומים שתוכל לספור אותם לראות כמה יש... בזמן שהוא מוציא את השקית של היהלומים אני החזרתי את המשקל ואת השעון לרכב לא היה לי מקום בכיס ולא היה לי נוח... הוא אומר לי רק תיתן לי את הטלפון שלך שאני יכול לרשום אותו... נתתי לו... אני אומר לו תן לי גם את שלך... הוא אמר לי תשמע זה מספר טוקמן חדש אני לא זוכר אותו, אז הוא הוציא לי פתקית שזה מין אריזה כזאת של סים חדש, נייר כזה עם מדבקה מודפסת עליו של המספר. אז הוא אומר לי זה המספר שלי החדש... תתקשר אלי מחר אני אהיה זמין" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 128 ש' 15-29). הנאשם מסר כי הוא זוכר ששם את הפתקית באריזה של המשקל או עם השעון והמשקל ביחד.

לאחר מכן חזר הנאשם והציע לסאמר שוב להיפגש בצורה מסודרת מחר ואילו סאמר השיב לו "עדיף שזה יהיה אצלך אני באמת סומך עליך" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 129 ש' 11-12) והשניים קבעו לשוחח למחרת. לאחר מכן סאמר עזב את המקום ואז מיכאל נכנס לחצר וקרא לנאשם "בדיוק שהוא נכנס לכיוון שלי בדיוק מספר שניות אחרי נכנסו השוטרים, אנחנו רואים את הפנסים, את כל האורות, אז נכנסו אחרי השוטרים" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 129 ש' 20-21).

בהמשך תיאר הנאשם כי ביקש לשוחח עם עו"ד ואולם לדבריו השוטרים התעלמו מבקשותיו. כאשר הגיע לחדר החקירות ביקש שוב לשוחח עם עו"ד, החוקר אמר לו "למה רק עכשיו ולא לפני... הוא אומר טוב הקצין יחליט או שבסוף נראה מתי תדבר איתו" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 130 ש' 11-12). משלא נתנו לו לראות עו"ד בחר לשמור על זכות השתיקה בחקירה.

בהמשך שוחח עם עו"ד ג'קי סגרון טלפונית שאמר לו שהוא לא נמצא באזור ואח"כ שוחח פנים מול פנים עם

עו"ד יעקב מלול שאמר לו שהוא יעלה את כל מה שהוא סיפר לו בדיון הארכת המעצר בבית המשפט ושבחקירה הבאה הוא ימסור גרסה למשטרה. מיד לאחר מכן נלקח שוב לחדר החקירות ושם נשאל האם נפגש עם עו"ד והאם יש לו מה להוסיף. בחקירה זו מסר כי עו"ד אמר לו שיעלה הכול בבית משפט.

ב-5 לחודש נחקר שוב בתחנת נתניה, בחקירה זו התכוון לטענתו למסור גרסה מלאה, אבל בדרך לחקירה דיבר איתו חוקר בשם אברג'יל ואמר לו שיש לו אפשרות להודות או להפיל את מיכאל ואם לא יעשה כן הוא ידאג **"לעשות דברים עם אחרים שאתה לא יכול לדעת עליהם... הוא אמר לי יש לי אפשרות לעשות כל מיני דברים שיכולים גם להזיק לך...הוא התחיל להתעצבן, התחיל להתפרע"** (פ' מיום 1.1.18 עמ' 134 ש' 20-28) החוקר איים כי יגיד לרעייתו שהוא פושע וכי הוא בוגד בה. בשלב זה התעורר בו חשש כי רוצים "לתפור לו תיק" ולכן בחר שוב לשמור על זכות השתיקה.

3. כבישת עדות הנאשם

97. גרסת הנאשם אשר נמסרה לראשונה במסגרת עדותו בבית המשפט לאחר שכבר היה בפניו מכלול הראיות והעדויות, הינה גרסה כבושה שלא נמסרה על ידו בחקירותיו במשטרה, ואף לא בשלב המענה לכתב האישום. לטענתו של הנאשם הסיבה לכבישת עדותו הייתה תחילה, העדר אפשרות להיוועצות משפטית, בהמשך עצת עורך דינו שימסור גרסה נקודתית המתייחסת רק להימצאות התכשיטים ברשותו, ולאחר מכן עקב התייחסות החוקרים אליו, ובפרט החוקר אברג'יל, אשר גרמו לו לחשוש כי מפלילים אותו.

98. באשר לטענה לפיה לא ניתנה לנאשם זכות היוועצות על אף בקשותיו החוזרות ונשנות - הרי שבחקירתו הראשונה **1/ת** מיום 1.1.16 הנאשם נשאל מספר פעמים בדבר רצונו להתייעץ עם עו"ד לפני החקירה, זכויותיו הוסברו לו בפירוט רב, מספר פעמים, ובסופו של דבר הוא ביקש להמשיך בחקירה מבלי להתייעץ עם עו"ד (בהקשר זה יש להפנות **1/ת** ש' 1-17, תמליל **2/ת**, דיסק **3/ת**, וכן לעדות השוטר ניר זרביב בפ' מיום 30.11.17 עמ' 191-192). יצוין כי השוטר ניר זרביב לא נשאל בחקירתו הנגדית ביחס לטענות הנאשם המאוחרות שעלו רק בשלב פרשת ההגנה לפיהן זרביב "התעלם" מבקשותיו החוזרות והנשנות לעורך דין. בנוסף, הנאשם אף אישר בחקירתו הנגדית כי **1/בת** על אף שהחוקר אמר לו כי אפשר לחכות עד שיגיע עו"ד, הנאשם הפציר בו שיחקור אותו בכל זאת, לדבריו **"אני הפצרתי בו כבר, רציתי לסיים את כל ההליך הזה כבר ולא לחכות יותר כי לא התייחסו אלי"** (פ' מיום 1.1.18 ע' 141 ש' 20-21).

99. גם לאחר שניתנה לנאשם אפשרות לשוחח עם עו"ד טלפונית, והוא עשה כן, ובהמשך גם שוחח פנים מול פנים עם עו"ד אחר, החליט הנאשם לדבריו שלא למסור גרסה עד אשר ימסור אותה בשמו עורך דינו במהלך הדיון בבית המשפט. על כן, שוב נמנע מלמסור גרסה.

100. בהמשך, ביום 5.1.16, עת הובא לתחנת המשטרה למטרת חקירה נוספת, הייתה לו, לטענתו, כוונה מלאה למסור גרסה מלאה ואולם טרם החקירה שוחח עימו החוקר אברג'יל אשר לטענתו איים עליו כי אם לא יפיל את חברו מיכאל או יודה בביצוע העבירה בעצמו יעשה החוקר דברים שיפגעו בו. הנאשם טען כי השיחה עם החוקר אברג'יל התקיימה מחוץ לחדר החקירות ובהעדר נוכחות של חוקר נוסף. לדבריו הוא אמר לניר זרביב שהחוקר אברג'יל דיבר אליו בצורה לא נאותה לפני תחילת החקירה ולא בזמן שהחקירה הייתה מתועדת.

במסגרת חקירה נגדית נחקר החוקר אברג'יל והוטחו בו דבריו של הנאשם, על כך השיב **"אני לא זוכר את**

הסיטואציה, אני מאמין שהיא גם לא קרתה כי זה מבחינתי לא משהו שאני אעשה... אני לא זוכר שדיברתי איתו... עם יד על הלב לא זכרתי שהייתי מעורב... זה לא זכור לי זה לא משהו שאני עושה... אני לא אומר דברים כאלה... לא זוכר. לא משהו שאני אגיד, לא זוכר אם כן היה לא זוכר, לא זוכר דבר כזה מתנצל" (עמ' 208 ש' 5 עד עמ' 209 ש' 17). העד עוד הוסיף כי לא מדובר היה בחקירה שלו וכי הוא לא ערך שום מסמך בתיק, וכי כל תפקידו בתיק היה לסייע לחוקר זרביב לגבות את ההודעה.

101. לאחר ששמעתי את עדות הנאשם ואת עדותו של החוקר אברג'יל, אין ביכולתי לתת אמון בגרסתו של הנאשם בנושא זה. סבורני כי מדובר בטענה כבושה של הנאשם אשר אין לה שום אינדיקציה בחומר החקירה, וכל תכליתה להסביר את כבישת גרסתו של הנאשם בתיק גופו. לא הוכח כי הופעל אמצעי פסול כלשהו בעת גביית ההודעה. הנאשם באותו שלב היה מיוצג בהליכי המעצר לצורכי חקירה, ואין שום אינדיקציה שעדכן את בא כוחו במעשים הפסולים לכאורה של החוקר, או שעורך דינו העלה טענה מסוג זה בהליך המעצר. כמו כן, חקירותיו של הנאשם היו מוקלטות וחרף זאת אין בחקירותיו שום אינדיקציה בדבר השיחה הזו אשר לטענתו התקיימה מחוץ לחדר החקירות. בשום שלב בחקירה לא אמר הנאשם כי הוא חושש או מאוים. למעלה מכך, על אף חששו של הנאשם כי המשטרה רוצה להפליל אותו, לא שמר הנאשם על זכות השתיקה בחקירה זו, אלא שיתף פעולה ומסר גרסה שונה מהגרסה שאותה מסר בעדותו בבית המשפט, כפי שיתואר בהמשך. סבורני כי לא ניתן להסביר מסירת גרסה כוזבת בטענה של איומים מצד חוקר. החוקר אברג'יל אמנם היה זהיר בעדותו כאשר טען שאינו זוכר סיטואציה כאמור, ולא מסר באופן גורף שטענות הנאשם לא יעלו על הדעת, ואולם איני סבור כי יש בכך משום אינדיקציה לנכונות טענות הנאשם.

102. הסבריו של הנאשם לגבי שמירה על זכות השתיקה באופן חלקי בלבד תמוהים. מחד גיסא, טוען הנאשם כי בחר לשמור על זכות השתיקה לגבי המוצגים שהציגו לו בחקירה משום שידע כי המשטרה רוצה "לתפור לו תיק". ואולם כאשר נשאל מדוע לא שמר על זכות השתיקה באופן מוחלט, אלא בכל זאת מסר גרסה לפיה רכש את התכשיטים מסאמר, השיב כי פעל על פי עצת עורך הדין אשר ייעץ לו למסור פירוט לגבי הדברים שנתפסו ולגבי שאר הדברים לא יעץ לו דבר והוא החליט לשתוק כי חשש (פ' מיום 1.1.18 עמ' 147 ש' 9-1). אם אכן פעל הנאשם על פי עצת עורך דינו והחליט למסור גרסה רק באשר לאופן הגעת התכשיטים אליו, הרי שניתן היה להניח כי בשלב זה ימסור לכל הפחות על המפגש בחצר הבניין, שם לטענתו רכש את התכשיטים מסאמר ולא ימסור גרסה "שקרית" לפיה רכש את התכשיטים מסאמר באזור הטיילת מספר שעות קודם לעיכובו. כאמור לעיל, לא ניתן להסביר מסירת גרסה שאינה אמת בייעוץ משפטי. למעלה מן הצורך יצוין כי עורך דינו של הנאשם לא הובא להעיד מטעם ההגנה כדי לתמוך בטענתו שפעל כפי שפעל על פי ייעוץ משפטי.

103. גם באשר לכבישת האליבי של הנאשם לא ניתן לקבל את דברי הנאשם כמהימנים. ראשית יודגש, כאמור לעיל, כי גם במועד דיון מעצר הימים (5/נ) וגם בעת הדיון בו מסר הנאשם באמצעות בא כוחו דאז כפירה מפורטת לכתב האישום, לא עלתה כל טענת אליבי מצדו של הנאשם. הנאשם אף אישר כי עד למועד העדות בבית המשפט לא מסר כי בעת ביצוע השוד היה בקניות בשוק (פ' מיום 1.1.18 עמ' 139 ש' 25-23). לדבריו לא מסר זאת בחקירותיו במשטרה משום שלא מצא לנכון לשתף פעולה עם החוקרים בעקבות הדברים שלטענתו החוקר אברג'יל אמר לו, וזאת גם אחרי שנאמר לו שהוא מאוכן בסמוך לחנות שנשדדה. הנאשם גרס כי זוהי הסיבה לכך שלא מסר את טענת האליבי שלו על אף שאישר כי אברג'יל לא נכח בחקירה הראשונה ובחקירה השלישית ועדיין לא מסר בחקירות אלו אליבי

(פ' מיום 1.1.18 עמ' 138 ש' 10-29). כאשר נשאל מדוע לא מסר במשטרה כי היה בשוק באותה שעה, השיב "זה המשטרה צריכה לדעת... אם הם יודעים לתפור אם הם יודעים להגיד כל מיני דברים אז הם יודעים לעשות מעבר לכך" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 147 ש' 14-16). לא ניתן לייחס אמון כלשהו לטענה זו של הנאשם, וסבורני כי טענת הנאשם לפיה במועד השוד היה לבדו בשוק, הינה גרסה אשר הומצאה בדיעבד, וכל תכליתה לתת הסבר תמים לאיכון הנאשם באזור חנות התכשיטים במועד השוד, הסבר שלא היה לנאשם בהליכי החקירה והמעצר ואף לא בתחילת המשפט.

סבורני כי הטענה לפיה השוני בין הגרסה שמסר במשטרה לגרסה שמסר בבית המשפט נעוץ בחשש שיפולל על ידי המשטרה אינה מתיישבת עם השכל הישר במיוחד שעה שהנאשם טען שבזמן ביצוע השוד נכח בשוק שהינו מקום ציבורי בו נכחו אנשים רבים, כך שקיים פוטנציאל כי בסמוך לאחר האירוע ניתן היה לאתר אדם אשר יכול היה לספק לו אליבי, ולחילופין לאתר מצלמת אבטחה במקום. טענת הנאשם לפיה חשש שהמשטרה מנסה להפליל אותו ולכן לא מסר את הדברים, על אף שמסר דברים אחרים, אינה ראויה לאמון. אם, כפי שטען, חשש כי משהו מהחוקרים מעוניין להפליל אותו, לא ברור מדוע בחר לשתף פעולה באופן חלקי ולא בחר לשמור על זכות השתיקה באופן גורף. העובדה שעל אף חששו מהפללה של המשטרה, לכאורה, בחר הנאשם למסור גרסה אך השמיט ממנה פרט שיכול היה להביא להוכחת חפותו מובילה למסקנה שלא ניתן לתת אמון בגרסתו.

לנאשם הובהר כי אי מסירת הגרסה בעת החקירה תמנע מהמשטרה לבדוק אותה. על אף כל זאת ועל אף שהתייעץ עם עו"ד טרם מסירת גרסאותיו בחר הנאשם לכבש גרסה זו.

104. נוכח האמור לעיל, סבורני כי גרסתו של הנאשם בכל הנוגע לשוד הינה גרסה כבושה, שאין לכבישתה שום הסבר סביר, ומכאן שלא ניתן לתת בה אמון.

4. סתירות בגרסאות הנאשם

105. חרף חששו של הנאשם, כפי שתואר על ידו, מהפללתו על ידי המשטרה, בחר הנאשם למסור גרסה במשטרה. הנאשם אישר כי נשאל שאלות בכל מיני נושאים והנושא היחיד שהסכים להתייחס אליו בחקירה הוא כיצד התכשיטים הגיעו לידי, כאשר לטענתו רכש את התכשיטים מסאמר, ולא לנושאים אחרים (פ' מיום 1.1.18 עמ' 143 ש' 8-14).

106. גרסתו, כפי שניתנה במסגרת עדותו בבית המשפט הינה שונה בתכלית מגרסתו במשטרה בפרמטרים רבים ואף עלו בה דברים לגביהם טען הנאשם בחקירותיו כי הוא אינו יודע או אינו זוכר אותם, כפי שיפורט להלן:

א. בנוגע למעשיו של הנאשם ביום השוד, בחקירתו במשטרה, שהייתה ימים אחדים לאחר השוד, טען הנאשם כי אינו זוכר מה עשה במהלך יום 31.12.15 (ת/4 ש' 18). לעומת זאת, במהלך עדותו בבית המשפט, זמן רב לאחר השוד, ידע הנאשם לתאר בפירוט את מעשיו ביום השוד, כולל מתי קם בבוקר, מתי הלך וחזר מהעבודה וכן מה עשה בהמשך היום. הנאשם אף מסר גרסה לפיה התקיים מפגש בינו לבין אלישקוב ורעיותיהם שאותו ידע לתאר לפרטים, וכן כי בהמשך נפגשו הוא ואלישקוב עם חברים תומר. הנאשם אישר בחקירה נגדית כי לא תיאר במשטרה את הסיפור של הבילוי עם חבריו מיכאל ותומר. עם זאת, בחר הנאשם שלא להביא לעדות עדים אשר היה ביכולתם לאשר גרסה זו, כגון רעייתו או רעיית חברו ואף לא את תומר, למעט חברו אלישקוב שעוכב ביחד עמו.

ב. באשר למקום בו רכש את התכשיטים, בעוד שבחקירתו במשטרה טען כי רכש את התכשיטים

בטיילת של נתניה ליד אזור מלון כרמל (ת/4 ש' 31-35), הרי שבבית המשפט העיד כי תחילה פגש את סאמר בטיילת ובהמשך פגש אותו ברח' גורדון 4 ושם בוצעה רכישת התכשיטים. כשהוטחה בו הסתירה האמורה במסגרת חקירה נגדית מסר "מה שרשום זה מה שאמרתי" (עמ' 164). הנאשם אישר כי במשטרה לא סיפר שנפגש עם סאמר פעמיים ולא סיפר שרכש את התכשיטים ברחוב גורדון ומסר בעדותו: "עכשיו אני נותן את הגרסה הכי אמיתית והכי מה שהיה באותו יום... אני לא יודע מה עבר לי באותו רגע עם כל הלחץ עם כל הזה, נתתי גרסה אפילו שהיה לפני כן את כל האירוע הזה... אני אמרתי את מה שראיתי לנכון להגיד אפילו שאמרו לי שאנחנו נפברק ונתפור" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 164 ש' 18-31). הנאשם טען בבית המשפט כי גרסתו במשטרה אינה גרסה שקרית, אלא "גרסה חלקית" וכשנדרש להסביר מדוע מסר כי הסחר היה בטיילת מסר "אין לי הסבר לזה" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 165 ש' 16). נשאל מדוע מסר במשטרה גרסה הסותרת בפרט מהותי את גרסתו היום - שקרית למעשה, והשיב כי "היום אני לא באותו מעמד שהייתי שמה".

ג. בנוגע למועד בו רכש את התכשיטים, בעוד בחקירתו במשטרה טען כי רכש את התכשיטים "כמה שעות לפני" שנעצר (ת/4 ש' 26) הרי שבעדותו בבית המשפט טען כי רכש את התכשיטים מספר דקות לפני שהוא נתפס (עמ' 175 ש' 17). בעת שנשאל על סתירה זו בחקירתו הנגדית, שב והסביר כי במשטרה לא שיתף פעולה ושב וטען כי לא שיקר אלא מסר "גרסה חלקית" ובסופו של דבר אמר "אין לי הסבר".

ד. באשר למשקל הרכוש שנתפס, הרי שבעת חקירתו במשטרה (ת/4) מספר ימים לאחר שנעצר, לא זכר הנאשם כמה שקלו התכשיטים (ש' 40) ולא היה לו מושג כמה יהלומים היו ברשותו (ש' 59-55). לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט מסר "למיטב זכרוני הפיין עצמו שזה הכדוריות רק היה בין 50 ל-60 גרם המשקל שלו והשעונים משהו כמו עוד בערך 20-10 גרם שזה הכל ביחד קרוב ל-80 גרם" (עמ' 127 ש' 14-17). במסגרת חקירתו הנגדית לא הצליח הנאשם להסביר כיצד ידע למסור משקלים אלה לראשונה בעדותו, ולא בחקירתו במשטרה, ואמר "אני אמרתי... שאני מהתחלה סירבתי לשתף פעולה... אני באותו רגע... כנראה גם עם כל הלחץ... לא ידעתי מה בדיוק היה" (עמ' 162 ש' 29-32). הנאשם לא ערך רישום של המשקלים, לא מסר אותם בעת החקירה במשטרה ומסר אותם לראשונה בעת עדותו בבית המשפט (עמ' 168).

ה. באשר לרכוש שעבורו שילם לסאמר, בגרסתו במשטרה מסר כי גם לגבי השעונים לא היה סיכום סופי בעת ביצוע העסקה, והיה צריך לשלם עבורם בהמשך "ש. אתה צריך לתת לו עוד כסף? ת. כן, אני צריך לבדוק את היהלומים... את השעון" (ת/4 ש' 47). לעומת זאת בחקירתו הנגדית בבית המשפט מסר כי בעת העסקה בחצר לא בדק את היהלומים, ואילו את השעונים שקל (עמ' 166 ש' 31). שילם לסאמר עבור הזהב והשעונים, וטרם סוכם המחיר לגבי היהלומים (עמ' 167 ש' 17). משהוטח בו כי דברים אלו עומדים בניגוד לדברים שמסר במשטרה השיב "כנראה התבלבלתי. זה היה יהלומים" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 180 ש' 22).

ו. באשר לסיבה שבגללה נמצא בחצר בניין ברח' גורדון 4, כאשר נשאל בחקירתו במשטרה (ת/4) לפרש מעשיו במקום בו עוכב השיב "הלכתי להשתין" (ש' 144). במהלך עדותו בבית המשפט טען כי לא אמר לאף שוטר שהוא נכנס לחצר כדי "להשתין" וכן כי גם לא הלך לשם כדי "להשתין" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 176 ש' 10-31). ואולם כאשר הופנה לדבריו בת/4 (החקירה המוקלטת) מסר "אין לי מה אין לי הסבר... לא שיקרתי אני לא יודע איך זה הגיע למצב הזה... כנראה זה בגלל ... כל

ההתנהלות... של החוקרים" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 177 ש' 9-22).

ז. באשר לטענה לפיה הוא אינו קונה תכשיטים כלל, במסגרת חקירתו במשטרה נשאל האם היה בחנות התכשיטים שנשדדה והשיב שהוא אינו יודע ובהמשך מסר כי הוא "אינו קונה תכשיטים בכלל" (ת' 1 ש' 106). במסגרת חקירתו הנגדית נשאל מדוע טען במשטרה שהוא אינו קונה תכשיטים כלל (בת' 1) והנאשם השיב "התייחסו לזה אם אני קונה תכשיטים מחנות או חנויות, אני לא... אני לא קונה אני יכול לייצר, למה לקנות?" (עמ' 173 ש' 26-28) נשאל אם כן, אז מדוע קנה את התכשיטים ומשיב "למטרה אחרת לא למטרה לעבוד אותם או לעשות מזה שרשרת... גם את הזהב עצמו שקניתי זה למטרת ייצור זה לא למטרה כדי למכור את זה כתכשיט" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 174 ש' 5).

ח. באשר לשעון שנתפס ברכב ששימש את הנאשם, מתוך ת' 66 עולה כי בעת החיפוש שערך השוטרי אהרון סטטיה נמצא שעון זהב עם יהלומים. כאשר השוטרי שאל את הנאשם באותו מעמד האם השעון שלו, השיב הנאשם "שמצא אותו ברחוב". במהלך חקירתו הנגדית שלל הנאשם כי אמר דברים אלו ומסר "לא, בוודאות... שום דבר אני לא אמרתי לו מצאתי... לא אמרתי לו דבר כזה שמצאתי" (עמ' 172 ש' 18-26). סבורני כי לא קיימת סיבה לפיה השוטרי סטטיה, אשר אין לו כל היכרות קודמת עם הנאשם, ואשר על פי עדותו תשאל אותו רק לגבי הדברים שנמצאו על ידו ברכב במהלך החיפוש יכתוב דבר מה מפיו של הנאשם, שלא נאמר על ידו.

העובדה כי הנאשם מסר תחילה כי "רכש" את התכשיטים שנמצאו על גופו, בעוד שאת השעון "מצא ברחוב", גרסה שבהמשך התכחש לה, מקעקעת את גרסתו לפיה רכש את השעון מסאמר, שאחרת היה מצופה מהנאשם למסור כבר בעת שהשעון נמצא בחיפוש כי מדובר ברכוש נוסף שאותו רכש. גם העובדה כי הגרסה לפיה רכש את התכשיטים מסאמר ואז חזר לאוטו כדי להניח רק את השעון כי הוא היה "כבד" או "הכביד" עליו ואז שב חזרה לחצר הבניין כששאר הרכוש שרכש עדיין בכיסיו, היא גרסה כבושה שבאה לעולם רק בעת מסירת עדותו בבית המשפט, ואינה ראויה לאמון כלשהו.

העובדה שלגבי השעון נשללת גרסתו של הנאשם כבלתי מהימנה, מבססת את החזקה התכופה, וזאת לאור העובדה שאותו שעון, שהיה צמוד אליו הפתק בכתב היד שזוהה על ידי המתלונן בוודאות ככתב ידו. משנשלל ההסבר של הנאשם לגבי הרכוש שלגביו קמה חזקה תכופה, יש בכך כדי להוכיח את ביצוע העבירה על ידי הנאשם.

ט. סתירה נוספת הינה באשר לפתק אשר כביכול סאמר נתן לנאשם ובו נרשם מספר הטלפון של סאמר (פתק שמעולם לא נמצא). הנאשם מסר בחקירתו במשטרה כי סאמר רשם את מספר הטלפון שלו על גבי פתק שמסר לנאשם. הנאשם נשאל האם שמר את מספר הטלפון של סאמר, והשיב: "הוא הביא לי. הוא רשם לי את הפתק של הטלפון וזהו. איזה פתק הוא רשם, וזהו" (ת' 5, עמ' 28, ש' 27-28). לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסה שונה ולפיה מכיוון שהטלפון של סאמר היה חדש וסאמר לא ידע את המספר, הרי שסאמר נתן לנאשם פתקית מהאריזה של הסיים עם מדבקה מודפסת של מספר הטלפון הנייד שלו, כדבריו: "הוא אמר לי תשמע זה מספר טוקמן חדש, אני לא זוכר אותו, אז הוא הוציא לי מפתקית שזה מין אריזה כזאת של סים חדש, נייר כזה עם מדבקה מודפסת עליו של המספר" (פ' 1.1.18, עמ' 128, ש' 26-28). גרסאות אלה אינה יכולות להתיישב זו עם זו.

107. בסיכומו של דבר, ריבוי הסתירות האמורות בגרסתו של הנאשם, בפרטים מהותיים ומשמעותיים, כאשר לא ניתן לקבל את הסבריו של הנאשם לשינויים בגרסתו, מוביל למסקנה שלא ניתן לתת אמון בגרסתו.

5. העדר סבירות בגרסת הנאשם

108. גרסתו של הנאשם, גם מבלי להידרש לכל הסתירות שהובאו לעיל, כפי שהובאה במסגרת עדותו בבית המשפט הינה גרסה תמוהה שלא ניתן ליישבה עם השכל הישר וניסיון החיים.

109. יודגש כי הגרסה נמסרה לאחר שהיו בפניו של הנאשם כל הראיות ולאחר ששמע את כל העדויות של עדי התביעה. הגרסה שאותה מסר הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט נראית ככזו אשר נבנתה סביב אותן ראיות וכמענה לדברים שנמסרו במהלך העדויות של העדים בבית המשפט.

מתוך גרסתו של הנאשם עולה כי ביום השוד הוא פגש באקראי אדם בכניסה לסופרמרקט, אדם שאותו פגש פעם אחת נוספת בלבד, בנסיבות שאינן זכורות לו, מספר שנים קודם לכן, אשר הציע לו לרכוש ממנו זהב ויהלומים (פ' מיום 1.1.18 עמ' 151 ש' 6-1). המדובר באדם אשר כל מה שהנאשם יודע על אודותיו זה כי הוא ממוצא ערבי ושמו הפרטי הינו "סאמר" ושום פרט מזהה אחר נוסף. אותו אדם התעקש לקבוע עם הנאשם מפגש לצורך העסקה בחצר בניין עוד באותו הלילה בשעה 4:00 לפנות בוקר. ניסיונותיו של הנאשם לדחות את המפגש למועד אחר הושבו ריקם תוך שסאמר אומר לו כי "מחר הוא כבר לא יהיה פה". יודגש כי בשלב זה ולמרות שהסיפור על פניו נשמע תמוה, לא מחליף הנאשם עם סאמר מספרי טלפון ולמעשה לאורך כל ההתקשרות ביניהם לא מתבצעת שום שיחת טלפון או מוחלפת שום הודעה כתובה ביניהם כלל, וזאת למרות העדר קשר קודם ביניהם ועל אף השעה והמיקום בו הם נפגשים.

לאותו המפגש הגיע הנאשם ברכב שכור, אשר שכר ימים אחדים קודם לכן, וזאת על אף שבבעלותו של הנאשם יש רכב, אשר רשום על שם רעייתו, בו לגרסתו הוא עושה שימוש מידי פעם וזאת בשעה שבה אין ספק כי רעייתו אינה עושה שימוש ברכב. עוד יש לתת את הדעת לכך כי ברכב נמצא משקל אלקטרוני וזאת למרות שמדובר היה במפגש אקראי ולא היתה לנאשם כל סיבה להניח, עת עזב את ביתו באותו ערב, כי יפגוש באותו יום באדם שירצה למכור לו תכשיטים שאותם הוא יצטרך לשקול וכן על אף שכאמור לעיל, מדובר ברכב בו הוא החל לעשות שימוש רק ימים אחדים קודם לכן. הנאשם אמנם העיד כי מידי פעם הוא נוסע עם משקל ברכב, וכן טען כי באותו יום המשקל כבר היה באוטו ואז אמר כי "המשקל תמיד איתי" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 155 ש' 4), ואולם סבורני כי גרסה זו תמוהה לכל הפחות נוכח העובדה שהרכב, על פי גרסתו של הנאשם, הגיע לחזקתו רק ימים אחדים קודם לכן.

במסגרת אותו מפגש, אשר נערך כאמור בשעה 4:00 לפנות בוקר בחצר בניין חשוך, מכר סאמר לנאשם תכשיטי זהב בהם גם שעון זהב משובץ יהלומים תמורת 3,500 ₪ במזומן, סכום כסף מדויק שאותו נשא הנאשם על גופו ללא כל סיבה מלבד טענתו שהוא "אוהב שיש עליו כסף מזומן משום שהוא עוסק במסחר" וללא שזכר את נסיבות הימצאות הכסף עליו. העסקה בוצעה לאחר שהנאשם שקל את התכשיטים ובחן אותם, לדבריו, על פי ניסיונו בתחום, בחושך אשר שרר במקום. הנאשם לא הסביר כיצד ידע שמדובר בזהב ולא בחומר אחר, לדבריו "מרגישים וגם רואים" (עמ' 179 ש' 23-24). כשהתבקש לפרט מה רואים ומה מרגישים, מסר "לפי כל ה.... את יודעת כל הוותק של הידע בתחום אני יודע" (ש' 27), "לפי העין, ככה זה נראה" (עמ' 180 ש' 1).

באותו מעמד ביקש סאמר למכור לנאשם גם יהלומים, אלא שבשלב הזה הנאשם אמר כי הוא צריך לבדוק את

היהלומים במכשור אשר לא היה עליו ועל כן הציע לדחות את העסקה. ברם, סאמר, אשר כאמור פגש את הנאשם פעם אחת נוספת בעבר לפני כמה שנים ואין ביניהם כל מערכת יחסים, החליט כי הוא "סומך" על הנאשם עד כדי כך שהוא נתן לו את היהלומים ללא כל תמורה לצורך בדיקה, תוך שקבעו ביניהם כי הם ישובו וישוחחו על כך למחרת ואז יודיע לו הנאשם אם הוא מוכן לבצע את העסקה עימו. בשלב הזה סאמר מסר את היהלומים לידי של הנאשם ונעלם אל תוך הלילה. יודגש כי כאשר ביקש הנאשם מסאמר את מספר הטלפון שלו מסר לו סאמר כי הוא אינו זוכר את המספר שלו ועל כן נתן לו פתק ועליו מספר הטלפון שלו. בהמשך, הלך הנאשם לאוטו והכניס רק את השעון לאוטו כי "לא היה לו מקום בכיס" וזה "הפריע לו". לעומת זאת, את שאר הזהב שמר בכיסו. לדבריו את הפתקית עם מספר הטלפון של סאמר הכניס הנאשם יחד עם המשקל והשעון לתוך רכבו. השעון והמשקל נמצאו אך לפתק לא בא כל זכר.

110. הנאשם אישר כי לא שאל את סאמר למקור התכשיטים וכי מעולם לא סחר בתכשיטים בחצר אחורית של בניין בשעה 4:00 בבוקר וכי מדובר באירוע חריג (פ' מיום 1.1.18 עמ' 152 ש' 19-28).

111. הנאשם לא ידע להסביר מדוע סאמר הסכים להשאיר אצלו את היהלומים ללא כל תמורה או היכרות משמעותית ביניהם לדבריו "ניסיתי לדחות את זה פעמיים, אבל הוא התעקש לתת" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 167 ש' 26). וכן מסר כי לא ערך רישום על הדברים שקנה מסאמר, לדבריו "ידעתי באותו רגע מה המשקל ומה אני יכול להפיק ממנו וזהו" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 168 ש' 17).

112. טענתו של הנאשם כי נמצא ברכבו פתק עם מספר הטלפון של סאמר נבדקה בשלוש הזדמנויות שונות אשר לא העלו דבר. תחילה נבדק הרכב ביום 5.1.16 על ידי השוטר ניר זרביב (ת/33). לאחר מכן נבדק פעם נוספת על ידי השוטר זרביב ביום 6.1.16 בנוכחות הנאשם (ת/7 שורות 1-11). לבסוף לאור טענת הנאשם כי הפתק היה במשקל, נערכה בדיקה נוספת על ידי השוטר עידו חשאי מיום 6.1.16 (ת/42). בהקשר זה ראוי להפנות גם לעדותו של עידו חשאי (פרוט' מיום 7.12.17 בעמ' 124) בה הסביר כי את הבדיקה הוא ערך במוצג משקל אלקטרוני, בהתאם לגרסת הנאשם בחקירה מאותו יום (ת/7) (עמ' 125). העד תאר כי הוא עשה חיפוש יסודי ולא איתר את הפתק הנטען (עמ' 126).

113. בנוסף, במסגרת עדותו בבית המשפט מצא לנכון הנאשם לאשר פרטים מסוימים ולתת להם לראשונה הסבר, אותם לא נתן עד לאותו שלב. כך למשל העיד כי את הבגדים שנמצאו ברכבו ארז כי "באותו יום חשבנו לצאת, אמרתי אולי אני אקח את זה איתי, הייתי עם בגדים אחרים לא עם בגדים של יציאה" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 145 ש' 1-2) לדבריו הוא ארז את הבגדים "אותו יום או משהו כזה... או יום לפני או באותו יום... או באותו יום או לפני שיצאתי לשוק... לא זוכר מתי" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 145 ש' 8-12) וזאת במחשבה שאולי הם יצאו והוא יצטרך להחליף בגדים. הנאשם אישר כי את הדברים שמסר לגבי העיתוי בו הכניס את הבגדים לרכבו מסר לראשונה רק במהלך העדות (פ' מיום 1.1.18 עמ' 146 ש' 1).

כמו כן, העיד כי יתכן שהיה ברכב הקיה כאשר הוא נצפה על ידי החוקר אלעד יפת (ת/61) ומשיב "הכל יכול להיות, זה העיר שלי, יכול להיות שהסתובבתי שמה" (פ' מיום 1.1.18 עמ' 159 ש' 10) עוד העיד הנאשם, כי "ברחוב הזה נסיעה איטית זה תמיד וזה יותר גרוע מזה. גם בגלל הפקקים גם בגלל החנויות. אבל אם אני זוכר אם הייתי שמה או לא, אז אם הוא ראה את הרכב אז כנראה שהייתי".

כמו כן, על אף שבחקירותיו במשטרה בחר לשמור על זכות השתיקה בכל הנוגע לעיסוקו, מסר כי יש לו תעודת גמולוג ואמר "אם יש לי תעודה אז מה ליופי" וסרב להשיב האם זה תחום עיסוקו (ת/4 ש' 219-210), הרי

שבמסגרת עדותו בבית המשפט מסר הנאשם כי הוא עוסק קצת במסחר, בתיווך מכונות, בתכשיטים ויהלומים. בהמשך העיד שסייע לאחיו ששהה באפריקה והיה בתהליך של הקמת חברה לייצוא יהלומים וזהב, ולטענתו משפחתו המורחבת עסקה ביהלומים. במסגרת חקירה נגדית הנאשם אישר כי את הפירוט שמסר לגבי עסקיו של אחיו מסר לראשונה בבית המשפט (פ' מיום 1.1.18 עמ' 137 ש' 10). עוד אישר הנאשם כי אין לו כל מסמך או תימוכין לעיסוקו. כמו כן, לא הובאה כל עדות לגבי עיסוק משפחתי בתחום.

114. משגרסתו של הנאשם נמסרה רק לאחר שנחשף לכלל החומר הראייתי שנאסף נגדו, ובכך התאפשר לו לעצב באופן מלאכותי את גרסתו ולהתאימה לראיות הנסיבתיות, או להעדרן של ראיות, נפגעת האפשרות לראות בגרסתו הכבושה כהסבר סביר לראיות שהתגבשו נגדו. לא זו אף זו שהגרסה אשר נמסרה על ידו, כאמור לעיל, אינה מתיישבת עם השכל הישר וניסיון החיים ואף לא נתמכה בשום ראיה נוספת בעלת משקל כפי שיובהר להלן. בנסיבות אלה, אין ביכולתי לתת שום אמון בגרסת הנאשם.

עדות עד ההגנה מיכאל אלישקוב

115. עד ההגנה, מר מיכאל אלישקוב, נעצר יחד עם הנאשם ונחקר באזהרה במשטרה. במסגרת חקירותיו במשטרה מסר את הדברים הבאים:

א. במסגרת ת/74 התבקש למסור מה עשה ביום 31.12.15 משעות הצהרים ועד שנעצר ומסר "טיילתי בעקרון בעיר לא משהו מיוחד... התעוררתי בשעה 16:00... יצאתי נסעתי לכיוון אה הייתי בזה... אה שער הגיא שמה... סתם הלכתי לראות חבר לדבר איתו... קוראים לו... אה... היה שם כמה חברה... בשמות... אה... אליהו, דוד לא יודע לא זוכר יש שם הרבה אנשים אז אמרתי שלום להרבה אנשים ונסעתי לכיוון אה... עיר ימים בקניון הייתי שמה... אה דיברתי עם בן אדם נראה לי... חזרתי לכיוון העיר וזהו לא משהו מיוחד. טיילתי בעיר ואז חזרתי הביתה... הייתי עם המשפחה קצת... בערב יצאתי לאחר מכן וזהו ואז תפסו אותי השוטרים, יצאתי מהבית בשעה 00:00, 01:00 ככה, עשינו טיול עם האוטו, עצרנו בצד רצינו להתפנות ואז באו השוטרים" (ש' 4-12). בהמשך נשאל מהיכן הנאשם אסף אותו, ומתי נפגשו ומשיב שאינו זוכר. בהמשך מוסר כי אשתו של הנאשם הקפיצה את הנאשם אליו וכי הם יצאו ארבעתם לסיבוב ואז הגיעו לביתו (של אלישקוב). נשאל מה עשו ברחוב גורדון ומשיב "אני ירדתי להשתין" (ש' 42). אח"כ מוסיף כי נתפס בדיוק כשנכנס פנימה, היה בעומק החצר כמעט עד הסוף. אינו יודע למסור מדוע הנאשם ירד מהרכב. היו רק הוא והנאשם. אינו יודע למסור במה עוסק הנאשם.

ב. במסגרת ת/75 לא שינה העד מגרסתו וחזר על עיקרי הדברים.

116. במהלך עדותו בבית המשפט מסר אלישקוב בחקירה הראשית כי הוא והנאשם חברי ילדות ומכירים את המשפחות זה של זה. באשר ליום השוד מסר "הוא (הנאשם - ע.ק) הגיע אליי הביתה לבית של ההורים שלי... יחד עם אשתו, בסביבות שעה 8-9 בערב בערך... לאחר מכן יצאנו לעשות טיול בעיר ארבעתנו... עם הרכב... נראה לי שלי... לא, עם שלו, סליחה שלו... לכיוון הטיילת... לאחר מכן נעצרנו שמה ליד סופר סמוך, קובי ירד לקנות... חזר לרכב המשכנו את הטיול... לאחר מכן החזרנו את הנשים הביתה... אשתו... לאחר מכן... הורדתי את אשתי... ולאחר מכן הצעתי שנלך לחבר נקפוץ אליו נשב אצלו... תומר פינקו... הלכנו אליו... נסענו אליו... עם אוטו... יושבים רואים טלוויזיה ומדברים... לאחר מכן... זה היה שעת לילה מאוחרת יחסית קובי אמר יש לי מה לעשות והוא היה צריך לצאת. אמרתי אני אצא איתו כי רציתי גם לאכול לשתות

להביא עוד כמה דברים וחבר שלי תומר ביקש שאני אביא לו גם סיגריות... הוא הביא לי את הכרטיס אשראי שלו... יצאנו מהבית שלו, נסענו לכיוון העיר, הגענו שמה לכתובת גורדון 4. הוא החנה את הרכב בצד, אני נשארתי באוטו הוא ירד... לאחר כמה דקות קובי חוזר לרכב והוא אמר לי מספר דקות אני מסיים וניסע... עברו כמה דקות רציתי להתפנות, ירדתי מהרכב הפלאפון עמד להיגמר לו הסוללה והאור שלו לא היה כזה חזק היה שמה עוד פלאפון סמוך לזה לקחתי גם אותו ירדתי רציתי להתפנות ואיך שנכנסתי לבניין עצמו התקדמתי מספר מטרים היה שמה כמו הבזק של אור כזה עם פנסים זה היה שוטרים מאחורי שביקשו שאני אגש אליהם... הוא ביקש שאני אוציא את מה שיש לי בכיסים, הכנסתי את הידיים לכיסים והוצאתי את כל מה שיש לי... אה כשנכנסתי להתפנות אז באתי בדיוק להתפנות אז דרכתי על משהו והתכופתי להרים אותו זה היה מחסנית כזאת, בדיוק השוטרים נכנסו" (עמ' 222 ש' 18 עד עמ' 224 ש' 225 ש' 1). בהמשך מסר כי באותה סיטואציה הוא ראה את הנאשם במרחק של 7,8 מטרים ממנו (עמ' 225 ש' 18-22).

במסגרת חקירתו הנגדית אלישקוב העיד כי על פי עצת עורך דינו דאז מסר בחקירותיו במשטרה רק את הדברים שקשורים אליו ולא פירט לגבי דברים שאינם רלוונטיים לגביו (עמ' 227 ש' 6-10). העד הכחיש כי שיקר במשטרה ומסר כי אמר במשטרה את האמת וכי גם במסגרת עדותו זו מסר את הדברים כפי שהם קרו (עמ' 227 ש' 31-31). אלישקוב העיד כי הוא יודע שהנאשם מתעסק בתכשיטים וברכבים (עמ' 229 ש' 9), והעיד כי במשטרה לא אמר את הדברים כי הם לא היו רלוונטיים לגביו. מסר כי לא סיפר על ארוחת הערב בבית הוריו כי "כנראה שלא נשאלתי על אותן שעות" (עמ' 231 ש' 32). מסביר כי לא תיאר במשטרה שעצרו ליד הסופרמרקט כי "כנראה לא נשאלתי על זה" (עמ' 232 ש' 28). בהמשך מוסיף, "זה משהו שנזכרתי בו ואני מתאר אותו... אני לא יודע מה החשיבות שלו אבל זה... חלק מהמסלול שלי זה חלק מההתנהלות שלי באותו ערב, באותו רגע לא זכרתי את זה" (עמ' 233 ש' 9-11). העיד כי ראה את הנאשם נכנס ויוצא מהסופרמרקט וכי הרכב חנה במקום שממנו ראו את הדלת של הסופר (עמ' 234 ש' 1-3). העיד כי לא ראה את הנאשם בכניסה מתעכב לדבר עם מישהו (עמ' 234 ש' 5). העד אישר כי לא מסר במשטרה שהציע ללכת לתומר וחזר על הטענה לפיה פעל על פי ייעוץ שניתן לו ע"י עו"ד, ואולם כאשר הוטח בו כי מדובר בפרט שרלוונטי עבורו השיב "זה לא משהו שנשאלתי עליו כנראה, כל מה שנשאלתי עניתי" (עמ' 234 ש' 31). כמו כן, נשאל מדוע לא הסביר במשטרה כאשר נשאל לגבי כרטיס האשראי של תומר שהיה אצלו ומשיב כי ניסה להסביר למשטרה כי הכרטיס אינו גנוב. לטענתו, בכך האשימו אותו במשטרה ועל כן לא סיפר על כך. כאשר נשאל מדוע אמר במשטרה שאינו זוכר מתי הנאשם אסף אותו משיב "הוא לא אסף אותי. הוא הגיע אליי הביתה... יצאנו מהבית שלי הוא לא אסף אותי" (עמ' 237 ש' 23-24). נשאל מדוע על אף שבעדות בבית המשפט מתאר את השתלשלות האירועים לא עשה כן במשטרה והשיב "כי הוא ביקש ממני שעה מדויקת וזאת התשובה אני לא זוכר את השעה המדויקת, לזה הוא התייחס הוא רצה... שעה מדויקת הוא לא רצה בסביבות הערב" (עמ' 238 ש' 21-22). נשאל מדוע לא תיאר את הסיבוב ברכב עם הנאשם ואת העצירה ברחוב גורדון ומשיב "הוא שאל אותי מה אני עשיתי או שירדתי להתפנות" (עמ' 239 ש' 32). העד העיד כי אינו יודע לאיזה צורך חזר הנאשם לרכב, תחילה אמר כי אינו זוכר האם הנאשם נכנס לתוך הרכב או שדיבר איתו מהחלון ובהמשך מסר "הוא נכנס לאוטו אני לא יודע מה הוא עשה, נכנס לאוטו וירד ואמר לי עוד כמה דקות אני בא" (עמ' 240 ש' 21-22). לדבריו לא הסתכל מה הנאשם עשה. כמו כן, העיד כי לא ידע מדוע הגיעו לאותה כתובת ולא שאל את הנאשם על כך, לא חשב שמדובר במשהו חריג. העד אישר כי מהמקום בו חנה הרכב יכול היה לראות את הכניסה והיציאה מהבניין אבל לא עקב אחרי הנאשם. העיד כי היו

במקום עובדי אורח. לא שם לב אם משהו נכנס לבניין כי היה עסוק עם מכשיר הטלפון שלו. העיד כי הוא התכוון לגבי עצמו שרצה להתפנות. מתאר כי כאשר השוטרים תפסו אותו הוא היה מספר מטרים בתוך החצר. לדבריו דרך על מחסנית, התכופף והרים אותה "החזקתי אותה שהשוטר ניגש אליי הוא אמר לי תציג את, תראה לי את מה שיש לך בכיסים, הכנסתי ידיים לכיסים והוצאתי את הכל... המחסנית היתה אצלי ביד, הכנסתי את היד לכיסים כדי להוציא את כך השאר הדברים. ואז נוצר מצב שאני עם ידיים בכיסים והוצאתי את הכל" (עמ' 244 ש' 17-24). העד תיאר כי כאשר יצא מהרכב לקח עמו טלפון נוסף אשר היה ברכב בין שני הכסאות הקדמיים כדי להאיר את הדרך כי היה חשוך "מקום חשוך מקום של בנייה אני לא יודע מה קורה" (עמ' 246 ש' 11). העיד כי לא הספיק להסתובב בחצר.

במסגרת חקירה חוזרת מסר אלישקוב כי כאשר התייעץ עם עורך דינו, הוא ייעץ לו "מה שקשור אליך שכביכול ייתן להן מידע שאתה לא קשור תענה, מה שלא קשור מה שאתה לא רואה לא רלוונטי אז תקצר אל תענה תמנע מזה" (עמ' 247 ש' 14-15).

117. לאחר ששמעתי את עדותו של אלישקוב, סבורני כי עדותו מגמתית, אינה מהימנה ויש לדחות אותה, כפי שיפורט להלן:

א. ראשית, בעת שנחקר במשטרה באשר למעשיו יום לפני מעצרו, לא ידע העד למסור כמעט שום פרט לגבי מעשיו. לעומת זאת, במסגרת עדותו בבית המשפט, כמעט שנתיים לאחר האירועים, מסר אלישקוב פרטים רבים שלא בא להם כל זכר בחקירותיו במשטרה. העד הסביר את פרץ המידע החדש שמסר בטענה לפיה הוא לא נשאל לגבי פרטים מסוימים או בטענה כי פעל על פי עצת עורך דינו אשר ייעץ לו למסור מידע רק בכל הנוגע לעצמו. אין ביכולתי לקבל טענה זו.

ב. בכל הנוגע לטענה לפיה הוא לא נשאל לגבי מעשיו באותו יום ועל כן לא פירט אותם במשטרה, הרי שהטענה אינה נכונה עובדתית נוכח הדברים האמורים בפירוש **בת/74** לפיה התבקש להתייחס לכל מעשיו (מצהרי יום 31.12.15 ועד השעה שנתפס). לא זו אף זו, אלישקוב עצמו התייחס במשטרה לשעות הרלוונטיות משעות אחר הצהריים ועד שנתפס - אך מסר תיאור שונה של האירועים.

ג. גם הטענה לפיה לא מסר במשטרה דברים שלא קשורים אליו על פי עצת עורך דינו, אין לה אחיזה במציאות, שכן בפועל לא מסר העד גם פרטים אשר נוגעים אליו במשטרה. כך למשל לא תיאר במשטרה כי היו בביתו של תומר ומשם יצאו והנאשם למרות שהיה מדובר בדבר שהיה קשור ישירות אליו ולכרטיס האשראי של תומר שנתפס עליו. כאשר הוטחו בו דברים אלו בחקירה נגדית השיב כי "זה לא משהו שנשאלתי עליו כנראה" (עמ' 234). לא ניתן לקבל הסבר זה.

ד. במסגרת חקירתו במשטרה מסר אלישקוב כי הם עצרו ברחוב גורדון 4 באקראיות משום שרצו להתפנות ולא סיפק שום הסבר לגבי הסיבה שבגינה היו שם. לעומת זאת, בעדותו מסר כי נסעו למקום באופן מיוחד ורק בהמשך לשהותו של הנאשם במקום, יצא מהרכב כי חש צורך להתפנות. על פי עדותו הוא לא שאל את הנאשם למה הוא צריך לעצור בגורדון 4, וזה היה נראה לו תקין (עמ' 241). אף לכך לא ניתן לייחס אמון.

ה. העובדה שבמסגרת תיאורו את אותו היום, זכר לפתע את העצירה בסופרמרקט וכי אינו יודע מה חשיבות הדבר, וכי זה רק משהו מתוך "מהלך היום" ו"ההתנהלות" שלו מופרכת, נוכח העובדה כי נתון זה עומד בליבה של טענת ההגנה של הנאשם, ונוכח העובדה כי לא בא לכך כל זכר בשתי הגרסאות שמסר אלישקוב במשטרה. מה גם שעל פי עצת עורך הדין, לכאורה היה עליו למסור פרט זה שכן הוא

קשור אליו.

1. עוד עולה **מת/63** כי העד התבקש להוציא את מה שיש לו בכיסים, הוציא מספר פריטים, ביניהם כרטיס אשראי על שם "תומר פינקו". באותה עת מסר שהכרטיס שייך לחבר שלו תומר, ולא ידע לענות מה שם המשפחה של החבר. באותו מעמד מסר **"זה של חבר שלי, הוא ביקש שאני אוציא לו כסף"** (דוח עיכוב **ת/65**) וזאת בניגוד לעדות שמסר בבית המשפט לפיה הכרטיס ניתן לו על ידי החבר כדי שיקנה לו דבר מה באמצעותו. כאשר הוטחו בו הדברים מסר כי ניסה להסביר למשטרה כי הכרטיס אינו גנוב כי בכך האשימו אותו ועל כן לא סיפר על כך.

2. הגם שעל פי עדותו של אלישקוב ועל פי עדות הנאשם, הם חברים טובים מזה שנים רבות, טען העד גם במשטרה וגם בבית המשפט כי הוא אינו יודע במה עוסק הנאשם (עמ' 228). כאשר הוטח בו שהדבר אינו הגיוני, הוא מסר שהנאשם מתעסק עם תכשיטים ורכבים (עמ' 228-229). כאשר נשאל מדוע לא מסר זאת במשטרה הפנה, שוב, לייעוץ המשפטי שקיבל (עמ' 229).

118. בנסיבות אלה סבורני כי לאור הסתירות והתמיהות בגרסתו של אלישקוב, הרי שלא ניתן לקבל את גרסתו כמהימנה, או לתת בה אמון כלשהו. למעלה מן הצורך יצוין כי גרסתו של העד אף אינה מסייעת לגרסתו של הנאשם, כפי שיפורט להלן:

א. כך למשל בהתייחסו לעצירה בסופרמרקט מסר **"קובי ירד לקנות... חזר לרכב המשכנו את הטייל..."**. העד תאר כי בעת שהנאשם נכנס לסופרמרקט הוא ראה אותו נכנס לסופר (עמ' 233) ואף יוצא מהסופר (עמ' 234). זאת בניגוד לעדות הנאשם כי האוטו חנה מעט רחוק מהסופר כך שהנאשם ברכב לא יכלו להבחין בכניסה לסופרמרקט. למרות שאלישקוב טען כי ראה את הנאשם יוצא מהסופרמרקט, הוא לא הבחין בנאשם משוחח עם מישהו בסמוך לכניסה (עמ' 234). אם הנאשם אכן שוחח עם סאמר מחוץ לכניסה לסופר, אלישקוב היה אמור להבחין בכך.

ב. בנוסף, העד העיד כי בעת שהוא ישב ברכב והמתין הוא ראה את הנאשם נכנס לרחוב גורדון 4, הוא ראה אותו חוזר לרכב בשלב מסוים (עמ' 242). מהמקום שהרכב עמד הוא מאמין שראה את הכניסה והיציאה מהבניין (עמ' 243). לטענתו הוא לא שם לב אם מישהו נוסף נכנס לחצר או יצא ממנה (עמ' 243) וזאת על אף שמעדותו של הנאשם עולה כי **"סאמר יצא ואחרי כמה דקות מיכאל נכנס"** (פ' מיום 1.1.18 עמ' 129 ש' 32). גרסתו של העד לפיה הוא ישב במכונית מול הכניסה לבניין ואף נכנס אל תוך חצר הבניין דקות ספורות לאחר שסאמר יוצא ממנה מבלי להבחין בו כלל תמוהה בלשון המעטה, ובכל מקרה אינה מסייעת לטענתו של הנאשם בדבר קיומו של סאמר. בהקשר זה יודגש כי גם טענתו של הנאשם לפיה הוא אינו יודע אם אלישקוב הבחין בסאמר כאשר הוא עזב את המקום וגם לא שאל את אלישקוב על כך מאז קורות המקרה תמוהה נוכח העובדה כי עדות בדבר קיומו של סאמר עשויה היתה לחזק את גרסתו של הנאשם.

119. כמו כן, סבורני כי גרסאותיהם של השניים באשר להתרחשות הדברים במועד עיכובם אף אינן עולות בקנה אחד עם עדויות השוטרים באשר להתרחשות זו. כך למשל, בכל הנוגע לתפיסת הנאשם והעד בחצר הבניין, טען אלישקוב במשטרה כי נתפס בעומק חצר. בעדותו בבית המשפט מסר כי הוא נכנס מספר מטרים לתוך החצר, דרך על מחסנית, התכופף והרים אותה וזו השוטרים ניגשו אליו (עמ' 244 ש' 17-24). בנוסף מסר כי באותה סיטואציה הוא ראה את הנאשם במרחק של 7,8 מטרים ממנו (עמ' 225 ש' 18-22).

דברים דומים מסר גם הנאשם במסגרת עדותו בבית המשפט בחקירה נגדית, לפיהם הנאשם היה עם הפנים החוצה ואלישקוב היה עם הפנים בכיוון פנימה אל החצר, הנאשם העיד כי כאשר הגיעו השוטרים למקום אלישקוב היה בכיוון פנימה לחצר והוא הלך לכיוונו של אלישקוב (עמ' 161 ש' 25 עמ' 162 ש' 10).

דברים אלו עומדים בסתירה מוחלטת לאופן בו תיאר רס"מ גיל גלוסקא את הדברים במסגרת **ת/63** לפיהם כאשר הגיע למקום הבחין בשתי דמויות שיצאו מהחצר האחורית. יודגש כי בעת שגלוסקא העיד במסגרת חקירה נגדית לא נשאל לגבי נקודה זו ואף לא נטען כי היה לו אינטרס או סיבה לסלף את הדברים שנכתבו על ידו.

בנוסף, כעולה דוח הפעולה שרשם גלוסקא (**ת/63**) הנאשם ואלישקוב **"היו נראים מופתעים וכששאלתי אותם למעשיהם במקום התמהמהו לרגע ואז טענו שבאו למקום כדי להשתין..."**. לעומת דברים אלו של הנאשם בחקירתו הנגדית כי בעת שהוא ואלישקוב נעצרו על ידי השוטרים בחצר, התנהגותם הייתה מחשירה (עמ' 161) וכן שלל כי אמר באותו רגע שנכנס למקום כדי "להשתין", וזאת בניגוד לדוח הפעולה **ת/63**, וכן בניגוד להודעת הנאשם **ת/4**. כמו כן, טען אלישקוב כי מיד כאשר הורה לו השוטר להוציא את תחולת כיסיו הוציא הכול ושלל כי בשלב הראשון לא הוציא את המחסנית וזאת בניגוד לאמור בדוח הפעולה של רס"מ גלוסקא (**ת/63**) לפיו **"שוב ביקשתי ממיכאל שיוציא את תכולת כיסיו ולאחר שאמר לי שהוציא הכל ביצעתי חיפוש בבגדיו על ידי טפיחות. בכיס מכנסיו הימני הרגשתי בחפץ קשיח וכשהוצאתי את החפץ מכיסו הבחנתי שמדובר במחסנית של אקדח מברזל בצבע שחור"**.

באופן דומה כאשר תושאל הנאשם בעת שנערך החיפוש ברכבו לגבי השעון שנתפס, מסר **"שאלתי את קובי האם השעון שלו ומסר שמצא אותו ברחוב"** (**ת/66** וכן ראה גם **ת/67**). חרף זאת במסגרת עדותו בבית המשפט הנאשם הכחיש כי מסר לחוקר שמצא ברחוב את השעון שנתפס ברכב (פ' מיום 1.1.18 עמ' 172 ש' 3). לדבריו לא אמר שמצא דבר ברחוב והיה זה מיכאל שמסר כי מצא את המחסנית (פ' מיום 1.1.18 עמ' 172 ש' 20-28).

120. נוכח כל המתואר לעיל, סבורני כי יש לדחות את גרסתם של הנאשם ושל אלישקוב כבלתי מהימנה. לא מצאתי כי ההסבר החלופי שאותו הציג הנאשם בגרסתו בבית המשפט מתקבל על הדעת או ראוי לאמון. סבורני כי הגרסה החלופית אותה הציע הנאשם, אינה מהימנה אינה מתיישבת עם השכל הישר וניסיון החיים, ואף עומדת בניגוד לראיות הנסיבתיות נגדו ואף אינה נתמכת בראיות או עדויות כלשהן שאותן יכול היה הנאשם להביא לחיזוק טיעונו. סבורני כי לא קיים אף הסבר חלופי אחר אשר יהיה בו כדי להעניק הסבר לראיות הנסיבתיות נגד הנאשם.

סיכום ומסקנות

121. כאמור לעיל, הראיות אשר הובאו בתיק זה הינן נסיבתיות. עם זאת, כידוע, כוחן של הראיות הנסיבתיות אינו נופל מכוחן של הראיות הישירות, וניתן לבסס הרשעה על מארג ראיתי נסיבתי בלבד, וזאת כאשר המסקנה המרשיעה העולה ממנו, גוברת באופן מוחלט על כל תזה חלופית כך שלא נותרת מסקנה סבירה אחרת.

122. לפיכך, נבחנו הראיות בתיק זה על פי המבחן התלת שלבי, לפיו תחילה, נבחנה כל אחת מהראיות הנסיבתיות בפני עצמה כדי לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. לאחר מכן, נבחנה מסכת הראיות כולה, לצורך קביעה אם משקלן המצטבר של הראיות יכול לבסס הרשעה של הנאשם, ולבסוף נבחן האם קיים הסבר חלופי שיכול להתיישב עם חפות ובכך ליצור ספק סביר.

123. לאחר שבחנתי את ראיות המאשימה, שוכנעתי כי הגם שכל הראיות שהובאו הינן ראיות נסיבתיות

הרי שכל אחת מהראיות הנסיבתיות היא בעלת יכולת להשתית עליה ממצא עובדתי.

124. בהמשך, לאחר שנבחן משקלן הכולל של כל הראיות, הגעתי למסקנה לפיה צירופן של כל הראיות הנסיבתיות שהובאו, יש בו כדי להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. המסכת הראייתית כולה כוללת את התצפית על חנות התכשיטים מספר ימים קודם לשוד; איכון הנאשם במקום השוד במועד הרלוונטי; מכנסי הג'ינס הדומים שנמצאו ברכבו; הנסיבות המחשדות שבהן הוא נעצר סמוך למקום השוד מספר שעות לאחר השוד; הימצאות התכשיטים בכיסיו וברכב ששימש אותו זמן קצר לאחר מועד השוד באופן שמקים חזקה תכופה; זיהוי התכשיטים על ידי המתלונן, במיוחד הגולה הגדולה והשעון עם התג ועליו כיתוב בכתב יד שזוהה על ידי המתלונן כשלו; מציאת אקדח ומטריה דומים לאלו שנעשה בהם שימוש במועד השוד בסמוך למקום בו עוכב הנאשם והימצאות מחסנית תואמת לאקדח בכיסו של חברו של הנאשם. המסכת הראייתית כולה מובילה, על פי ההיגיון והשכל הישר, למסקנה אחת ויחידה לפיה הנאשם אכן ביצע את עבירת השוד.

125. בהמשך, נבחן הסבר חלופי שיכול היה להתיישב עם טענת חפותו של הנאשם. יודגש כי בשלב זה נבחנה הן גרסתו של הנאשם והן בחינת חלופה אפשרית אחרת שלא הועלתה על ידו, לרבות האפשרות שמסר גרסה שקרית במטרה כדי להסתיר שקנה רכוש שהושג בפשע.

126. ראשית, נבחנה בהרחבה גרסתו של הנאשם במטרה וכן בעת עדותו בבית המשפט. יודגש כי הגרסה שמסר הנאשם במהלך עדותו הינה **גרסה כבושה** שלא בא לה זכר טרם מסירת עדותו.

127. באשר לסיבת כבישת העדות, מצאתי כי הסבריו של הנאשם לגבי שמירה על זכות השתיקה באופן חלקי בלבד נוכח חששו מפני הפללה או עצת עורך דינו תמוהים ואינם עולים בקנה עם מסירת גרסה "שקרית" או "חלקית", כפי שביקש הנאשם לטעון, לפיה התרחשה העסקה במקום ובזמן אחר לחלוטין ממה שטען במטרה. באותו הקשר גם כבישת טענת ה"אליבי" שלו, אשר לטענתו נעוצה בחשש שיופלל על ידי המשטרה אינה מתיישבת עם השכל הישר במיוחד שעה שהנאשם טוען כי בזמן ביצוע השוד נכח במקום ציבורי בו נכחו אנשים רבים וקיים פוטנציאל גדול למציאת אדם או מצלמה אשר היו יכולים לספק לו אליבי ובכך להוכיח את חפותו. על כן, כאמור, לא מצאתי הסבר מניח את הדעת לכבישת עדותו של הנאשם, ומכאן שמדובר בגרסה כבושה שאינה ראויה לאמון.

128. כמו כן, גם הגרסה שמסר הנאשם במסגרת עדותו בבית המשפט נעדרת כל היגיון ואינה מתיישבת עם השכל הישר וניסיון החיים ואף לא נתמכה בשום ראיה נוספת בעלת משקל. לא זו אף זו, משגרסתו של הנאשם נמסרה רק לאחר שנחשף לכלל החומר הראייתי שנאסף נגדו, ובכך התאפשר לו לעצב באופן מלאכותי את גרסתו ולהתאימה לראיות הנסיבתיות, או להעדרן של ראיות, נפגעת האפשרות לראות בגרסתו הכבושה כהסבר סביר לראיות שהתגבשו נגדו.

129. כמו כן, לא מצאתי כי עדויות ההגנה אשר הביא הנאשם מסייעות לגרסתו. עדות עד ההגנה אלישקוב מגמתית ולא מהימנה כלל. בנוסף לסתירות ולתמיהות אשר נמצאו בעדותו של העד אשר מטילות ספק רב באשר למהימנות גרסתו, סבורי כי גרסתו של העד אינה מסייעת לגרסתו של הנאשם, שכן אינה תומכת בחלקים משמעותיים בגרסתו של הנאשם, בפרט בכל הנוגע לשני המפגשים עם סאמר, שאותם היה העד צריך לראות או לפחות לשמוע על קיומם.

130. נוכח כל המתואר לעיל, לא מצאתי כי ההסבר החלופי שאותו הציג הנאשם בגרסתו בבית המשפט מתקבל על הדעת ומבוסס על המסכת הראייתית הקיימת. סבורי כי הגרסה החלופית שאותה הציג

הנאשם אינה מהימנה, אינה מתיישבת עם השכל הישר וניסיון החיים, ואף עומדת בניגוד לראיות הנסיבתיות נגדו ואף אינה נתמכת בראיות או עדויות כלשהן שאותן יכול היה הנאשם להביא לחיזוק טיעוניו. כמו כן לא מצאתי הסבר חלופי אחר אשר מתיישב עם הראיות ויש בו כדי להטיל ספק סביר.

131. נוכח כל האמור לעיל, השתכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם, וזאת למעט בסוגיית שווי הרכוש הגנוב.

132. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ח, 12 אפריל 2018, במעמד הצדדים